

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 20

Dijous, 25 de maig de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 15, segona i darrera reunió

Í N D E X

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00023/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 302-00024/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 302-00025/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya (tram. 302-00026/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya (tram. 302-00027/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 302-00028/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 302-00029/06)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. Preguntes (punt trentè de l'ordre del dia) (10:06)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de lideratge de l'economia catalana (tram. 317-00078/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fernández i Teixidó (CiU).	5
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la compatibilitat de les funcions de portaveu del Govern i de secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00079/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	6
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6
<i>Repregunta:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	6
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions amb relació a les llistes d'espera (tram. 317-00083/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	7
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7
<i>Repregunta:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	7
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la influència de l'intercanvi de declaracions relatives a la celebració del Dia de les Forces Armades en l'actual majoria parlamentària que dona suport al Govern (tram. 317-00087/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	8
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	9
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls i la promoció del moviment municipalista català (tram. 317-00088/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	9
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	10
<i>Repregunta:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	10
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	10
Pregunta al Consell Executiu sobre els endarreriments en les intervencions per cardiopatia (tram. 310-00103/06)	
<i>Formulació:</i> Sra. Esteller Ruedas (P).	10
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	11
Pregunta al Consell Executiu sobre les tasques de col·laboració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (tram. 310-00104/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	11
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	12
Pregunta al Consell Executiu sobre la pèrdua de pes econòmic de Catalunya (tram. 310-00060/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	12
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	12
<i>Repregunta:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	12
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	13
Preguntes al Consell Executiu sobre la darrera fase de les obres del Museu Nacional d'Art de Catalunya, sobre els nous estatuts del Museu Nacional d'Art de Catalunya i sobre les funcions que acomplirà el Ministeri de Cultura en el Patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya (tram. 310-00066/06, 310-00067/06 i 310-00068/06)	

<i>Formulació:</i> Sr. Surroca i Sens (S-CC).	13
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	13
<i>Repregunta:</i> Sr. Surroca i Sens (S-CC).	14
<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	15

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00023/06) (punt vint-i-tresè de l'ordre del dia) (11:02)

<i>Presentació:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	15
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Coll i Gilabert.	17
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Vendrell i Segura.	19
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	19
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sra. Camps i Torrens.	21
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	22
<i>El Sr. Fabregat i Vidal (P) intervé per contradiccions.</i>	22
<i>La Sra. Font i Montanyà (IC-V) li respon.</i>	23
<i>Votació (11:48):</i> rebutjada per 60 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	23

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 302-00024/06) (punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia) (11:49)

<i>Presentació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	23
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	24
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Sirera i Bellés.	25
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. Ribó i Massó.	26
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	26
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	26
<i>Votació (12:12):</i> aprovada per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.	27

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 302-00025/06) (punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia) (12:12)

<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC), que anuncia que el seu Grup ha transaccionat un nou text amb la resta de grups parlamentaris, excepte en un punt.	27
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tarruella i Tomàs.	28
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra.	29
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Vigo i Sallent.	29
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.	30
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	31
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per fer un aclariment i la Sra. Geli i Fàbrega (S-CC) li respon.</i>	32
<i>Votació de la darrera frase de l'apartat tercer del punt cinquè transaccionat amb tots els grups parlamentaris (12:48:20):</i> rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	32
<i>Votació de l'apartat segon del punt cinquè transaccionat amb tots els grups parlamentaris (12:48:48):</i> rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	32
<i>Votació de la resta del text de la Moció (12:49):</i> aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	32

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya (tram. 302-00026/06) (punt vint-i-sisè de l'ordre del dia) (12:49)

<i>Presentació:</i> Sr. Surroca i Sens (S-CC), que anuncia la presentació d'un text transaccionat conjuntament amb els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Verds, d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Convergència i Unió.	32
--	----

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra.	33
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló Valls.	34
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Salvatella i Suñer.	35
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Vendrell i Bayona.	35
<i>Votació del text transaccionat (13:16):</i> aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	36

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats finals a Catalunya (tram. 302-00027/06) (punt vint-i-setè de l'ordre del dia) (13:17)

<i>Presentació:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	36
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla, que anuncia la presentació de dues esmenes transaccionals.	37
— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Espasa i Oliver, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 2 i 3.	38
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès, que anuncia la presentació d'una esmena transaccional.	38
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Fernández i Teixidó.	39
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	40
<i>Votació del text de la Moció, amb les esmenes transaccionals incorporades (13:55):</i> aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	41

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 302-00028/06) (punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia) (16:02)

<i>Presentació:</i> Sr. Vendrell i Segura (ERC), que anuncia l'acceptació de les esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds, amb una esmena transaccional a l'apartat 2.	42
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Font i Montanyà.	43
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	44
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sra. Tura i Camafreita.	45
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Bartolomé i Carrascal.	46
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Vendrell i Segura (ERC), que anuncia la retirada de l'apartat 4.	48
<i>Votació dels apartats 1 a 3 de la Moció, amb les esmenes incorporades (16:48):</i> rebutjats per 14 vots a favor, 68 en contra i 46 abstencions.	48

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 302-00029/06) (punt vint-i-novè de l'ordre del dia) (16:48)

<i>Presentació:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	48
— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manel Nadal i Farreras, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 3 a 5.	50
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	51
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	53
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Simó i Burgués.	54
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	55
<i>El Sr. Simó i Burgués (CiU) intervé per allusions.</i>	56
<i>Votació de la Moció, amb les esmenes núm. 1 i 2 incorporades (17:46):</i> rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	56

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 15.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i els consellers d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Aquesta presidència fa avinent que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds ha posposat per al proper Ple, d'acord amb el conseller senyor Artur Mas, la pregunta que figura amb el número 8 en la relació de preguntes presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de lideratge de l'economia catalana (tram. 317-00078/06)

La primera pregunta adreçada al president de la Generalitat la formula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó. Té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Moltes gràcies. Aquesta és una pregunta adreçada al president Pujol, que té a veure amb l'economia catalana. I hi té a veure des del punt de vista que, darrerament, president, hem sentit moltes vegades una hipotètica pèrdua de pes, pèrdua de lideratge de l'economia catalana en el si de les economies que ens són pròpies, del marc amb què relacionem, molt particularment, l'economia espanyola i l'economia europea. Curiosament, curiosament, bona part d'aquests tipus d'afirmacions no procedeixen dels cercles econòmics ni dels cercles empresarials del nostre país; procedeixen, més aviat, de responsables en l'àmbit de la política i la cultura del nostre país. Quan hom parla amb empresaris, la visió que es té de l'economia catalana és ben diferent d'aquella que tenim l'oportunitat de llegir en alguns mitjans de comunicació.

De fet, de fet, un creuria que estem més aviat davant d'una qualificació, d'un disseny polític, que d'una anàlisi tranquil·la i desapassionada de l'estat de l'economia catalana. Ben darrerament, justament la setmana passada, hem tingut l'oportunitat de llegir aquest informe de primavera sobre la situació i les perspectives de l'economia catalana de l'any 2000, un informe de la Caixa de Catalunya, que, quan avalua els índexs respecte a

l'economia catalana, en fa una nota ben i ben positiva. Parla, de fet, president, d'una avaluació del creixement econòmic de Catalunya, de les taxes d'atur, de la naturalesa de la creació dels llocs de treball, dels tipus de contracte, de la penetració de les empreses catalanes i de la nostra capacitat d'exportació, que, francament, diu molt i molt a favor de l'economia catalana i diu ben poc d'aquest pes perdut en el lideratge de la nostra economia.

Per tot això, president, responent a aquesta inquietud i per conèixer la seva opinió, el nostre Grup Parlamentari voldria formular-li la següent pregunta: quina valoració fa el Govern en relació amb la capacitat de lideratge de l'economia catalana?

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, aquest és un tema que, efectivament, fóra bo parlar-ne potser amb més calma, perquè hi ha una mica de tot. Crec que, efectivament, a vegades hi ha aquí tota una sèrie d'opinions interessades, però, per altra banda, el que sí que hi ha és que sembla que, tot d'una, la nostra societat o almenys alguns sectors descobreixen amb una certa inquietud coses que, de fet, ja passaven, perquè..., i contra les que sempre hem lluitat, en bona part, amb èxit. Si no haguéssim lluitat en bona part amb èxit contra aquestes tendències negatives que graviten sobre la nostra economia, de sempre, bé, no seriem on som. És a dir, per entendre'ns, la Telefònica sempre hi ha estat, a Madrid, no?, i Televisió Espanyola, en una època en què era pràcticament l'única cosa que permetia crear una indústria audiovisual entorn d'ella, també sempre hi ha estat. I l'INI, que ara ha privatitzat amb criteris, evidentment, doncs, d'una certa tendència, bé, també sempre hi ha estat. I les constructores que haurien estat prop del poder polític, doncs, també sempre hi han estat i, de fet tota la banca, pràcticament, sempre hi ha estat, i deixi-m'ho dir així, perquè és veritat, que potser la institució financera espanyola que conserva en el seu lloc d'origen, diguem-ne, més arrels, és, precisament, la Caixa de Pensions.

I això ha produït sempre un cert degoteig cap a Madrid, que nosaltres hem compensat tradicionalment, i compensem avui amb noves iniciatives, amb noves empreses, amb una capacitat evident de resposta. Ara, també, i, si no fos així, no passaria, per exemple, que, com vostè ara recordava, del 86 al 99, el nostre PIB respecte al conjunt espanyol hagi passat del 18,1 al 19,4, que la població ocupada que té, potser, tant o més importància que l'atur hagi passat del 16,6 al 17,4, que l'exportació hagi passat del 21,7 al 26,6, que la inversió estrangera sigui del 38,8% l'any 98, etcètera.

I aquestes opinions emeses sobre l'economia catalana, quan són emeses, per exemple, pel món empresarial internacional, són avui –segueixen essent-ho– francament positives, i, si no tinguéssim aquest bon nivell i aquest lideratge, no seriem la primera, no tindríem la

primera posició a tot Espanya quant a recaptació d'assegurances, que és un índex, per dir-ho així, d'activitat econòmica molt important; ni Catalunya –sobretot l'àrea de Barcelona– no s'estaria convertint en un centre logístic molt important per a tot el sud d'Europa.

Amb això haurem d'afegir tots aquests temes que van relacionats amb el que se'n diu la nova economia, sobre la qual crec que també...

El president

President, ha acabat el seu temps.

Gràcies, moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la compatibilitat de les funcions de portaveu del Govern i de secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00079/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, davant l'apuntada coincidència de responsabilitats entre el portaveu del Govern i la previsible assumpció per aquest de la Secretaria General de Convergència Democràtica, és més palès que mai, existeix aquest risc de forma més clara que mai de confondre institucions i partit i, d'altra banda, també, existeix aquesta possibilitat i també aquest mateix risc –risc més que mai– de traslladar al Govern de la Generalitat de Catalunya el que fins ara eren controvèrsies internes de la coalició que governa la Generalitat de Catalunya i que, per tant, aquest trasllat de les controvèrsies de partit de la coalició al Govern de Catalunya, puguin afectar el seu funcionament.

Per això li preguntem, senyor president, si considera que són compatibles aquestes dues funcions?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

En primer lloc, li he de dir que, avui per avui, no hi ha aquesta coincidència pel que fa, almenys, a la Secretaria General, Secretaria, concretament, de Convergència Democràtica. O sigui, aquesta pregunta, podríem dir que avui no toca en aquest sentit, i, bé, si és el cas, ja m'ho presentarà quan toqui.

Que sigui portaveu el senyor Mas no és problema, jo n'he estat, de portaveu del Govern, i sóc no conseller d'Economia, sinó que sóc president del Govern, i he estat durant molt de temps portaveu i, per cert, ha anat bastant bé. (*Rialles.*) Doncs, bé, o sigui que, per tant, no crec que hi hagi motius per als seus temors.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Bé, senyor president, si aquesta pregunta potser no tocava, en podria escollir altres dues, que també tenien unes orientacions ben diferents i que, potser, tocaven fins i tot més, però, en qualsevol cas, senyor president, nosaltres el volem ajudar –i li ho dic amb tota sinceritat i amb tota lleialtat–, i el sentit de la nostra pregunta no és altre que vostè recorda, perfectament, que el dia de la cinquena legislatura, l'escenari polític català va estar determinat per una permanent –jo diria fins i tot cansada– hipòtesi d'anticipació electoral, i sembla ser que aquell culebró de la cinquena legislatura, que era el de l'anticipació electoral, podria configurar-se en aquesta sisena legislatura en un altre i nou culebró, que és el de la seva successió, que, per cert, no sabem si de la seva successió com a candidat de la coalició de Convergència i Unió a les properes eleccions autonòmiques, o de la seva successió al llarg d'aquesta legislatura com a president del Govern de la Generalitat.

Jo crec que algun dia ens haurà de respondre aquesta pregunta, però, en qualsevol cas, senyor president, nosaltres des d'aquesta pregunta li demanem –li demanem– que aquesta sigui la legislatura de la gestió, que no entrem en *culebrons*, que a l'hora de la veritat no fan més que distreure de les veritables necessitats del país i que, per tant, posem l'accent en la gestió en un bon Govern i no en plantejaments personalistes en clau d'autogovern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. No sap com m'entendreu veure que es preocupa tant per la meua successió, no? (*Remor de veus.*) Bé. Escolti, clar que en algun moment he pensat que potser parlava del senyor Rato i del senyor Rajoy, però no, parlava..., no parlava del senyor Rato i del senyor Rajoy, molt bé.

Bé, doncs –sigui dit això de passada–, li diré: «Miri, primer: la coincidència d'una presidència de Govern amb una secretaria general d'un partit.» D'això, n'hi ha molts exemples: un senyor, el senyor Felipe González. I vostès van trigar tretze anys a poder-lo guanyar, o sia que no devia ser, no els devia anar tan malament, no? –primer punt.

I, quant a l'acció de Govern, si vostè repassa... –ja sé que això no transcendeix a la premsa, perquè potser no té prou, no és prou excitant, però, de tota manera, li ho puc dic–, si vostè repassa el que s'ha fet al Govern aquests mesos... Primer: dotze projectes de llei, que estan aquí, al Parlament, diguem-ne, doncs, pendants de discussió; doncs, tot el pla d'inversions sobre GISA, que ha estat molt i molt important, d'uns 200.000 milions de pessetes –si no ho recordo malament–; tota una sèrie d'iniciatives que van –d'obres públiques– des del

tram baix fins a l'impuls del túnel d'Horta, posant per cas, o bé fins al metro lleuger de Nou Barris; la ciutat judicial; el desenvolupament rural; l'Invercat, que és aquest acord que firmava la Conselleria d'Indústria, ara, d'uns quants milers de milions de pessetes per estimular la inversió industrial d'empreses catalanes a fora de Catalunya; l'engegada del pla de residències geriàtriques..., bé, etcètera, home, l'engegada, també, de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Posats a dir accions de Govern que sembla que es retarden, jo li agrairia que també es fixés en les següents: anunci d'obres del desviament del Francolí, una setmana abans de les eleccions, aturat; el tram número..., de la Nacional II, el tros que va de Santa Maria del Camí fins a Cervera, aturat; el desviament del Llobregat, també, diguem-ne, doncs, amb bombo i platerets, anunciat en un moment determinat, que evidentment...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

...encara no acabi d'engegar. Per tant... Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps, sí. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions amb relació a les llistes d'espera (tram. 317-00083/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Ernest Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Aquestes darreres setmanes, la sanitat pública ha patit una forta sotragada. Tota la polèmica que ha envoltat les llistes d'espera en cirurgia cardíaca ha arribat, fins i tot, a posar en dubte alguns dels principis del sistema sanitari català.

Per tant, molt honorable president, el nostre Grup voldria saber quines previsions fa el seu Govern per resoldre aquesta problemàtica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

La primera previsió –i gairebé en aquests moments diria que és la més important– és acabar la investigació que s'està fent, per establir la relació de causa - efecte que hi pugui haver entre aquestes morts i el fet de la llista d'espera.

Per la resta, crec que ahir el conseller, doncs, li va contestar molt extensament i, per tant, li agrairia que em precisés més el sentit de la pregunta.

El president

Moltes gràcies, president. L'illustre senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. A mi no em va contestar el conseller, entre altres coses, perquè no teníem cap interpel·lació, sinó la pregunta a vostè directament. En qualsevol cas, sí que em permetrà, honorable president, que li planteji alguns temes.

Nosaltres entenem que aquest tema passa, d'entrada, per solucions amb mesures concretes. Curiosament, la primera mesura que veiem als mitjans de comunicació és la de comprar més serveis en centres privats. Estem segurs que hi ha alternatives més sòlides, per exemple: descentralitzar determinats nivells terciaris. Tenim la sensació que, a vegades, vostès tenen por de fer-ho, i no n'han de tenir, perquè l'estructura sanitària que hi ha a comarques està preparada per assumir-ho.

Una altra mesura, per exemple: treguin operacions de baixa o mitjana complexitat dels grans centres, d'aquells grans centres que es queixen. Aquesta actuació, segur que tindria efectes beneficiosos a tots nivells: menys llistes d'espera i més possibilitat d'activitat a centres mitjans amb les corresponents conseqüències econòmiques.

Miri, jo conec la realitat sanitària a comarques i li confesso, també, que tota aquesta polèmica m'espanta des del punt de vista de comarques.

Segona qüestió. Cal agafar consciència que aquest és un problema que té un rerefons econòmic molt important i molt greu, i només amb solucions en aquest àmbit es trobaran solucions globals. És frustrant veure com el rendiment de la sanitat d'aquest país podria ser molt millor del que és, i que per problemes de finançament, però també de concepció i de gestió, no acabi de rutllar com tots desitjaríem. És evident que l'estructura sanitària de Catalunya respon a una trajectòria i a uns condicionals molt concrets. És allò que la gent s'ha hagut d'espavilar, i això té conseqüències en el sistema de finançament, però no només en el sistema de finançament; té conseqüències en el dia a dia. Té problemes amb la llista d'espera i molts altres problemes, també: la reforma de l'assistència primària, la motivació dels professionals, etcètera. I és aquí on, segurament, molt honorable president, té sentit plantejar una comissió en el marc d'aquesta Cambra, però no ens podem quedar només amb les llistes d'espera; de fet, senyor president, fer-ho seria massa fàcil, callar algunes boques, deixar content a algú, però no és la solució definitiva.

Tercera qüestió i última: hem reclamat sovint –i la darrera vegada no fa ni trenta dies– gestos de complicitat per part del Govern.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Home, llàstima, que això de «complicitat» era apassionant ara, però... Bé. Escolti, jo li agraeixo..., primer, el conseller va contestar a tota la cambra ahir i, per tant, també a vostè.

Segona: home, li agraeixo que digui que l'estructura sanitària comarcal està en condicions de rebre totes aquestes noves activitats, perquè, de fet, és un elogi indirecte a l'eficiència, diguem-ne, del Govern de la Generalitat; en aquest sentit, gràcies.

I, bé, per la resta, miri, que hi hagi problemes –que n'hi ha– no vol dir que no s'atingui cada cop més, més, a la gent i a més gent, sobretot a més gent; ni vol dir que el sistema sanitari en el seu conjunt no funcioni. Ara és cert que hi ha llistes d'espera, que, per altra banda, és un fenomen general a tot Europa; ara, aquests dies, amb motiu de..., en fi, s'ha aixecat la veda, per dir-ho així, i veig que surten llistes d'espera i gent que es mor a les llistes d'espera a tot Espanya –també està passant a tot Europa. Això no vol dir que no hàgim de lluitar, i ho hem de fer. Només vull dir que un sistema que, afortunadament, està caracteritzat –el sistema sanitari català i, en general, l'europeu– per la universalitat, l'equitat i la gratuïtat produeix indefectiblement llistes d'espera.

Naturalment, contra això hi hem de lluitar amb més inversió. Li agraeixo molt, i molt sincerament, que vostè hagi dit –que ho hagi dit vostè i no ho hagi hagut de dir jo– que aquí, també, hi ha un problema, diguem-ne, de finançament general de la sanitat espanyola i, més específicament encara, de la sanitat catalana.

Però, tot i així, vostè sap que, l'any passat, per exemple, vam determinar una..., vam fer una partida extraordinària per mirar de lluitar contra tot això, de 1.600 milions i que, enguany, en farem una de 2.000 milions. Atenció: quan es dediquen 2.000 milions de més en una cosa, es treuen d'alguna altra cosa –això, també ha de quedar clar–, perquè, finalment, hi ha el que hi ha. Però, bé, això es fa, i és cert que moltes vegades s'ha de fer, a través de la concertació amb centres privats, però no crec que això pugui ser, diguem-ne, avui per avui, ni evitat en certs aspectes, almenys en una part, ni tampoc pugui ser criticable.

En tot cas, tingui l'absoluta seguretat que a això, doncs, hi dediquem més atenció de la que hi hem dedicat fins ara –fins ara, ja–, tot i que n'hi hem dedicat molta i molta. I que, de tota manera, la més freqüentació sanitària i hospitalària que es produeix a Catalunya, que fa, com deia l'altre dia...

El president

President, president..., se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la influència de l'intercanvi de declaracions relatives a la celebració del Dia de les Forces Armades en l'actual majoria parlamentària que dona suport al Govern (tram. 317-00087/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, aquests darrers dies estem assistint a un joc de despropòsits, de declaracions i contradiccionaments dels qui formen una majoria a Madrid i a Catalunya: PP i Convergència i Unió.

Deixo de banda la bestiesa del senyor Piqué comparant amb l'ETA els que ens manifestem contra la desfilada, o l'anacrònic del senyor Fraga parlant de Capitania General, però el mateix Fernández Díaz, don Alberto, li ha dit que la seva actitud és «bastarda».

Vostè ha dit que no s'expressa bé, també ha dit que no té cap responsabilitat amb la desfilada, que els tancs són del Ministeri de Defensa i que els carrers són de l'Ajuntament. I ha aprofitat per dir que ara ho tenim més difícil que amb Franco, que els atacs són més eficaços.

Quin és el seu compromís polític amb la desfilada, senyor president?

El president

Moltes gràcies, illustre diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Miri, la posició de la Generalitat en aquest tema ve marcada per un fet primer i és –ja ho he dit moltes vegades– que, efectivament, hi ha determinades competències que no són nostres. Però, després, el que sí que és cert és que la Generalitat, com a màxima institució política a Catalunya, té una rellevància política i institucional de primer ordre que no va ser tinguda gens en compte en el moment de plantejar això.

Per tant, la nostra responsabilitat, que –ho repeteixo– no són els tancs, que són del Ministeri, no són els carrers, que són de l'Ajuntament, i no són –ho haurien de ser, però no ho varen ser en el seu moment– les de tenir en compte el que representa la Generalitat de Catalunya, naturalment, han quedat en aquest sentit minvades, i la nostra resposta ha estat la que havia de ser, donada, diguem-ne, la significació institucional de la presència de la Generalitat. Tindrem una conducta institucional però, evidentment, no ens poden demanar segons què a partir del moment que «vostès», des del primer moment, van prescindir de la màxima institució de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat. (*Remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Correcció literària: el «vostès» no era «vostès», és clar. (*Rialles.*) És que vostès eren..., no val això, suposo, oi, ara? (*Fortes rialles.*) Escolti, això és entre cometes; deia «vostès», entre cometes.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Tampoc val, un moment..., senyor president. Això de les cometes ens ho podem estalviar perquè vostè és el president de la Generalitat, i aquest no és un tema competencial, senyor Pujol. Aquí no hi ha una picabaralla competencial. No fem bromes. Aquí hi ha un greu enfrontament polític, i no per un esperit català, ni per les «soflames» del Palau de la Música. La desfilada és molt més rebutjable per anacrònica, per pacifisme, que per esperit català o per nacionalisme.

I, vostè, el que no pot fer és refugiar-se en un tema competencial. Li dibuixaran una senyera a l'aire el disabte, però serà de fum, senyor Pujol, serà senyera de fum. I de com estigui Catalunya, ens ataquin o no ens ataquin, vostè n'és responsable. Qui ataca Catalunya, senyor Pujol? Són els seus socis? Vostè està investit per ells, i vostè els ha investit a Madrid. Són aquests els qui ataquen Catalunya? I en vint anys de Govern es pot dir lleugerament «que ho tenim més difícil que amb Franco»? Amb Franco vostè va anar a la presó i Cipriano García, que va ser diputat d'aquesta Cambra, va sortir al carrer per demanar la seva llibertat. Però això, que és plural i que no és partidista, és una memòria històrica que fins i tot si ha minvat, també hi té alguna responsabilitat, vostè. Si Catalunya es troba, com diu, en aquesta creixent indefensió, serà perquè els qui ataquen són socis bessons amb vostès. I vostè hi té alguna responsabilitat i la desfilada –torno a dir-li-ho– té a veure amb un esperit cívic –el rebuig d'aquesta–, que és més de pacifisme que no pas d'altres matèries.

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

El discurs meu del Parlament de l'altre dia, em sembla que alguns de vostès no l'interpreten exactament com ho vaig dir, però és igual. Escolti'm, vostè té raó en una cosa. El problema no és el de la relació que pugui haver-hi entre Convergència i Unió i el Partit Popular, ni tampoc és el de com pugui sortir aquesta desfilada, que m'atreveixo a dir que, molt probablement, doncs, serà com totes les desfilades, doncs, brillants i festives. No em refereixo a això. El problema està que hem d'analitzar per què s'ha produït la reacció que s'ha produït, i de la qual vostè participa, i molta gent; molta gent de molts partits, excepte el Partit Popular, en participa.

I primer: per què el Govern central es va descuidar –i he de creure sense mala fe, cosa que és pitjor, que es va descuidar– de la Generalitat? –primer. Per què, malgrat la positiva evolució de l'exèrcit, que és una cosa que

també val la pena de dir, en els últims quinze anys hi ha hagut una evolució positiva de l'exèrcit? Per què, malgrat això, tants ajuntaments, ONG –poc o molt, tots els partits polítics, amb l'excepció del Partit Popular–, doncs, entitats de tota mena, se senten, diguem-ne, molestos per tot això? I per què, per altra banda, doncs, la Generalitat es veu obligada a tenir una actitud institucional, però, evidentment, reservada? I per què tot això?

Doncs, possiblement, perquè tots plegats ens hem de preguntar si és que tot plegat genera la sensació que aquesta desfilada s'ha d'emmarcar en un propòsit, no només polític, que produeix recel en diverses sensibilitats; sensibilitats que van des de la catalanista, i acabant per la pacifista i per la, diguem-ne, més pròpiament de signe solidari –solidaritats, moltes vegades, totes elles, entrelligades.

És a dir, el problema que es planteja i que ja ho dic, potser no afectarà la desfilada en si, però sí que afecta, diguem-ne, el que és el clima polític general és...

El president

President, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies. Dispenso'm, però és la meua feina. (*Rialles.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls i la promoció del moviment municipalista català (tram. 317-00088/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

En nom del Grup.

El president

Perdó, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, senyor president, honorable senyor, molt honorables senyors, sabeu que hi ha hagut una excel·lent notícia, la setmana darrera, i és el fet que el senyor Manel Mas, president de la Federació de Municipis de Catalunya, i la senyora Blasco, alcaldessa de Santa Cristina d'Aro i presidenta de l'Associació Catalana de Municipis, han signat, juntament amb l'Ajuntament de Barcelona i altres representants del municipalisme, finalment, l'acord de celebrar el Segon Congrés de Municipis de Catalunya –el primer va ser l'any 1933. La impressió general, molt honorable senyor, és que el Govern que vostè presideix ha fet poc perquè això succeís, i alguns pensen, fins i tot, que ha fet tot el possible perquè no succeís, és a dir que no es celebrés el congrés –n'hi puc donar algunes proves– i que no hi hagués una col·laboració estreta –i, en el seu cas, una fusió– entre les dues organitzacions. La dèria dominant ha estat la por a les ciutats –«un país amb ciutats fortes és una nació feble», vostè va dir-ho aquí– i la por a l'anomenada fragmentació de Catalunya. Han superat aquestes

pors? Ho tenen clar? No només deixaran fer el congrés, que el faran –el congrés–, sinó que hi ajudaran, i considera el Govern i el seu president que aquest congrés, tants anys després, serà un fet important –jo diria, decidisiu– en el futur de la vida política catalana?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Bé, la primera cosa que li vull dir és que, en els debats polítics de caràcter més general, de vegades, s'expressen molt les crítiques que vostè diu, però la veritat és que, en canvi, durant vint anys, en la pràctica, la col·laboració que hi ha hagut entre el Govern de la Generalitat, la presidència de la Generalitat i els ajuntaments –tots els ajuntaments de Catalunya– ha estat positiva. I, si no fos així, evidentment, l'evolució del país no hauria sigut la que ha estat, i la política d'equilibri territorial –reconeguda i, de vegades, criticada, per cert, per algun sector del seu partit– no s'hauria pogut dur a terme sense els ajuntaments. Per tant, en aquest sentit, la Generalitat se sent, diguem-ne, havent fet els deures de cara al territori i de cara als ajuntaments. Segon punt: nosaltres celebrem molt –i, evidentment, doncs, coincidim amb vostè a celebrar-ho– que s'hagi signat aquest protocol d'acord entre –de cara al congrés– l'Associació i la Federació, i confiem que això permetrà un excellent congrés municipalista.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'il·lustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, el Segon Congrés, efectivament, és una gran notícia; el primer va ser el que va fer la Llei Municipal Catalana, que alguns consideren la llei més important de la Generalitat republicana. Vostès, fins ara, en aquest terreny, han fet molt poc, i ens agradaria pensar que vostès consideren que aquest serà un punt de partida important i que vostès es decidiran a actuar en el terreny de la devolució de competències als ajuntaments. Senyor president, decideixi's a actuar en aquest sentit i, si m'ho permet, acompanyi's de la societat civil i del municipalisme, que són els dos atots polítics més importants que té Catalunya. No vagi tan sol; faci's acompanyar, actuï, governi, tingui una estratègia –una.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Li agraeixo molt que, després de vint anys, ens digui que hem de tenir una estratègia, no? Suposo que, si no l'haguéssim tinguda, també hauria sigut difícil durar tant de temps. De tota manera, li agraeixo molt; no, no, li agraeixo molt, sí. I, bé, pel que fa a la resta, doncs,

coincideixo amb vostè que aquest congrés és important i espero que les ànsies de protagonisme de cap sector polític ni de cap personatge no el malmetran. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. He d'advertir a la Cambra que la pregunta número 9 ha sigut posposada a petició del Govern.

Pregunta al Consell Executiu sobre els endarreriments en les intervencions per cardiopatia (tram. 310-00103/06)

Per tant, comença ara la pregunta número 6, dirigida al Consell Executiu, sobre els endarreriments en les intervencions per cardiopatia. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular.

La Sra. Esteller Ruedas

Senyor conseller, l'existència de llistes d'espera per a patologies per definició urgents, com les de cor, indica que el sistema sanitari és deficient. Concretament, per als malalts cardíacs, l'interval entre la indicació de la cirurgia i el dia de la intervenció té conseqüències negatives per als pacients, ja que fa que molts d'ells arribin a la intervenció quirúrgica en condicions precàries i, fins i tot, els pot provocar una mort. Els esdeveniments que han succeït a l'Hospital de Sant Pau i a altres hospitals de Catalunya han posat de manifest el greu problema en què es troben les llistes d'espera en els centres hospitalaris de Catalunya, un problema real i ineludible al qual cal donar una solució immediata.

Per altra banda, es troba el detonant d'aquest greu problema que estem, avui, aquí debatent, que és la mort de diversos pacients a Sant Pau i a Bellvitge, i, com va exposar ahir el senyor conseller, l'informe provisional no pot ratificar que les morts siguin atribuïbles al retard de les intervencions, però, com que el nostre Grup també ha sol·licitat la seva compareixença davant de la Comissió de Política Social, esperem que, llavors, aquests informes ja siguin definitius i ens pugui ampliar tota aquesta informació. Senyor conseller, el nostre Grup és conscient que hi ha molts factors que afecten les llistes d'espera i que les noves possibilitats diagnòstiques incrementen el nombre de malalts. Això no vol dir que el Grup Popular no estigui molt preocupat per la situació que s'ha produït. Nosaltres trobem extremament greu que es produeixi qualsevol mort evitable per no poder, l'actual sistema sanitari públic, donar una resposta a temps a tots aquells malalts que ho requereixen.

I dic que és molt greu, senyor conseller, perquè, darrere d'aquests fets, hi ha responsabilitat de tots, però, principalment, de qui té la responsabilitat de planificar i adoptar les mesures per corregir-ho, que és el Departament de Sanitat. Nosaltres, des d'aquest reconeixement i analitzant en profunditat tots aquests factors, creiem que es podran adoptar solucions eficaces; per tant, no tan sols s'ha de millorar la capacitat operativa dels cen-

tres actuals, sinó que, a més a més, és necessari revisar les bases dels models sanitaris amb propostes a curt, mitjà i llarg termini per corregir totes aquestes deficiències. En la seva intervenció d'ahir, senyor conseller, vaig trobar a faltar criteris generals de prioritats, ja que es va centrar a enumerar unes mesures d'aplicació immediata, que, tot i que són urgents per descongestionar i incrementar el nombre d'intervencions, no crec que siguin suficients. Crec que cal prioritzar tots els nivells administratius, centres, professionals sanitaris, etc., tot implicant-hi els agents que hi participen, incloses les organitzacions sanitàries que vostè...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, només, senyor president, per concretar-li la pregunta. La meua pregunta va dirigida a aquesta situació: quines són les prioritats del seu Departament per solucionar el retard de les llistes d'espera dels hospitals a Catalunya per a aquells malalts afectats de malalties cardíques i els altres urgents, sobretot, independentment de la que va contestar ahir; si té algunes línies generals sobre prioritats en aquest tema...

El president

Moltes gràcies. L'honorable conseller de Sanitat...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable president, senyora diputada, com el mateix president de la Generalitat ha dit en la resposta a la pregunta d'un altre parlamentari, ara com ara, els informes corresponents, doncs, als fets denunciats a l'Hospital de Sant Pau i a l'Hospital de Bellvitge no estan tancats i, per tant, encara avui, no podem arribar a la conclusió definitiva. Jo, ahir, sí que vaig avançar el que teníem i el que ratificava que, en aquestes morts, en el cas de l'Hospital de Sant Pau, no hi havia una relació directa amb el fet d'estar o no estar en llista d'espera i, també, en vuit dels nou malalts de Bellvitge, i que del que ens faltava de Bellvitge, ara com ara, no teníem encara informació. Això, a més a més, ara sembla que no és només a Catalunya i sembla que la ministre de Sanitat, doncs, també està preocupada per aquest tema i suposo, doncs, que també deu haver demanat informes en altres hospitals sobre el que està succeint.

El mateix president de la Societat Espanyola de Cardiologia, de Cirurgia Cardíaca, també demanava informació dels hospitals de l'Insalud –també allí està passant– i jo espero que també vostès facin aquesta pregunta al Parlament de Madrid per tal de poder aclarir bé quina és la situació de la cardiologia, de la cardiologia a casa nostra. Jo, ahir, vaig dir el que faríem i avui, en tot cas, ho tornaré a repetir, i dir-los, també, sincerament –i ho vaig tornar a dir–, que no és una decisió que varem prendre des de fa dos dies, que hi estàvem treballant, que un servei d'hemodinàmia, que es posarà en funcionament el dia 1 de juny, no es pot programar en una setmana, que això es fa amb molt de temps.

Nosaltres tirarem endavant dos nous serveis d'hemodinàmia: un, a l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona, i, l'altre, a l'Hospital Joan XXIII. Hi hem previst incrementar l'activitat en tretze sessions més de quiròfans, la qual cosa ens permetrà fer, amb el que resta de temps, 250 malalts més, i la posada en funcionament d'altres sessions de quiròfan, el proper any, el 2001, ens permetrà fer més de 500 malalts. Per tant, creiem que això ens situarà en una posició en què tindrem una llista d'espera, que serà, podríem dir-ne, acceptable, acceptable tècnicament, sense oblidar, evidentment, els altres mecanismes que tenim de priorització i de revalorització, perquè els casos en els quals l'assistència ha de ser urgent es puguin produir d'una manera immediata i d'una manera, doncs, urgent. Per això, tenim treballant a Catalunya nou equips de guàrdia.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Sí, demanaria que em deixi acabar, també, si us plau..

El president

A veure... Perdó: no s'ho agafi per costum, eh?

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Ja, d'acord. Nou equips de guàrdia: sis per a la cirurgia cardíaca per a adults i dos per a la cirurgia pediàtrica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè per la seva comprensió.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les tasques de col·laboració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (tram. 310-00104/06)

La següent pregunta, la formula al Consell Executiu l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias i Sala, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre les tasques de col·laboració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el nostre Grup –i aquest diputat– voldria saber, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, l'IRTA, que té com una de les seves tasques o missions prioritàries la recerca i la transferència de tecnologia, tant en els sectors públics com privats, en aquests sectors, quin tipus de col·laboració ha portat a terme, com s'han articulat aquestes col·laboracions i quins són els criteris que s'han establert per a aquests convenis i col·laboracions amb els dos sectors?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, es dona la felicitat coincidència, a més a més, que aquesta pregunta s'escau amb la celebració, quasi, quasi, del quinzenè aniversari de la creació de l'IRTA, i una de les seves funcions importants, precisament, és el servei i la coordinació tant amb els sectors públics com amb els sectors privats que es mouen entorn dels sectors econòmics productius derivats de l'agricultura, la ramaderia, l'aqüicultura i l'agroindústria. Dins del sector públic, la col·laboració ha estat estreta –col·laboració i coordinació– i en podríem treure alguns exemples importants, com el gran Centre d'Investigació de la Universitat de Lleida i l'IRTA, com el Centre de Recerca en Sanitat Animal a la Universitat Autònoma de Barcelona, o el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals, també a la Universitat Autònoma de Barcelona, l'Estació Experimental de Lleida, concertada amb la Universitat de Lleida i, també, amb la Fundació La Caixa, o l'Estació Experimental de la Fundació Mas Bové, concertada amb la Diputació de Girona, la Universitat de Girona i la Cambra Agrària. Doncs, quatre diputacions catalanes, a més a més, formen part del consell d'administració del mateix IRTA.

A més a més, fins i tot baixant al món local, també és representat en alguns dels seus consells. Per exemple, l'Estació Experimental de Lleida, en la qual hi ha els ajuntaments de Corbins, Mollerussa i Lleida, i els consells comarcals del Pla d'Urgell, del Segrià i la Diputació de Lleida, per exemple. Quant al sector privat, que és un dels sectors importants –importants, fixi-s'hi bé, per una raó, també, que ho demostra: l'evolució de la pròpia distribució dels ingressos del Departament, o sigui, de l'Institut–, les subvencions de la Generalitat, d'acord amb el contracte programa, formen part d'un volum global del 53,2% dels seus ingressos, i, en canvi, la resta, que són subvencions de convocatòries públiques competitives, que són contractes de serveis, són vendes de producte, representa el 46,8% dels seus ingressos. Això vol dir que té quasi, quasi, un 50% de col·laboració directa amb les administracions públiques i un 50% amb la iniciativa privada. Tingui en compte, a més a més, que s'ha firmat contractes i, per tant, s'ha actuat, en l'empresa privada, en 632 empreses del sector agrícola, del sector ramader, del sector alimentari, del sector químic i farmacèutic, del sector aqüícola, i, aquest any 99, s'han signat 125 d'aquests contractes, tan diversos com...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Pregunta al Consell Executiu sobre la pèrdua de pes econòmic de Catalunya (tram. 310-00060/06)

La següent pregunta, la formula, per respondre oralment en el Ple, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la pèrdua de pes econòmic de Catalunya.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller: quines són les opinions del Govern amb relació a la conseqüència que signifiquen per a Catalunya les privatitzacions que comporten una centralització dels centres de decisió, polítics i logístics, a Madrid, i si això es considera important des d'un punt de vista d'estratègia econòmica per al futur de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, si us plau...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí. Bé, aquesta pregunta, doncs, de fet, ja ha sortit abans. La relació que aquest fet podia tenir amb la pèrdua, amb la suposada pèrdua de pes econòmic de Catalunya. Jo li reiteraré, bàsicament, el que s'ha comentat abans, que és una mica la posició oficial del Govern de la Generalitat, en el sentit que, aquestes companyies que ara s'estan privatitzant, no és que estiguessin fora de Madrid; sempre hi havien estat; quan depenien de l'Estat, també estaven, concretament, radicades a Madrid; per tant, aquí no hi ha hagut cap canvi; simplement, són companyies que s'han privatitzat, que segueixen estant allà on han estat sempre i que, certament, tenen una diferència substancial respecte al passat, i és que són companyies, en aquest moment, en una gran expansió; no només una gran expansió interior, dintre del mateix Estat, sinó també amb una forta projecció en alguns altres països del món, com, per exemple, el continent llatinoamericà, però, en definitiva, aquest no és un fet nou; sí que ho és la segona part –no ho és la primera–, perquè aquestes companyies sempre han estat radicades a Madrid.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor conseller, crec que la resposta, no..., en fi, no em satisfà, francament, perquè, és clar, partir d'aquesta posició de què sempre han estat a Madrid, primera, és fals. Si parlem del sector elèctric és autènticament..., no és veritat. És a dir, estem parlant del cas d'Endesa,

que es queda amb les companyies elèctriques catalanes, on, en aquests moments, el sector elèctric, a Catalunya, significa un 42% del consum –a la resta, el 40% està a Andalusia–, i, en canvi, la central, amb 700 llocs de treball, per la banda alta, a nivell de dirigents, a nivell d'executius, a nivell d'assessors, es crea a Madrid –aquest és un dels models paradigmàtics. S'havia promès que Retevisión tindria a Catalunya centres de tecnologia, i no hi són, i, per tant, aquí estem davant d'una autèntica fuga de poder en sectors estratègics.

I els sectors estratègics són sectors –abans, públics, o regulats–, que, en aquests moments de la globalització, tenen una força important, són part de la nova economia, i Catalunya, que tenia dret, amb l'Estatut a la mà, a participar en els consells d'administració d'aquestes empreses, no ha exercit aquest dret, no ha exercit aquesta facultat estatutària, i, en aquests moments, ens trobem que aquesta privatització es fa sense tenir present els interessos d'aquí, i mentre que, a Euskadi, un partit de dretes, com el PNV, està tenint una política intel·ligent, des d'un punt de vista d'estratègia econòmica, i crea els seus propis operadors: Euskatel, Gas de Euskadi, aquí ens limitem a posar alguns personatges als consells d'administració de les empreses privatitzades i centralitzades. Escolti: això, crec que és una manca de visió sobre el futur necessari per a Catalunya i, també, l'absència de política amb relació al sector econòmic, que podria fer, podria compensar aquest dèficit polític, que serien les Caixes. És a dir, la manca de compromís, o de concertació de la Generalitat amb La Caixa, sobretot amb relació a quines polítiques convenen perquè, almenys, a cada bugada no perdem un llençol i perquè Catalunya retingui, almenys, centres tecnològics, centres d'investigació, que facin que no hi hagi aquesta pèrdua de pes.

El president

Moltes gràcies. Honorable conseller...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, jo insisteixo, senyor Huguet, que, difícilment, es pot parlar de fuga, quan no hi havia la realitat; en tot cas, aquesta és una posició que, bàsicament, havia existit sempre. Sí que, potser, vostè podria tenir raó en una cosa, i és que, en un moment en què hi ha una economia globalitzada o un creixement globalitzat, com estem tenint en aquesta situació, doncs, home, és evident que hi ha una concentració, a vegades, de centres de decisió i, sobretot, de seus socials. Aquest no és un fenomen espanyol, ni és un fenomen que afecti només Barcelona o Catalunya; aquest és un fenomen que afecta moltes altres ciutats europees i moltes ciutats nord-americanes, per exemple, en benefici de Nova York. Això, per tant, difícilment ho podem capgirar. Ara, dit això, deixi'm, també, dir una altra cosa, que és que, home, no només valori el que tenen a Euskadi, com si fos un actiu molt important, i deixi de valorar allò que tenim a Catalunya, que també són actius molt importants.

Vostè parlava de dues companyies, de dues companyies basques..., jo n'hi posaré dues de catalanes que en aquest moment tenen una forta projecció, o bé europea

i, per descomptat, espanyola, o, fins i tot, en el continent americà, que són la Societat General d'Aigües de Barcelona i ACESA. O és que només valen i només tenen importància les que hi ha a Euskadi, i no valen les nostres, que, per cert, són companyies que, a més a més, s'estan reforçant...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Gràcies.

El president

Li ho agraeixo.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Museu Nacional d'Art de Catalunya (tram. 310-00066/06, 310-00067/06 i 310-00068/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca i Sens, sobre la darrera fase de les obres del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Li voldria demanar el favor de poder acumular les tres preguntes, tota vegada que són de la mateixa temàtica, si el senyor conseller hi està d'acord.

El president

Ho pot fer, sí.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies. La primera pregunta que formulo és: quin és el calendari previst per a la darrera fase de les obres del Museu Nacional d'Art de Catalunya? La segona pregunta: en quina situació es troben els futurs nous estatuts del Museu Nacional d'Art de Catalunya? i, finalment, la tercera: quin paper tindrà, si és que tinguí algun paper futur, el Ministeri de Cultura? Entrarà en el Patronat? No hi entrarà? Pagarà? No pagarà?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller...

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Surroca, miri: li contestaré molt concretament. Calendari: quant a les obres de consolidació, s'han iniciat ja les obres, concretament, en data 14 de febrer d'aquest any –ja s'han iniciat les obres. La finalització d'aquestes obres és prevista per a l'octubre del 2001, en aquesta primera fase de consolidació d'estructures. Això, amb un pressupost ja adjudicat de

1.507 milions de pessetes. El següent punt és el lliurament del projecte executiu d'arquitectura, instal·lacions i museografia, que està previst de fer a l'octubre del 2000. L'inici del concurs d'adjudicació de les obres d'arquitectura, instal·lacions i museografia es farà pel desembre del 2000. L'adjudicació d'aquestes obres es faria l'abril del 2001; l'inici de les obres, el maig del 2001, i tot això acabaria –i, per tant, tindríem el Museu absolutament acabat– el juliol del 2003. Aquesta segona fase tindria un pressupost de 2.500 milions de pessetes.

Quant als estatuts, en aquests moments, ja tenim un esborrany, que contempla dues coses: una, la incorporació de la participació de les empreses, els deu *sponsors*, que estan aportant diners a aquest Museu Nacional, i, per altra banda, també, l'acord amb l'Ajuntament de la nova participació en la despesa corrent respecte al Museu Nacional. En aquest sentit, hem tingut una reunió molt recentment i estem en un acord, en el sentit que aquesta aportació sigui al voltant del 30%.

Per altra banda, respecte a l'aportació del Ministeri de Cultura, jo li recordaria que en aquests moments les aportacions que ha fet fins ara l'Estat han sigut de 3.435 milions de pessetes i, en aquests moments, nosaltres estem segurs, tal com es va comprometre el ministre Rajoy, quan era ministre de Cultura, que l'aportació per a aquesta segona fase serà de 1.800 milions de pessetes. Aquesta seria l'aportació que fa el Ministeri de Cultura a un Museu que creiem que és un dels museus més importants d'Europa.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Miri: senyor conseller, estem amb un tema molt difícil, sobre el qual la ciutadania està preocupada, perquè, des de l'any 1987, el primer museu de Catalunya es troba o bé –des de l'any 1995– totalment tancat, o bé parcialment. Encara ara, una persona que vulgui veure el Renaixement i el Barroc, no el pot veure, després de 13 anys. Això és greu. Per això, li demanem la màxima acceleració en l'acabament d'aquestes obres, que, anant bé, és clar, serà el 2003. El Museu ha passat per tota classe de crisis, de retards, i, per això, tothom té desconfiança que, realment, sigui veritat que el 2003, tot i que jo veig que això és una eternitat, es pugui obrir. Només cal dir que s'havia dit, després de molts de retards, que les obres començarien el gener del 99 –després de molts de retards–; un any més perdut, tenim. El Museu més emblemàtic de Catalunya, actualment, no té en funcionament, tot i que està obert parcialment, serveis ben elementals de què es pugui gaudir; per exemple, ni una sola sala d'actes. Una qüestió –no, no; no té sala d'actes el Museu primer de Catalunya–, i una cosa que gairebé no es diu, però que jo remarco perquè és gravíssima: fa més de deu anys que els treballadors, els administratius i els tècnics treballen en barracons, i un altre fet –i recordo, que estem pendants del trasllat del Museu d'Art Modern de la Ciutadella a Montjuïc–: pri-

mer, totes les dificultats que comporta per al normal funcionament d'aquest Parlament i que, en eixamplar-se –i ho lamento molt–, hàgim afectat les exposicions temporals d'un dels museus que millor les planificava.

El Museu Nacional de Catalunya es va batejar com a «Nacional», però és víctima d'una indiferència que és per posar-se a plorar, i el problema és polític, perquè no es té clar cap on vol anar aquest país. Catalunya no és el que sovint es diu que és; Catalunya, la fem cada dia, amb el funcionament correcte de tots els seus serveis, amb l'educació, la formació de tots els ciutadans i ciutadanes, i també, per exemple, amb els pressupostos, els pressupostos que fa poc que hem aprovat i que hem aprovat d'una manera ben trista –jo ho lamento. Per altra part, quant al que diu dels futurs estatuts, li recordo que és ben imprescindible que hi col·laborin les tres administracions: Estat, Generalitat, Ajuntament –d'acord–, per reformar uns estatuts perquè el conveni no s'ha firmat, no es va firmar perquè el Govern de la Generalitat, el mes de novembre, va decidir fer marxa enrere i oposar-se a l'entrada del Ministeri al Patronat. L'Ajuntament i la Generalitat han firmat un acord amb el compromís de dedicar 1.500 milions, cadascú, a la darrera fase, i, els altres 1.500 milions, els posarà, també, la Generalitat? –jo pregunto. Els estatuts d'una institució com el MNAC no són un pur tràmit burocràtic; del seu encert depèn que sigui un museu generador de pensament, d'idees, de trobada, de creativitat i, en definitiva, un lloc apassionant. És clar, això del Ministeri, jo ja comprenc que és un tema delicat, saps?, i no podem traïr ni l'esperit ni la lletra de l'Estatut; hem de trobar un punt d'equilibri, un punt de diàleg.

Senyor conseller, jo li demanaria que vostè faci de pont, mai de muralla. Ens trobem davant d'una gran indefinició i falta de coherència. Quan el Govern de la Generalitat paga, bé hi vol ser, en els llocs; en un lloc s'admet la presència del Ministeri i, en altres, no. Té representació al Liceu i a la Fundació del Teatre Lliure; crec jo que en el Macba no hi ha inconvenients. És que és més «nacional» l'art romànic que el contemporani? La negativa de deixar entrar el Ministeri de Cultura en els organismes rectors del Liceu va ser una de les causes concomitants, i això és lamentable en el retard de la seva ampliació. Des de Madrid, li recordo que deixaven l'òpera per a Barcelona. Els senyors Cahner i Pujol es negaren a l'ingrés del Ministeri al Consorci del Liceu; aleshores, el Ministeri va fer el Real a Madrid –natural, senyor conseller.

Però l'any 1990, amb els acords Guitart-Semprún, va ser greu perquè el Ministeri va entrar en la direcció del Liceu. Passarà igual, ara, amb el MNAC? Ens hauríem estalviat veritables desgràcies, si haguéssim actuat a temps. La presència del Ministeri justificaria la reciprocitat, com l'actual representació del president de l'Institut d'Estudis Catalans en el Patronat de la Biblioteca Nacional i del Museu Arqueològic Nacional. Tenim necessitat de sumar, i, més, quan patim el greuge comparatiu, especialment amb la Comunitat de Madrid. És una qüestió d'honor nacional mal entès. Li cito una frase pronunciada per un exdirector del seu Departament; ell deia: «Un cop més, la cultura paga amb un insuportable ofec el gran amor que sent Pujol per Catalunya».

És un honor nacional mal entès perquè renunciem a la inclusió del MNAC en el paquet dels museus amb garantia d'Estat: Prado, Reina Sofía, Thyssen, etc. Renunciem a les grans exposicions que vindrien i als beneficis dels acords amb tercers països.

És un honor nacional mal entès, perquè renunciem als dipòsits permanents, per exemple, del Prado. És un honor nacional mal entès, perquè renunciem als beneficis del patrimoni artístic de les corporacions privades adquirint o donat a l'Estat. I una cosa, senyor conseller, que voldria que tingués molt en compte: 1.500 milions són molts, però no són gairebé res amb el que costarà el manteniment, el funcionament normal del MNAC; ja es pot preparar si és que ho hem de fer sols. Renunciem als milers de milions disponibles per a la compra d'art; és un honor nacional mal entès.

Per últim, jo li faig una pregunta, senyor conseller: què faria vostè si la Comissió Europea s'ofereís per participar en els grans museus europeus? I una altra pregunta: en el Patronat actual no hi ha representants, com vostè molt bé ha dit, de deu importants multinacionals?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Miri, senyor diputat... (*Veus de fons.*) Sí. Jo veig que el problema no és el que vostè planteja de si l'Estat hi entra o no hi entra. I, segon, una cosa..., vostè ha dit una cosa que em sembla complicada i em sembla incerta; és a dir, vostè diu que aquest museu està tancat. En primer lloc, en aquest museu s'hi han invertit 14.772 milions de pessetes, i aquest museu que vostè diu que està tancat el visiten..., ja sé que vostè això no ho valora, però vostè diu que està tancat i que no hi va ningú: l'any passat, l'any 1999, hi van anar 445.000 ciutadans. Li diria més: si anem a visitar conjuntament el romànic i el gòtic, i la donació Cambó, estic segur que també trobarem aquells àngels que volen, que vostè demanava en els museus; n'estic segur; ens costarà més o menys, però jo estic segur que si ens hi fixem..., jo he vist algun àngel volant en aquest museu que vostè diu que està tancat.

Més coses. Vostè diu que aquí hi ha un problema d'honor, etcètera. No; escolti'm una cosa, miri: l'Estat ha aportat a aquest museu 3.105 milions de pessetes, i estem segurs –perquè així ho ha dit el seu ministre– que hi aportarà 1.800 milions de pessetes per a aquesta última fase. Jo, els ministres –ja l'hi vaig dir l'altre dia–, me'ls crec, i, per tant, ho aportarà. Per tant, aquestes obres es tiraran endavant, s'acabaran en la data que li he dit abans, que és el juliol del 2003.

Més coses. Vostè diu que l'Estat és bo... Escolti'm, l'Estat ja hi és, a Catalunya. La Constitució i l'Estatut defineixen perfectament quins en són els comportaments, i, per tant, jo estic..., jo crec que l'Estat estarà orgullós d'invertir en aquest museu, participant en un dels museus que no crec que serà..., no només és el

més important de Catalunya, sinó que –ho repeteixo– és un dels museus més importants d'Europa per la qualitat i la quantitat de les seves obres. En molts casos..., i vostè fixava el Macba; tenim un problema de fons en el Macba, en el sentit que no hi tenim prou obra; però en el MNAC hi tenim obra: més de 127.000 peces, 127.000 obres. Escolti'm, el Prado és un gran museu, però té menys obres que aquest que li estic dient ara.

Per tant, jo entenc que, en aquests moments, l'Ajuntament i la Generalitat, més aquests patrons –que li haig de dir que no tots són multinacionals, sinó que són empreses del país que volen invertir i volen ajudar aquest museu– són suficients per tirar endavant un projecte que és de Catalunya, però que també és un projecte –ho repeteixo– que aportem al conjunt d'Europa. I tot això crec que, en aquests moments, està resolt. En aquests moments, amb l'Ajuntament de Barcelona hi ha un bon acord, també en una línia molt important, que és millorar els sistemes d'accés a aquest museu, i tot això farà que aquests 445.000 visitants, que estan gaudint en aquests moments –ho repeteixo– del romànic, del gòtic i d'una sala oval magnífica..., que també hi entri tota la societat.

És a dir, ja, en aquests moments, el museu està absolutament viu; en aquests moments, el museu està en l'última fase de les obres, i el juliol del 2003 tindrem un museu que serà un orgull per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. No cal dir que, per la part que toca a aquesta casa, he seguit amb molta atenció aquesta pregunta i la resposta.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00023/06)

El punt número 23 de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja fa uns dies, quan vaig començar la interpellació, vaig fer referència a la LOGTA, a la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, i ara torno a començar precisament amb aquesta mateixa referència. I ho faig perquè, per nosaltres, és una llei important que creiem que s'hauria d'aplicar al més ràpidament possible per poder fer front a molts dels problemes de l'aigua que patim actualment. Ens en varem adonar més encara quan preparàvem la Moció subsegüent a la interpellació, perquè, quan buscàvem maneres de fer front a les problemàtiques que havíem descrit, vam veure que no calia pas demanar grans mesures extraordinàries al Govern; no era pas això; el que calia era que hi hagués més diligència a fer allò que diu la LOGTA, i d'aquí varen sortir els sis primers punts de la Moció.

La LOGTA diu, a l'apartat de «Planificació hidrològica», a l'article 27, que la planificació hidrològica estarà formada per, d'una banda, el Pla de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya, del Programa de mesures i de programes de control. Davant d'això, si la Llei ho diu, nosaltres volem planificar..., o, en aquest cas, el Govern vol planificar o no vol planificar? Si és que sí, hem de desplegar, d'una banda, el que diu l'article 28, és a dir, el Pla de gestió, que ha de preveure els requeriments de qualitat, de quantitat, els econòmics, els instruments per protegir els sistemes hídrics, etcètera. I, tot això, ho diu la Llei, però ho hem de desplegar, ho hem de tenir escrit.

No estem pas dient que aquest any ja s'hagi d'aplicar; el que estem dient és que ens hi hem de posar. De la mateixa manera que, seguint amb la LOGTA, a l'article 29 es diu que dins del Pla de gestió es desplegarà el programa de mesures. Som conscients que aquest va a remolc del punt anterior, però que cal concretar un termini. Aquest termini tant pot ser per dir: «El tindrem acabat, com per presentar una proposta o un pla de treball.

El mateix podríem dir dels programes de control, que es descriuen a l'article 30 de la LOGTA. I, per posar-nos en això, el Govern o, en aquest cas, probablement, des de l'Agència Catalana de l'Aigua, ens ha de dir com ho volen fer. Si no ens hi veiem amb cor, de tenir els programes fets, doncs, potser ens podem acontentar a concretar algunes mesures; no estem dient quines. Probablement, en alguns casos, per controlar la quantitat d'aigua que s'extreu, s'haurà de fer amb un comptador; en altres, això potser és massa difícil i el que cal és, senzillament, un pacte, un autocontrol, uns sistemes ben regulats en els quals poden intervenir, fins i tot, en la planificació d'aquest control, els mateixos usuaris. L'important és saber quanta aigua extraïem i evitar que, en alguns casos, s'extregui més aigua del compte i que deixin a altres, a altres usuaris, sense aquest recurs tan preuat.

Nosaltres, amb la Moció, hem demanat al Govern un termini per fer això que diu la Llei. I nosaltres proposàvem que fos aquest any 2000; volíem que ja hi haguessin uns resultats. I els hem de ser sincers: ens pensàvem que el Govern, en aquest cas, probablement l'ACA, regatejaria els terminis; cosa que, en aquest cas, doncs, nosaltres, probablement hauríem acceptat en el cas que s'hagués argumentat. Però no ha pas estat així. Resulta que no. Sorprenentment, l'esmena del Grup de Convergència i Unió es poleix la voluntat de fer aviat el Pla de gestió del districte fluvial de conca de Catalunya, el Programa de mesures i els programes de control. A més, es desestima que es facin plans d'estalvi i de reutilització de l'aigua, o que es faci més ben fet el control. En comptes de fer una esmena de les habituals, aquestes, en el sentit de «continuar treballant en...» o «s'elaborarà un reglament de...», dir quan es faran les coses, el que es proposa és començar, tot just ara, a fer un reglament que hauríem de tenir ja fet, és a dir que encara no s'hi han posat.

La veritat és que ens va sorprendre moltíssim. No ens pensàvem que s'intentés descafeïnar tant els punts de la nostra Moció. La LOGTA es va aprovar el juliol passat

i, per tant, ja fa gairebé un any que sabem que està pendent de fer, aquest Pla de gestió, els programes de mesures i de control. I ara resulta que el Govern tot just es planteja fer el reglament que ha de permetre posar fil a l'agulla per elaborar el Pla de gestió. I, a més, necessita sis mesos més per fer aquest reglament. A aquest pas, quan tindrem el Pla de gestió? I la resta de programes? De què ens serveix tenir una llei tan puntera i ambiciosa?

Estem d'acord que el Pla de gestió i els programes no es poden fer d'un dia per a l'altre. Hi ha molta feina a fer i, a més a més, tots volem que es faci ben feta. Però si no ens espavilem, està passant que en aquests moments es prenen decisions i es fan accions que no estan recollides en cap planificació; s'estan fent accions diverses que pot ser que, més endavant, ens adonem que no era aquest el camí per on havíem d'anar.

Paral·lelament a això, nosaltres considerem que és urgent presentar plans de mesures d'estalvi d'aigua i de reutilització que, probablement, serien, com si diguéssim, un dels capítols d'aquest Pla de gestió que reclamem. Si des de l'Agència Catalana de l'Aigua no es veu possible tenir el Pla de gestió, no es podria fer alguna mena de contraproposta en el sentit de dir: tindrem les mesures d'estalvi i de reutilització en una data concreta? O és que des del Govern i de l'Agència Catalana de l'Aigua no hi donen prou importància, a aquests punts? Potser el que s'està buscant és tenir una excusa, en el sentit de dir que no tenim prou aigua i que necessitem el transvasament del Roine.

El senyor Coll, quan estàvem negociant aquesta Moció, em deia que ja s'estan fent coses. No ho neguem pas; segur que sí que se'n fan, però són suficients? Nosaltres creiem que no. Es pot fer..., diríem, s'ha de fer molt més. I això s'ha de concretar, s'ha d'escriure, hi ha d'haver un compromís sobre quines mesures d'estalvi es portaran a terme, a tot Catalunya, i no val a dir que en alguns indrets ja se n'estan fent.

També s'ha de fer molt més per controlar les concessions que es donen, i, a partir d'aquestes concessions, s'estan extraient grans quantitats d'aigua del subsòl. D'entrada, tornem a insistir que totes les aigües, totes, incloses les minerals, s'haurien de gestionar des d'un únic departament, el de Medi Ambient. I això seria molt més coherent si a l'article 2.16 de la LOGTA, on es descriuen els usos de l'aigua i es diu que hi ha els domèstics, els agrícoles, els ramaders, els industrials, s'hi inclogués que un altre dels usos és envasar-la o els usos termals –ja es descriuria, doncs, com es cregués més convenient. Però s'hi ha de recollir. I és el que nosaltres proposàvem en el punt 7 de la Moció.

En aquests moments, hi ha una demanda creixent per envasar aigua. De fet, és el que va motivar la nostra interpellació. I amb relació a això, nosaltres creiem que quan es tracti de donar noves concessions o ampliacions, s'ha de poder demostrar que l'aqüífer corresponent no està en perill. Això és el que nosaltres volem reflectir en els darrers tres punts de la Moció; per nosaltres, són molt importants. I, en canvi, l'esmena del Grup de Convergència i Unió per substituir aquests apartats, per nosaltres no té gens de sentit. D'una ban-

da, perquè dóna per suposat que hi han d'intervenir dos departaments i, d'altra banda, perquè no aporta res de nou si tenim en compte que el conseller, en la resposta a la nostra interpellació, va dir que ja s'havia establert un circuit coordinat amb relació a les autoritzacions d'aprofitament de les aigües minerals, medicinals i termals. O sigui que ara, en l'esmena, ens diuen que faran una cosa que resulta que el conseller ja va dir que es feia.

Creiem, sincerament, que ja es comença a demostrar que les bones intencions que s'havien expressat mesos enrere sobre la gestió de l'aigua només eren paraules. Perquè, quan es tracta de comprometre's –amb terminis, amb feina feta, amb propostes concretes–, el màxim que se li pot arrancar, al Govern, és elaborar un reglament, que ja fa temps que hauria d'estar fet, i que encara hauria de trigar sis mesos, segons ells.

Nosaltres, sentint-ho molt, no creiem que sigui aquest el ritme ni les prioritats que necessita el desplegament de la LOGTA, i és per això que no acceptem les esmenes del Grup de Convergència i Unió. I, quan diem «sentint-ho molt», ho diem amb la pena que representa el fet de no haver pogut evitar que es continuï traient més aigua del compte dels aqüífers de determinades zones, inclosa una de tan emblemàtica en el nostre país com és la del Montseny - Guàrdies, i d'altres zones que mereixen exactament la mateixa atenció; és una llàstima.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Coll.

El Sr. Coll i Gilabert

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, lamento no solament les frases sinó també el to amb què s'ha expressat la senyora diputada, entre altres coses, perquè entenc que no és aquest el seu tarannà habitual, però sí que, des d'una altra part, també em satisfà el fet que sigui una persona tan sensible al tema de l'aigua i que vulgui impulsar, d'alguna manera, aquestes actuacions que, en definitiva, volen resoldre un problema que, certament, no és d'aquí, que és d'arreu, però que, en qualsevol cas, afecta molt de ple tota la societat, i podria afectar més encara si no es prenguessin les mesures adients.

Dic que m'han estranyat, en part, doncs, el seu to i les seves paraules, perquè, algunes d'elles, entenc que no són massa adients al que s'havia parlat en la conversa a la qual he fet referència, no?; en concret, quan deia que el que s'intentava, doncs, per part seva, o esperava, és que regatejéssim els terminis. Miri, no és el nostre tarannà regatejar res, no? Tampoc entenc que hàgim pretès, ni tan sols aconseguir, polir un munt de coses que ens proposaven; tampoc és aquest el nostre tarannà. Tampoc es desestima res, ni tan sols es descafeïna res; per tant... Bé, són qüestions que, en tot cas, jo respecto, són ben legítimes, són crítiques, a més a més –jo ho crec–, molt pròpies, doncs, d'un grup que ha de

fer el que ha de fer, però, en qualsevol cas, jo li voldria contestar, doncs, molt breument amb el següent, no?

En primer lloc, he de dir-li que això no és un arbre recentment plantat, del qual hem escollit l'espècie i la varietat amb molt encert i que ara, doncs, hem d'intentar regar, però no l'hem de regar més enllà de les seves necessitats ni tampoc l'hem d'adobar més del que cal perquè, potser, el que aconseguiríem són, volent fer-li fer un creixement precipitat, excessivament accelerat, doncs, els efectes totalment contraris. Què vull dir amb això? Vull dir que s'ha d'atendre, s'ha de cuidar, s'ha d'adobar, s'ha de regar, però, en qualsevol cas, tenint molta cura del que fem. En aquest sentit, el que vull dir és que, pel que fa a la formulació del pla de gestió i del programa de mesures –els seus apartats 1 i 3, dels deu que proposa–, doncs, en aquest sentit, el que cal dir és que, efectivament, la LOGTA preveu en la seva disposició transitòria quarta, doncs, que en el termini d'un any –com a màxim, eh?– es farà l'adaptació dels plans i programes d'obres –d'obres, eh?, no tant planejament hidrològic ni planificació, sinó obres– de totes aquelles que ja estiguin en vigor o estiguin en marxa quan va entrar la Llei –això, per una part. No s'ha de confondre, doncs, adaptar plans i programes d'obres i actuacions hidràuliques amb planificació hidrològica.

En segon lloc, la directiva marc europea d'aigües, que sí que preveu terminis perquè els estats membres incorporin les seves disposicions, no ha estat encara aprovada –esperem que ben aviat estigui aprovada– i estableix uns lapsos de temps considerables, de dos a quatre anys, respecte a l'adopció dels instruments de planificació. Perquè cal obtenir prèviament totes aquelles dades necessàries per poder planificar analitzant –evidentment– totes les característiques geogràfiques, geològiques, demogràfiques, activitats econòmiques, envasaments existents, futurs, etcètera. En segon lloc, el que cal desenvolupar reglamentàriament, d'acord amb la LOGTA, no és el pla de districte de conca fluvial sinó el procediment, precisament, per a formular el pla, i aquí –precisament–, aquí, en aquest sentit, anava la nostra esmena.

Pel que fa a la necessitat que els instruments de la planificació hidrològica incloguin mesures d'estalvi i de reutilització, jo li podria donar uns quants exemples que això no solament som conscients que s'ha de fer sinó que ja s'està fent, com molt bé ha reconegut abans la senyora diputada. Li podria donar molts exemples, no? Podria parlar de reutilització d'usos agraris, de l'aigua –per exemple– de l'EDAR de Mataró, de l'EDAR d'Altafulla, de refrigeració industrial i altres usos a Tarragona, de l'EDAR de Sitges, al Baix Llobregat, a Valls, etcètera.

Miri, els programes de control necessiten l'existència, precisament, del pla de districte de conca per al seu desenvolupament. Tot i això, cal dir que, actualment, ja es prenen mesures per controlar la quantitat d'aigua extreta a través del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, i també dels grans usuaris explotadors d'aqüífers mitjançant el cànon de sanejament. Incidint, precisament, en el tema del control, voldria assenyalar que la Llei 6/99, de 12 de juliol, la LOGTA, preveu, també, la instal·lació de comptadors homolo-

gats. En aquest sentit, l'Agència Catalana de l'Aigua impulsarà ben aviat una línia de subvenció, precisament, per fer més fàcil el compliment d'aquesta Llei. Que si no fos així, tècnicament fóra viable, però, econòmicament, fóra molt difícil de portar-ho a terme per part dels diferents usuaris.

Fins ara, també han estat imposats sistemes de control en les concessions. D'això, no sé si vostè en té coneixement o no, però, en qualsevol cas, aquí sí que li podria dir, doncs, per coneixement personal, que a tota la zona de Lleida, tot i que pot dir vostè que no forma part de les conques internes de Catalunya, però sí que, en tot cas, s'han fet moltes actuacions per part de la Generalitat encarregades a Regsa, tendents –precisament– a aquesta finalitat. I li'n podria remarcar moltes; per exemple, els tres limnífetes que s'han col·locat a l'inici del canal principal d'Urgell, el projecte de captació –que va efectuar també Regsa– que permet el control remot i la regulació automàtica de cabals al canal auxiliar, a l'envasament de Sant Llorenç de Montgai, després de la confluència dels dos rius, el Noguera Pallaresa i el Segre; li podria dir, també, que hi ha més de 500 preses d'aigua de derivació de les sèquies, dels canals, que tenen aforadors tipus Parshall –vostè sap molt bé que els mesuradors tipus Parshall no són mesuradors volumètrics, però sí que permeten mesurar cabals–; al marge esquerre, i fruit del conveni signat amb els consells comarcals, servim aigua també al Sió, Cercavins i Corc, i a tots ells hi ha, també, comptadors que serveixen, evidentment, per controlar volums d'aigua, però, en tot cas, en fi, potser sí que vostè feia també més referència a la qualitat que a la quantitat, però, en qualsevol cas, jo li especifico aquests; evidentment, els nous regadius de l'Algerri - Balaguer, d'Alcarràs –millores, no nous regadius; també millores efectuades a la zona d'Alcarràs–, en alguns indrets de les Garrigues, totes elles, totes les finques tenen no solament hidrant, sinó que també tenen un comptador.

En els pous, aigües subterrànies, li he de dir, també, que n'hi ha més de 400 enregistrats, eh? Enregistrats no vol dir que es comptabilitzin exactament les quantitats d'aigües extretes, però sí que, com a mínim, es disposa d'una fitxa; estan inventariats i coneixem totes les seves característiques, cosa, aquesta, bastant inusual a la resta de l'Estat, per altra part. Vull dir que, amb això, també hem sigut, d'alguna manera, capdavanters.

Els convenis signats, precisament, amb el Departament de Medi Ambient i amb el DARP per part de molts usuaris, també d'arreu de Catalunya, han permès, també, incidir en la millora de l'eficiència de l'aigua en el sentit de col·locar sensors micromètrics que el que permeten és, precisament, conèixer l'estat hídric de les plantes i, per tant, donar-los només l'aigua que necessiten.

Bé, tot això, d'alguna manera, ho podria completar dient que també s'han pres mesures de control extraordinàries, com puguin ser, per exemple, les de l'aqüífer Carme - Capellades, molt més a prop d'aquí. Val a dir, també, que l'Agència Catalana de l'Aigua compta amb els treballs de la Comissió de l'Aigua, constituïda amb representants de tots els grups parlamentaris, de la qual

vostè, com a diputada, també forma part, i la seva missió no és una altra que desenvolupar de forma consensuada tots els plans, els programes i les mesures que vostè ens acaba de demanar. És per això, també, que creiem convenient seguir amb aquest ritme, el ritme que marquen aquestes reunions, i que hem de permetre arribar a uns acords, precisament, en temes inicialment difícils de resoldre. És per això, doncs, que dels punts 1 a 6 nosaltres havíem proposat una esmena que deia, d'una forma molt senzilla, però també molt contundent, que en un termini màxim de sis mesos nosaltres ens comprometíem, el Govern es comprometia a elaborar el reglament que regula el procediment per formular el pla de gestió. Bé, això, per una part.

En l'apartat 7 de la seva Moció, jo crec que, bé, ja se'n va parlar precisament; va ser fruit, també, de la Llei d'acompanyament per a l'any 2000; va excloure aquest tipus d'aigües. Feia referència, concretament, a tot el que fa referència a aigües minerals i termals, però, en qualsevol cas, he de dir, també, que l'àmbit d'aplicació, d'acord amb la Llei de 2 d'agost del 85, la Llei d'aigües estatal –estatal, sí–, estableix ja que les aigües minerals i termals es regularan per la seva legislació específica, és a dir, per una normativa de mines. Aquí, el mateix conseller, contestant la seva interpellació el passat dia, va dir que la Llei d'acompanyament per a l'any 2000, en fi, d'alguna manera va incidir en aquest tema, però, a més a més, feia, també, referència a altres problemes que vostè havia apuntat, com són, per exemple, les Guàrdies - Montseny, una zona, doncs, que també tenia els seus problemes –en podia tenir.

L'Agència Catalana de l'Aigua, coneixedora de tota la situació, d'alguna manera, de tots els problemes que es podien derivar per l'ús de les empreses embotelladores i tal..., és, precisament, dir que ha establert un circuit perquè totes les autoritzacions d'aprofitament de les aigües minerals, medicinals i termals es donin previ informe preceptiu de l'administració hidràulica. S'hi va comprometre el mateix conseller i penso que això també és prou positiu. És per això, doncs, que també es va comprometre que, en un termini ben curt de temps –va dir de dos mesos–, els diputats tindrien els criteris de gestió conjunta d'aquest recurs estratègic. En aquest sentit, doncs, l'esmena número 2, que recollia, precisament, aquests punts, del 8 al 10, deia que «els departaments de Medi Ambient, Indústria, Comerç i Turisme, hauran de presentar al Parlament durant l'any 2000 un estudi que determini els criteris de gestió conjunta de les aigües minerals i termals».

Així, doncs, en síntesi, nosaltres presentàvem dues esmenes, tres esmenes: la primera es la de modificació dels apartats 1 a 6, la segona era de rebutjar la proposta número 7, l'apartat número 7, i la tercera era de modificació dels apartats 8 a 10. Sento no haver pogut arribar a acords amb vostès, sento no haver-ho pogut transaccionar, però, en qualsevol cas, estem disposats, precisament, a treballar en la línia en què tots vostès i nosaltres creiem que cal treballar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he dit alguna vegada des d'aquí que, habitualment, els diputats de Convergència i Unió tenen el costum d'explicar-nos tot allò que fan i respondre poc a allò que se'ls planteja. Si més no, en aquesta ocasió agraïm, doncs, la introducció filosòfica, que ha fet més agradable la intervenció, i el detall de tot allò que es fa. Som conscients que es fan coses, òbviament. Hi ha un pressupost, hi ha una gestió, i, per tant, només faltaria que no es fessin coses. Catalunya avui, en matèria mediam ambiental, té unes bones lleis; en general, té unes bones lleis. Òbviament, hi ha mancances, però, concretament pel que fa al tema de l'aigua o pel que fa a residus, creiem que hi ha unes bones lleis, i que, si aquestes lleis s'apliquen amb una voluntat i amb un model que és el que entenem que s'hauria de despendre d'aquestes lleis i s'hi destinen recursos, creiem que es pot fer molt per millorar la situació natural de Catalunya.

En aquests moments hi ha una realitat. Catalunya s'asseca, i vostès ho saben tan bé com nosaltres. Les fonts, els rius, les rieres... No sé si coneix el cas de Capellades que explicava la diputada Bet Font en la seva primera intervenció. És dur per a aquells que l'hem vist i que, fins i tot, ens hi hem banyat, després dels correfocs de Capellades, veure que està absolutament sec i veure que allò no es recuperarà. Creiem que cal accelerar les mesures, i ho creiem sincerament.

Senyor Coll, ens preocupa que sempre anem massa tard; ens preocupa que, amb el temps que fa que s'ha aprovat la Llei, no hi hagi el reglament; ens preocupa que ens hàgim de fixar sis mesos més per fer el reglament, i estem convençuts que vostès ho comparteixen; estem segurs que vostès comparteixen que caldrien més recursos, i comentàvem en la darrera reunió de l'ACA que no pot ser que les campanyes per a l'estalvi d'aigua es facin només –i puntualment– en èpoques en què els pantans ja estan sota mínims. Ara fem la campanya, però és que ara els pantans ja estan massa avall; és que ara ja anem tard; és que, si tenim un any massa més sec, patirem. I crec que, si treballéssim amb la suficient previsió..., i s'ha demostrat que, quan s'han fet actuacions –i vostè n'ha explicat algunes que han donat resultats–, i justament és per això, perquè sabem que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya reaccionen i estan disposats a col·laborar, i estan disposats a participar, ciutadans i ciutadanes tant a nivell particular com a nivell industrial, com a nivell agrícola, Catalunya se'n pot sortir. I se'n pot sortir sense anar al transvasament. Però, per a això, cal aplicar una política de conscienciació i que freni el model desenvolupista, el model consumista en què, tots plegats, malauradament, estem instal·lats. Aquell model que hauríem d'haver frenat fa anys i no hem estat capaços de fer-ho..., si no ho fem de seguida, tots sabem on anem a parar: anem a parar als transvasaments.

Si hem d'anar a parar als transvasaments, que se'n expliqui directament. No és el nostre model. Nosaltres, quan parlem de sostenibilitat, n'estem convençuts i creiem que, justament, un transvasament és el model de l'antisostenibilitat. És a dir, si estem per la sostenibilitat, hem de creure en la sostenibilitat també de cada conca hidrogràfica.

En el moment que entrem en un transvasament estem admetent que aquella conca no és sostenible, i creiem que és possible, fins i tot en conques tan dures com la del Llobregat, creiem que és sostenible. Creiem que, si es fa un esforç, ens en podem sortir.

Entenem que la proposta que avui presenta la diputada Bet Font és absolutament coherent. Entenem que és excessiu el plantejament que fan, i suposo que, si vostè exposa aquest plantejament, és perquè, evidentment, aquelles persones que tenen la responsabilitat de gestionar allò que se'n desprengui i allò que s'aprovi aquí, al Parlament, doncs, li han explicat que no pot ser d'altra manera. I ho entenem. Però ens sap molt de greu. I creiem que no hauria de ser així, i creiem que, a hores d'ara, aquest reglament hauria d'estar aprovat i hauríem d'estar desenvolupant i aplicant ja aquest Pla de gestió, i, per tant, entenem que des del Grup d'Esquerra Republicana no podem fer altra cosa que donar suport a aquesta Moció, a aquesta proposta de resolució, que és el que creiem que pot resoldre, que pot fer avançar de forma definitiva la solució de la problemàtica de l'aigua avui a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens alegrem des del Grup Popular que almenys dos grups dels que han intervingut facin referència a l'Agència Catalana de l'Aigua i facin referència a la Llei sobre gestió, ordenació i tributació de l'aigua a Catalunya, perquè, en tot cas, des del Grup Popular vam empènyer aquelles lleis –també vam donar suport a aquelles lleis– i, malgrat que no s'hi hagués donat suport ni a aquelles lleis ni a l'Agència Catalana de l'Aigua per part dels grups que hi han fet referència, doncs, avui ens en sentim satisfets, no?, tant de l'Agència Catalana de l'Aigua com a instrument, com de la Llei de gestió, ordenació i tributació de l'aigua.

Nosaltres vàrem escoltar la interpellació que va substanciar la il·lustre diputada senyora Bet Font al conseller de Medi Ambient, que lamentem que no estigui avui aquí en aquesta Moció, però ens té acostumats el Govern, normalment, que no assisteixi..., o alguns membres del Govern, no tots, que no assisteixen a les mocions després de les interpellacions en temes tan importants com és el tema de l'aigua.

Sobre la Llei de l'aigua, nosaltres voldríem recordar, des del Grup Popular, el que vàrem dir en l'anterior legislatura. Ens vam passar tota una legislatura amb

diferents esborranys, amb diferents avantprojectes, i, finalment, després de quatre, va arribar una llei aquí, al Parlament, que déu n'hi do del grau de consens que va tindre, i és una llei prou important.

Al conseller, l'altre dia, en la seva interpellació, el tornava a traïr el subconscient quan deia que Catalunya ha estat pionera, que ha estat al capdavant del que és la integració del cicle de l'aigua. Jo li he de tornar a recordar al conseller que primer va ser l'Estat espanyol qui va fer la integració del cicle de l'aigua, i que la Generalitat de Catalunya hi ha anat a remolc, cosa de què ens alegrem moltíssim, a més, com a primera comunitat autònoma, integrant tot el cicle de l'aigua. I que això no fa tampoc referència a la directiva marc europea que s'està tramitant, que s'està debatent, com abans hi feia referència l'il·lustre diputat senyor Xavier Coll.

Però ens plantegen una sèrie de punts en aquesta Moció, concretament, deu punts, en base a la mateixa interpellació que van fer. Recordo les paraules de la il·lustre diputada Bet Font, que deia: «objectius ambiciosos» a la Llei 6/1999, i, de veritat, són objectius ambiciosos. Però, com a objectius ambiciosos, i parlant de l'aigua, no són fàcils, aquests objectius, i vostè ho coneix perfectament, també. I parlava del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya.

Jo vull recordar dues mocions aprovades en aquest Parlament, incomplertes pel Govern de la Generalitat, en què els hem demanat que es faci un pla de revisió de les conques internes. Van incomplir la primera i han incomplert la segona. I en som conscients, que té greus dificultats fer un pla de revisió de conques internes. I, quan es va formar una comissió sobre l'estudi de tota la problemàtica de l'aigua a Catalunya –i fa pocs dies fins i tot parlàvem de transvasaments en aquesta Comissió–, vèiem un altre cop que no es poden portar tal com s'han portat –i a vegades amb un excessiu cofoisme per part del Govern– alguns aspectes relacionats amb les conques internes, relacionats amb les deficiències hídriques, també, que pateix, principalment, tota l'àrea de Barcelona.

Però, centrant-me molt més en els punts de la mateixa Moció, n'hi ha un que creiem que se n'ha fet suficient debat, i es va fer suficient debat a la Llei d'acompanyament, que és tot el que fa referència a les aigües termals i a les aigües minerals. Però és que, a més, la mateixa Llei de gestió de l'aigua ja no les inclou, perquè sabien perfectament que no podien estar incloses dins d'aquest cicle de gestió de l'aigua. Però sí que avui em semblava bé, i, en tot cas, comprenem el que deia el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds en la primera de les esmenes, però, l'última de les esmenes, creiem nosaltres que era perfectament, des del seu punt de vista, assumible, quan hi ha i quan s'ha de presentar, tal com diu la mateixa esmena de Convergència i Unió, durant l'any 2000 –o sigui, no anem més enllà–, un estudi que determini els criteris de gestió conjunta dels dos departaments, és a dir, tant del Departament de Medi Ambient com del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

I també es feia referència a alguns aqüífers, i es fa referència a alguns aqüífers, també en els mateixos punts

de la Moció. Se'n deixen, evidentment, d'aqüífers, i, segurament, aquests són dels aqüífers que vostès han inclòs en els punts de la Moció on hi ha més preocupacions en aquest moment. Però no ens han plantejat en cap moment el que s'està plantejant i el que s'ha fet en diferents aqüífers, que és la recàrrega artificial d'aquests aqüífers. Perquè aquesta també és una possibilitat. I no ens l'han plantejat, aquesta possibilitat de recàrrega. I aquí, molt a prop, tenim un aqüífer, al Baix Llobregat, on hi ha recàrregues artificials. I no ens l'han plantejat tampoc, aquesta possibilitat, que és una possibilitat existent almenys en un aqüífer, almenys existent, com és l'aqüífer del Carme - Capellades. No diem que aquesta sigui la solució definitiva, però sí, en tot cas, és una possible solució.

Abans ha fet referència l'il·lustre diputat senyor Xavier Coll als sistemes de control, i un dels aspectes que vostès també fiquen en aquesta Moció són els grans usuaris d'explotadors d'aqüífers que tinguin mesures de control. Existeixen, part d'aquestes mesures de control; l'altre aspecte és que no se n'hagin fet, a vegades, lectures d'aquests sistemes de control. Un altre aspecte és que no estiguin aplicats al cent per cent i que no s'hagin fet, col·locat en la totalitat d'aquestes instal·lacions. Però també, a la vegada, jo li he de dir que grans canals de reg, de reg agrícola –perquè també es fa referència com a gran consumidor al reg agrícola–, se sap exactament, però metre cúbic per metre cúbic, el que gasta. I es fan grans esforços, també, per al que és tot l'ús racional de l'aigua en els aspectes de l'agricultura, no solament de la indústria, sinó també de l'agricultura.

Nosaltres volem ser molt curosos després d'aquesta Comissió que s'ha format de l'aigua, on hem d'intentar cercar un consens entre tots els grups parlamentaris. Creiem –igual que n'hi ha una altra, després, que també el mateix diputat que els parla es posicionarà i que fa referència a residus– que en aquest moment no toca –emprant una frase que avui també s'ha utilitzat aquí–, i aquí no es pot triar, com allí sí que es podia triar, en la frase del «no toca», però en aquest moment no toca presentar alguns aspectes sobre l'aigua i alguns aspectes sobre els residus quan estem tots els grups parlamentaris intentant cercar un consens en comissions formades amb l'impuls del Departament de Medi Ambient. Evidentment, és molt legítim de fer-ho, però, en tot cas, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció perquè creiem que trenca, d'alguna manera, aquest principi de consens sobre aspectes de l'aigua i que trenca, d'alguna manera, o que vol donar-li la volta a un tema ja aprovat fa poques setmanes aquí, almenys amb el suport del Grup Parlamentari Popular, pel que fa referència a la Llei d'acompanyament dels pressupostos i pel que fa referència a les aigües minerals i termals.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem debaten ara una moció dividida, crec jo, en dues parts clarament diferenciades: des d'una visió genèrica de la planificació i gestió de l'aigua fins a una anàlisi molt concreta del recurs. La primera part fa referència al desplegament de la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, la LOGTA, aprovada el juliol de l'any passat; la segona es refereix als necessaris protecció i control de les aigües subterrànies.

A la primera part, que engloba els punts números 1, 2, 3 i 4 de la Moció, hi donarem ple suport, perquè és el lògic desenvolupament de la Llei de l'aigua, una llei consensuada en el seu dia que pretén integrar tot el cicle de l'aigua però que s'està aplicant molt a poc a poc i hi ha encara molts dubtes sobre el calendari per aprovar i aplicar tots els decrets i disposicions. No es tracta de saber només quan i com es formularà el Pla de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya que es proposa a la Moció, sinó que queden molts dubtes i molts interrogants sobre la taula. Per exemple: com es pensa garantir, des de l'Agència Catalana de l'Aigua, la participació ciutadana en la planificació hidrològica, tal com preveu la Llei? O una altra: en quina fase estan els programes de mesura, els programes de control, els plans de gestió específics, el programa d'obres hidràuliques? Tot això hauria d'estar ja força embastat, sense parlar d'altres mesures contemplades a la Llei, algunes de les quals creiem força urgents i de les quals encara no sabem res. Parlo, per exemple, del règim econòmicofinançer que ha d'elaborar l'ACA, d'acord amb l'article 25 de la Llei, per saber exactament com s'assumiran els importants dèficits de la Junta de Sanejament i de la Junta d'Aigües, o de la creació i foment de les entitats locals de l'aigua, la constitució del Consell per a l'Ús Sostenible de l'Aigua, i així moltes altres qüestions. Per tant, creiem que és bo anar esperonant el calendari per posar fil a l'agulla i fer efectiva la Llei.

Precisament, la segona part de la Moció està molt relacionada amb les lleis, els decrets i la manca d'aplicació d'aquests. En el ple de la interpellació que va donar lloc a aquesta Moció, el conseller de Medi Ambient ens venia a dir que la solució dels dèficits hídrics de Catalunya, i, de passada, també la protecció dels aqüífers, estava pendent i condicionada al Plan hidrológico Nacional; s'ha de recordar, no obstant, que existeix un Decret, el 328/88, a què ha fet referència la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Verds, on ja s'establien normes de protecció de diversos aqüífers de Catalunya, i un altre declarant sobreexplotats alguns aqüífers de les comarques de Tarragona. Es limitaven, aquests decrets, a aplicar el que ja marca la Llei estatal d'aigües de l'any 1985. El problema és que des d'aquest any, l'any que es van fer aquests decrets, l'any 1988, fins ara, no s'ha fet pràcticament res. El Govern s'ha adormit en el tema de les aigües subterrànies.

El conseller ens anunciava tot un seguit de mesures per fer front a la contaminació i sobreexplotació dels aqüífers, la revisió i actualització de concessions, les normes de protecció dels aqüífers estratègics, normes d'explotació dels aqüífers classificats, i així tot un seguit de mesures. Tot això, a hores d'ara, ja hauria d'es-

tar fet. La Llei de 1985 i el Decret de 1988 deixaven molt clar que els titulars d'aigües subterrànies estaven obligats a constituir-se en comunitat d'usuaris, i que ho havia de promoure, precisament, l'Administració hidràulica. També especificava que calia fer un inventari d'aprofitaments i un pla d'ordenació d'extraccions de tots els aqüífers classificats. L'any 88 es van classificar una vintena d'aqüífers; dotze anys després, ara, dotze anys després d'aquests decrets, només hi ha una o dues comunitats d'usuaris. Ara se'ns anuncia que s'està treballant en la de l'aqüífer Carme - Capellades, on recentment s'ha fet el Pla d'extraccions que ja s'hauria d'haver fet tot seguit del Decret de 1988. Però la situació d'aquests i molts altres aqüífers és preocupant. El problema és que no sabem quins recursos tenim, quanta aigua tenim, perquè el règim de pluges varia i la periodicitat de recàrrega també. Per tant, és possible que, en molts casos, ens trobem donant concessions per sobre dels recursos. És a dir, és com si repartíssim diners sense saber quants en tenim a la caixa.

Les aigües subterrànies, sens dubte, han estat les grans oblidades de la planificació hidrològica. Ens adonem que existeixen quan s'assequen i quan les poblacions es queden sense aigua. Efectivament, creiem que cal una acció decidida, malgrat tot el retard, i dotar-nos d'autèntics plans d'ordenació, gestió i d'aqüífers a nivell de tot Catalunya, amb informació fiable i al dia dels recursos que hi ha, i, d'aquesta manera, creiem que es pot determinar un mapa que marqui i distribueixi els aqüífers en funció dels seu nivell d'explotació i del seu risc d'esgotament. A partir de llavors, quan disposem d'una radiografia real de la situació, creiem que es poden fer normes d'explotació, de control i de limitació de les concessions, i no com fins ara, que anem actuant de forma puntual i molt concreta en funció de cada cas, de cada situació.

No veiem gaire clar el redactat dels punts números 9 i 10, perquè creiem que no és el procediment més adequat i que la Llei ja planteja les mesures que s'han de prendre per limitar les concessions. Malgrat això, hi donarem suport en el marc de la filosofia general de la Moció per tal d'incidir en la necessària protecció i control de les aigües subterrànies.

Finalment –i ara he saltat una mica els punts de la Moció–, si tots creiem que l'aigua s'ha de planificar des d'una perspectiva que abasti el cicle integral, i, si pensem que l'aigua és només una –vagi de forma superficial o vagi de forma subterrània–, creiem que hi hauria d'haver una legislació unitària del tema de l'aigua, per molt que hi pugui haver, com deia el senyor Coll, intercanvi d'informació amb la Conselleria d'Indústria. Per tant, malgrat que la Llei estatal del 1985 exclou les aigües minerals i termals i les fa subjectes a la Llei de mines, també és cert que Catalunya té competències en aigües minerals, i, per tant, podria regular-les i legislar-les de forma conjunta amb la resta del recurs. D'aquesta forma, l'ACA també podria dir-hi la seva en el cas de la sobreexplotació de l'aqüífer de Guillerries - Montseny, i adoptar mesures conjuntes a altres aqüífers de Catalunya.

Compartim el fet que les esmenes que ha presentat Convergència i Unió no avancen en la línia de millorar

la gestió i la planificació de l'aigua. Per tant, donarem suport plenament a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La senyora Font, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Font i Montanyà

Sí, gràcies, senyor president, breument. Senyor Fabregat, em sorprèn que digui que des del nostre Grup no havíem participat en l'elaboració de la LOGTA perquè em consta que sí, molt activament, i que considerem una Llei que és important i valorem molt positivament el consens que hi va arribar. Per això mateix, hem començat sempre la interpellació, la intervenció, insistint en la importància d'aquesta Llei i en el paper de l'Agència Catalana de l'Aigua. (*Remor de veus.*) A part...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada; esperi's un segon; ja l'avisaré... Pot continuar.

La Sra. Font i Montanyà

A part d'això, el senyor Coll em deia, o ens deia, que s'estava fent un esforç, que s'estaven fent moltes coses, que hi havia ja sistemes de control; el senyor Fabregat ho tornava a dir: «Existeixen sistemes de control, una altra cosa és que es facin bé». Si, realment, passa això; si, realment, ja hi ha sistemes de control, per què no acceptar un punt que diu: «Accelerar l'aplicació de mesures que permetin controlar la quantitat d'aigua extreta en les concessions.» Em sembla que, si ja s'està fent, el lògic és que accepti un punt com aquest. (*Perseix la remor de veus.*) O si, realment, tots donem tanta importància al fet d'estalviar i de reutilitzar l'aigua, quin mal hi ha a aprovar un punt que diu: «Incloure plans d'estalvi i de reutilització d'aigua dins del Pla de gestió», perquè el Pla de gestió diu que es plantejaran mesures d'estalvi, però estem demanant uns plans específics d'estalvi i de reutilització. Per tant, jo demanaria, als grups que han dit que no donarien suport a aquests punts, que s'ho replantegin.

De la mateixa manera que tampoc no entenem quin mal hi ha o per què no es dona suport a un punt que diu: «Fer un pla específic de mesures de control dels grans usuaris explotadors dels aqüífers». S'està dient que aquests usuaris estan extraient molta aigua i que, per tant, hem de ser més primmirats. Doncs, per tant, fem un pla específic de mesures de control; no hi perdrem pas res.

Nosaltres no hem acceptat les esmenes perquè les hem considerades del tot insuficients i ens agradaria acabar dient que es plantegin exactament si rebutgen totes les esmenes o si, contràriament, ens donen suport en algunes que, segons diuen, ja hi estan treballant i, per tant, seria una incoherència no donar-hi suport.

Nosaltres pensem que sí que toca ara. El senyor Fabregat deia: «Ara no toca», doncs, sí que toca, perquè estan passant coses, s'estan prenent decisions, s'estan donant permisos per extreure aigua en alguns indrets quan se n'està extraient més del compte. I amb relació a això, d'extreure aigua, i, sobretot, pensant en alguns aqüífers, com, per exemple, el de les Guàrdies - Montseny, els nostres punts de la Moció, el que estan dient és que, en el moment que es demani un permís per fer una extracció d'aigua, el que es faci sigui a través d'un informe...

El president

Senyora diputada, fonamentalment, del que es tracta és de posicionar-se sobre les esmenes. Tot el que necessiti al voltant d'això...

La Sra. Font i Montanyà

Els voldria demanar un canvi d'opció de vot, és a dir, han dit un «no», quan nosaltres pensem que hi haurien de donar suport, perquè, segons diuen, ja és el que estan fent en aquests moments. (*El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.*)

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Fabregat, s'ha sentit alludit, contradit...?

El Sr. Fabregat i Vidal

Alludit i contradit, i li demanaria trenta segons, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada senyora Bet Font, no li demano, jo, que m'escolti; en tot cas, quan estic aquí a la tribuna, no li ho demano. Però, en tot cas, el que sí que li demano és que no canviï el sentit i l'expressió de les paraules que jo he pronunciat des de la tribuna.

En cap moment el diputat que li parla li ha dit que el seu Grup Parlamentari no hagués participat..., en cap moment li he dit que no hagués participat en el que va ser la Llei de gestió, ordenació i tributació de l'aigua a Catalunya. El que sí que li he dit és que –i repassarà els diaris de sessions– el seu Grup, en tot cas, no va donar suport en aquell moment i va presentar esmenes a la totalitat –molt legítimament– al que va ser l'Agència Catalana de l'Aigua i al que va ser la Llei de gestió, ordenació i tributació de l'aigua a Catalunya. I, en tot cas...

El president

Senyor Fabregat...

El Sr. Fabregat i Vidal

I acabo, senyor president...

El president

El temps és tan escàs com l'aigua...

El Sr. Fabregat i Vidal

...un cop més –gràcies, senyor president–, senyora diputada, ens congratulem que ens hagi dit que ha sigut una Llei que és molt ambiciosa per al futur de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Font?

La Sra. Font i Montanya

Perdó. Just per dir que el senyor Fabregat..., jo he entès que posava dins d'un mateix sac la LOGTA i l'ACA; en tot cas, si no ha sigut així, demano disculpes, però em sembla que sí que...també ho veurem en el *Diari de Sessions*. I, amb relació a l'Agència Catalana de l'Aigua, si nosaltres varem mostrar la nostra disconformitat, era en el fet que es fes a través d'una llei d'acompanyament, perquè enteníem que la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua era una qüestió suficientment important perquè es fes a través d'un altre procediment.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, a la votació d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha sigut rebutjada per 60 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 302-00024/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran i Serafini.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria seguir la tònica que en el seu dia va començar la senyora Carme Valls de ser breu en les mocions per tal de donar una mica d'agilitat al Parlament en aquest tema, tot i que molts temes són plantejats de forma més acurada i més extensa en les interpellacions.

Malgrat tot, sí que voldria recordar, breument, l'argumentació que ens va portar a fer aquesta Moció que presentem avui en el Ple del Parlament de Catalunya.

El vicepresident primer

Esperi un moment, senyor diputat; si us plau, un segon. Gràcies, senyor Ferran. Pot continuar.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Deia que anava a seguir la línia que va encetar la senyora Carme Valls en la brevetat de les intervencions en les mocions per donar una mica d'agilitat i vivesa a un tipus de continguts i de discussions que s'expliquen a bastament en les interpellacions.

De totes maneres, deia que volia recordar breument l'argumentació que varem fer al respecte, en aquesta interpellació, que venia produïda per l'alarma que s'havia provocat en molts sectors de la població i, també, en el nostre Grup Parlamentari per a la posada en marxa de tot un seguit de loteries instantànies que van ser anunciades per un consell de ministres.

Per diferents raons –nosaltres plantejàvem diferents raons–: unes de caràcter de salut, de salut pública, per entendre'ns, perquè pensàvem que és una oferta que és susceptible de generar addiccions, de generar ludopaties, perquè dèiem que les loteries calentes, les loteries instantànies, moltes vegades, provoquen que la persona, un cop juga, si treu un petit premi, torna a reinvertir, etcètera, perquè les qüestions de tipus immediat creen tot un cercle viciós que fa que una persona, una determinada persona, no es pugui desenganxar, en molts moments, de la pràctica, de l'estímul que li provoca una sensació immediata de loteria.

Per tant, aquest era un primer punt que constatarem que ens preocupava com a grup polític, com a Grup Parlamentari. I perquè dins d'aquest plantejament apreciàvem, també, un descens del que eren les loteries passives, i que cada vegada que hi havia l'entrada d'una loteria ràpida, d'una loteria instantània, aquesta ocupava ràpidament el 30% del mercat que, en aquells moments, hi havia de loteries al país. Per tant, apreciàvem això com un perill pel tema de les ludopaties i que era susceptible de generar addicció, com deia fa un moment.

Un segon aspecte que plantejàvem era la interferència de competències que implicava això, que eren unes transferències que havien passat a la Generalitat i que, en aquells moments, hi havia una competència clara en el moment que l'ONLAE posava en marxa un tipus de loteries d'aquest tipus. I també una competència amb determinats sectors del món industrial, del sector privat, recordant, també..., vam recordar a la interpellació que s'havia produït un descens en la recaptació del voltant d'uns 5.000 milions de pessetes, en el que era la recaptació d'impostos.

I el tercer punt que plantejàvem era que aquest tipus de loteries instantànies perjudicava tot un seguit de col·lectius i associacions que, en aquells moments, estaven fent una tasca social, i era precisament tot el que esta-

va vinculat entorn de l'ONCE. L'ONCE, que tenia previst crear –recordàvem en aquella interpellació– gairebé 20.000 llocs de treball, que en aquests moments dóna lloc de treball a 65.000 persones a nivell de tot l'Estat, i que –segons notícies aparegudes fa escassos dies en els diaris– hem pogut constatar que tenen els beneficis pràcticament estancats. Per tant, tot el que podria ser la seva tasca de política social també corre un cert perill.

Per tant, la nostra Moció ha anat encaminada en aquest sentit, a ser molt breu, a ser molt concreta, a ser molt específica, en el sentit que, si bé en la interpellació vam explicar quina era la nostra visió de la política del joc i alguns temes que pensàvem que havien de ser abordats –com els temes de fiscalitat o com els temes, en molts casos, de reforma, de modernització de l'EAJA–, pensàvem que era important, en aquesta Moció, centrar-nos exclusivament a plantejar una qüestió molt específica i molt concreta, que era la de visualitzar clarament que el Parlament de Catalunya rebutjava, per aquestes tres raons que he explicat fa un moment –raons de salut, raons de competència i raons de perjudici a determinats col·lectius–, en certa forma, o demanava, o es feien les gestions davant del Govern de l'Estat, que no es posés en marxa aquest tipus de loteries.

En aquest sentit, la nostra Moció ha volgut ser senzilla i concisa, expressament, per visualitzar la postura del Parlament de Catalunya davant d'aquesta qüestió. I diu que «es faran les gestions oportunes davant del Govern de l'Estat per tal d'aturar la posada en marxa de les noves loteries instantànies aprovades a les acaballes de l'anterior legislatura». Aquesta és la filosofia que ens ha portat a plantejar aquesta Moció, amb el benentès que tot allò altre que vam plantejar seguirà el seu conducte parlamentari, tindrem temps de debatre-ho, tindrem temps de plantejar-ho amb proposicions no de llei, i amb debats subsegüents, però, en aquests moments, volem visualitzar i tenir molt clar que el Parlament de Catalunya es posiciona d'una forma clara davant de les loteries instantànies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferran. Poden ara intervenir els grups que han presentat esmenes a aquesta Moció. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que va substanciar l'illustre diputat senyor Ferran tenia, bàsicament –com ell mateix va indicar molt sintèticament–, una doble vessant. La primera, deixar palès el rebuig del seu Grup Parlamentari –un element que, evidentment, des del nostre Grup Parlamentari podem compartir perfectament–, el seu rebuig a la competència deslleial en l'àmbit del joc a Catalunya, tant la que prové de la intromissió, podríem dir-ne, il·legítima de les loteries de l'Estat com de la proliferació que hem anat observant en els últims temps a Catalunya de determinats jocs i rifes il·legals.

I, per l'altra –l'altra vessant–, l'element, diguem-ne, segurament menys important, però també jo crec que va ser molt destacat en la seva interpellació, era el suggeriment de determinats aspectes que podien contribuir a millorar l'eficiència en la gestió i també en l'obtenció de possibles recursos a partir de l'explotació del joc a Catalunya.

Mirin, en la primera de les qüestions tractades, la lluita contra la competència deslleial que ens assetja per part de les loteries de l'Estat, per part de l'Organisme Nacional de Loterías y Apuestas del Estado, òbviament, el Govern de la Generalitat, com reconeixia el mateix conseller d'Interior, ha portat al Tribunal Constitucional el que ha estat l'intent del Govern central de posar en marxa una loteria instantània, una loteria presortejada, un «rasca-rasca», que es diu col·loquialment, a través de l'ONLAE. I això crec que és així i, per tant, el Govern no ha negligit la possibilitat de recórrer a la jurisdicció en aquest cas concret.

Una altra cosa és que tenim pendent –i en això coincidim amb la substància de la interpellació– la negociació amb l'Estat que, invariablement, passa per arribar, en la nostra opinió, o bé per un pacte de no-concurrencia, és a dir que ens permeti fer sobreviure el conjunt d'apostes que en aquests moments fa l'EAJA, o bé, fins i tot, podria passar –i per què no? ho hauríem d'estudiar– per decidir que, si no podem arribar a competir finalment amb l'Estat, podríem arribar a decidir de fixar un percentatge sobre la recaptació de les loteries de l'Estat a Catalunya. És una altra alternativa possible i, per tant, no hauríem de descartar-la.

Precisament aquesta negociació que el Govern va voler abordar en solitari en el seu moment, tot i que la vam proposar no fa tant temps en aquest Parlament i que va sorgir d'aquell consens que durant una etapa va presidir tota la matèria del joc a Catalunya i que es va frustrar a partir de l'adjudicació directa de les loteries a Luditec, reitero que la vam proposar i fins i tot la vam arribar a discutir en una mena d'intergrup, o de grup informal, de diputats del Parlament del conjunt de grups de la cambra –i aprofito aquesta oportunitat per insistir en la bondat d'aquella mecànica o d'aquell procediment, i, per tant, seria bo, en tot cas, de poder reeditar aquell acord i, per tant, evidentment, un previ pacte sobre el propi model.

Hi ha un altre tipus de joc... perdó, de competència deslleial, a la qual es referia el diputat senyor Ferran, que també és objecte de la nostra esmena a l'hora de poder precisar i incorporar de forma molt clara el seu contingut, que reclama la continuïtat –i jo hi afegiria el zel necessari, que no sempre ens sembla que hi ha estat– de l'activitat policial, a través, en aquest cas, de la Unitat Central de Jocs i Apostes del Cos de Mossos d'Esquadra, juntament amb l'activitat administrativa per part de la Direcció General de Jocs i Espectacles, per tal de, si no fer desaparèixer totalment, almenys per disminuir l'activitat del joc il·legal a Catalunya, i per, en definitiva, eradicar definitivament totes aquelles organitzacions que, sota la cobertura d'associacions de discapacitats –legalment reconegudes per cert–, doncs, s'han dedicat a la distribució i a la venda de tot tipus de butlletes il·legals –recordaran perfectament les senyores

i senyors diputats els casos de Prodiecu, de Famac, d'Amiba, etcètera, etcètera.

És evident que aquest mercat, aquest joc il·legal repercuteix de forma molt clara en el mercat del joc, tant privat –el que exploten algunes entitats, també, que no persegueixen cap tipus d'afany de lucre i que s'inspiren en una vocació de servei a la societat, com, per exemple, el de l'ONCE–, però també té una repercussió lògica en el que és el joc públic a Catalunya. D'aquí que la primera de les nostres esmenes, senyor president, és una esmena de substitució que no té la pretensió, per dir-ho així, d'esmenar la plana al diputat proposant de la Moció, però sí de concretar i precisar una mica més amb tres lletres, o amb tres apartats concrets, quin ha de ser l'àmbit de la negociació que ha de dur a terme, en aquest cas, el Govern de la Generalitat, prop del Govern de l'Estat, i, a més a més, també, insistir en la necessitat de lluitar contra el joc il·legal i de combatre'l.

I el segon apartat a què em referia, la segona vessant important de la Moció, amb la qual també estem d'acord amb el diputat interpellant, és la implementació de mecanismes que puguin contribuir a millorar els nivells d'eficiència i optimització dels recursos del joc a Catalunya. I el mateix diputat interpellant ja insinuava, ja suggeria algunes d'aquestes millores, que no necessàriament passen per incrementar la fiscalitat i la pressió fiscal del joc a Catalunya, sinó per la possibilitat d'adaptar algunes iniciatives que ens semblen totalment necessàries per obrir-se a noves panoràmiques –es va parlar del tema de les telecomunicacions, i repeteixo que el mateix diputat senyor Ferran suggeria algunes d'elles que ens han semblat pertinents i que hem incorporat en aquest segon punt de la nostra esmena, senzillament perquè l'hem trobada a faltar, precisament, en la Moció que ell mateix havia presentat.

I, per tant, aquest és el sentit i la literalitat de les nostres esmenes, i és per això que demanaria al conjunt de grups de la cambra i al mateix titular de la Moció que tingués a bé d'acceptar-les.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una moció que, si em permet la confiança i la sinceritat, senyor Ferran, m'ha decebut. M'ha decebut perquè, després de sentir amb molta atenció la seva interpellació, en què feia referència a un seguit de coses que es referien a la Generalitat de Catalunya i al seu àmbit de competències, en canvi, avui, la Moció, la seva Moció només fa referència a una qüestió que no afecta o que no en té la competència ni aquest Parlament ni tampoc el Govern de la Generalitat de Catalunya. I vostè, senyor Ferran, està utilitzant aquest Parlament o aquesta cambra per fer d'oposició al Govern de l'Estat. I, si vol que li digui la veritat, doncs, no m'estranya en absolut; el seu par-

tit té, a hores d'ara, vocació de partit d'oposició i, si no la fan al Congrés dels Diputats, doncs, miri, nosaltres ja ho entenem que ho vulguin fer des d'aquesta cambra.

De tota manera, la seva Moció demana al Govern de la Generalitat que insti el Govern central a aturar la posada en marxa de les noves loteries instantànies aprovades a les acaballes de l'anterior legislatura. Com vostè sap, el Govern, el Govern del Partit Popular va aprovar el Reial Decret 844/99, de 21 de maig, pel qual s'autoritzava l'Organisme Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat a explotar una loteria instantània o presortejada. I, malgrat el que digui el Govern de la Generalitat i el seu Grup, senyor Ferran, el Govern de l'Estat disposa de competències exclusives per posar en marxa qualsevol tipus de loteria a nivell estatal. I així ho ha manifestat reiteradament al Tribunal Constitucional.

Vostè, en la seva interpellació –i avui, també, en el debat d'aquesta Moció–, l'ha justificat amb quatre aspectes. En primer lloc, ha argumentat que aquesta loteria de l'Estat pot crear addicció, i, en canvi, vostè, senyor Ferran, no ha fet cap esment ni ha justificat, ni tampoc ha manifestat la seva preocupació per l'addicció que es pot produir amb l'existència d'una loteria instantània aquí, a Catalunya –aquí, a casa nostra. I, per tant, nosaltres creiem que, si aquesta loteria pot crear addicció a la resta de l'Estat, la que té la Generalitat també pot crear addicció a casa nostra.

En segon lloc, vostè ha parlat de conflictes de competència entre l'Estat i la Generalitat, i de la possible ingerència de l'Estat en una matèria objecte d'explotació per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. I jo entenc que el seu partit pot veure molt difícil a hores d'ara tornar a governar l'Estat, però no llenci la tovallola, senyor Ferran, jo estic convençut que, algun dia, vostès tornaran a governar l'Estat, i estic absolutament convençut que el seu Govern, quan això arribi, no renunciarà a tenir una loteria instantània que pot suposar uns ingressos per a l'Estat del voltant de 30.000 milions de pessetes de manera anual (*Algú diu: «Són menys.»*) O 22.000...

En tercer lloc, vostè deia a la interpellació –i avui s'hi ha tornat a referir– que els empresaris privats no estaven d'acord amb el fet que l'Administració instaurés una loteria instantània que li fes la competència. Miri, fantàstic, senyor Ferran, vostès continuïn defensant els interessos d'uns pocs, els interessos dels poderosos o de l'esquerra econòmica d'aquest país, i deixi'ns a nosaltres defensar l'esquerra social, l'esquerra que vol i desitja que l'Estat disposi de més recursos per poder continuar progressant com ho està fent des de l'any 96.

I, en quart lloc, senyor diputat, vostè deia a la seva interpellació que la instauració d'aquesta loteria passava o posava en perill la tasca social i d'integració que desenvolupa l'ONCE. El nostre Grup Parlamentari i el Govern de l'Estat no tenen cap tipus d'interès a perjudicar la tasca social que desenvolupa l'ONCE, no volen posar en perill cap dels llocs de treball dels que disposa l'ONCE, ni tampoc volem, com he dit, comprometre cap ni una de les actuacions de caire social que fa o que impulsa la Fundació ONCE.

És per aquest motiu que el nostre Grup ha presentat una esmena, una esmena que diu textualment que: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dur a terme les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat, per tal que la posada en marxa de les noves loteries instantànies no perjudiqui la tasca social i d'integració que desenvolupa l'ONCE.».

És per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de la Moció presentada pel Grup Socialista, i, en el cas que el senyor Ferran acceptés la nostra esmena, nosaltres, amb molt de gust, la votariem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Pot, ara, intervenir la resta de grups. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Molt breument. Nosaltres votarem a favor de la Moció, tal com està formulada, per dos motius molt senzills: el primer, perquè és una moció que pretén reduir el que significa la base del joc a Catalunya, i, en segon lloc, perquè és de pura racionalitat evitar aquest tipus de proliferacions que, malgrat que tinguin bases legals en decrets més que coneguts, no deixa de ser un cert desordre... —reconeguts a nivell d'Estat, i aquí mateix no deixa de ser un cert desordre. El que és paradoxal és que els grups parlamentaris ens embarquem en un debat i en una polèmica sobre qui protegeix a qui en el joc —tema, ho diem per enèsima vegada, absolutament opac a la gran majoria de grups que hi participen—, quan aquesta cambra hauria d'estar, potser, vetllant perquè —i així també ho he sentit dir pel senyor Ferran— tot el que és el marc de definició sobre el joc, caldria que fos redefinit en un sentit molt més transparent i molt més democràtic.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, també. En el darrer ple —bé, certament el penúltim, perquè en el darrer va haver-hi un debat monogràfic sobre pressupostos—, a l'anterior, vam tenir una sessió en què, per dues oportunitats, vam debatre, primer, amb el diputat Ribó i els altres que van intervenir entorn de la conveniència de crear una comissió d'investigació per a qüestions del joc, i, a la mateixa sessió plenària, a la tarda, el Grup Socialista interpellava el Govern també en relació amb matèria del joc.

La conclusió d'aquell debat, tant el del matí com el de la tarda..., en el del matí, evidentment, després de debatut i democràticament votat, doncs, es va veure que no prosperava, senzillament, la proposta que feia en aquell moment el diputat Ribó. I a la tarda, en el debat que hi va haver entre el senyor Ferran i el conseller d'Interior, al final es va concretar aquesta Moció que en aquests moments estem debatent.

Jo diria des del nostre Grup, senyor president, atesa la proposta que ens fa el Grup Socialista en la línia de l'acord que hi va haver en el debat entre el conseller i el mateix senyor Ferran, que nosaltres no voldríem avui, en aquest moment, entrar de nou en una discussió que, com dic i recordo, vam fer fa molt pocs dies. I aquesta Moció, en els termes en què està plantejada, el nostre Grup està disposat a votar-hi favorablement sense analitzar, doncs, si s'acceptés una esmena del Grup Popular o s'acceptés l'esmena d'Esquerra Republicana —que hi ha una part de l'esmena d'Esquerra Republicana que la podríem, segurament, subscriure—, però, atès que el mateix titular de la Moció la presenta, la limita en uns termes molt i molt concrets, nosaltres anunciem, senyor president, que la votarem favorablement.

Esperarem, de totes maneres, sentir l'opinió del Grup Socialista per veure si admet alguna d'aquestes esmenes. Si aquest fos el cas, ens tornariem a pronunciar en funció del que ens plantegés el diputat Ferran.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me respecte a l'esmena del Grup Popular. Plantejar que no la podem acceptar per dues consideracions, senyores i senyors diputats. La primera, perquè no tracta en absolut, el primer punt que hem plantejat nosaltres, d'un rebuig a tot el que són els aspectes de les ludopaties i les addiccions al joc, i la segona, perquè subscriu el tema, simplement, a una qüestió que sembla que només afectés l'ONCE. Per tant, nosaltres, el que estem plantejant és un tema més de caràcter general, en el qual hi ha un aspecte competencial molt important.

Nosaltres creiem, senyor Sirera, que el Parlament de Catalunya és el lloc on s'han de defensar aquestes coses que hem defensat nosaltres també. Per tant, quan hi ha una qüestió de competències que competeix a la Generalitat, a nosaltres també, essent un Grup que en aquests moments no estem al Govern però que segurament hi estarem, ens interessa defensar allò que competeix a la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, dir que agraïm moltíssim l'esforç que ha fet el senyor Ridao per fer una redacció molt acurada i molt acabada de tots els temes, en els quals l'invitem i li agraïm que continuarem al llarg dels debats que hi haurà en aquest Parlament de Catalunya, que estem segurs que podrem arribar a acords i a transaccionar i

a fer proposicions no de llei a aquest respecte, però dir-li que la nostra intenció avui era centrar moltíssim el tema en el punt on l'hem centrat: a dir que, senzillament, demanem que el Parlament de Catalunya insti el Govern de l'Estat a retirar aquest tipus de loteries. Ens sembla que, moltes vegades, la simplificació, plantejar les coses de forma molt clara i molt pedagògica, ajuda que la ciutadania entengui molt els temes.

Defensem competències, estem contra l'addicció al joc i contra les ludopaties, recollim el que deia, també, el senyor Ribó i, per tant, una moció amb la claredat i la síntesi que és aquesta ens sembla que és un bon servei al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Posem, per tant, a votació el text en la seva redacció original. Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 302-00025/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals. L'ha presentada el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Amb molta concreció, vostès tenen la Moció subsegüent que nosaltres vam presentar després de la interpellació al Govern de tornar a plantejar aquí un tema, jo diria, recurrent. Però nosaltres avui hem arribat a un acord, a un acord que pensem que pot ser l'inici d'un canvi relacional entre els ens locals i el Departament de Benestar Social. Hi ha hagut voluntat política entre tots els grups parlamentaris de plantejar les coses; com a mínim, de revisar el que havíem fet fins ara.

Hi ha una consciència que, probablement, les necessitats dels ciutadans es resolen millor des de la proximitat, i la proximitat són, fonamentalment, els ens locals i aquesta societat –en diríem– organitzada, que anomenem «tercer sector», però també tota una xarxa de persones que, de diferents maneres, intervenen en allò que anomenem política social.

Nosaltres plantejàvem, en primer moment, que per a l'any 2000, per a l'any que estem, com a mínim, arrancar el compromís del Govern que aportessin el mateix que aporta l'Estat, que s'ha de dir que hi ha hagut un increment, diríem, any darrere any, sense que canvis de color polític a l'Estat s'hagin notat. Per tant, està consolidada una forma de finançament, encara des del nos-

tre punt de vista precari, que s'ha de revisar, però, en tot cas, aquest és el primer punt d'acord. El Govern de la Generalitat aportarà el mateix que aporta l'Estat –els ajuntaments aporten molt més, evidentment– per als serveis socials que anomenem d'«atenció primària».

El segon punt és un punt històric. Aquí hi ha molts alcaldes i alcaldesses que tenen dificultats d'inversions en els serveis socials de titularitat municipal; molts d'aquests governs locals han heretat hospitals geriàtrics que han reconvertit en residències per a la gent gran, i no hi ha hagut una coresponsabilització a les inversions. Per tant, demanem per a enguany la fórmula que diu que el Departament ha de col·laborar en aquest finançament i que també el Departament no es pot desentendre d'aquells serveis bàsics –per a nosaltres bàsics–, com són el Servei d'Atenció a Domicili, que a hores d'ara és una competència exclusiva del govern local. Però ser una competència exclusiva no vol dir que hi hagi una deixadesa del cofinançament, i això és el que hem acordat en aquesta Moció.

Però volíem anar més enllà: aquesta no era una moció a curt termini, era una moció a mitjà i a llarg termini; com a mínim, a quatre anys vista. I plantejem –i avui aprovarem– la possibilitat d'estudiar amb els ens locals una forma relacional diferent, que no treballi amb un conveni any per any. Les necessitats socials no canvien tan de pressa, malauradament, i, per tant, establim avui un acord d'estudiar, amb les entitats municipalistes, convenis plurianuals, convenis en què quedi clar quin és el paper dels ajuntaments, quin és el paper del Departament de Benestar Social, quina és la col·laboració tècnica i política a dues bandes, i també introduïm un element importantíssim, per a nosaltres, que és la visió de transversalitat de la resolució de les necessitats socials des de la proximitat. I això ho hem escrit en l'acord de la Moció a què hem arribat.

I també demanàvem..., i quan vàrem escoltar la compareixença de la consellera, senyora Irene Rigau, que agraïm la seva presència aquí, en la darrera Comissió de Política Social, que va venir a explicar el pla de legislatura; li dèiem: «Quan vostès revisin i avaluïn el Pla d'actuació social i facin el nou, el que ha de ser el IV Pla d'actuació social plurianual a Catalunya, escoltin la veu de la proximitat.» No podem tornar a fer un altre pla que no pensi quines són les necessitats, que prioritzï les intervencions i que defineixi la coresponsabilitat i el cofinançament.

I això ho diem per a la ciutat de Barcelona, perquè hi ha un element molt clar: és que hem d'arribar a acords polítics en la Carta Municipal, en la creació del Consorci de Serveis Socials.

Hem de deixar de banda..., els ciutadans no ens entenen; jo crec que ens devaluem com a polítics quan discutim de qui és la responsabilitat d'un servei d'atenció a domicili o d'una residència per a la gent gran. És una responsabilitat col·lectiva, en un marc legislatiu que haurem de revisar, però aquest serà un altre debat.

I, per últim, evidentment, no hem arribat a un acord unànim. Hem arribat a un acord sòlid, que per a nosaltres és l'inici d'un canvi, però mantenim un punt de discrepància política important, que era reconèixer que

els casals d'avis, les oficines de Benestar Social, les ludoteques, els hotels d'entitats haurien de ser una competència local, i, de fet, ho són, perquè molts ajuntaments i consells comarcals en tenen. I, per tant, demanàvem establir acords perquè tots aquests establiments o recursos, dependents avui d'Acció Cívica –suficientment criticats per aquest Grup Parlamentari–, que s'han convertit malauradament, moltes vegades, en un intrusisme a l'activitat local que denotava una desconfiança de la proximitat i, moltes vegades, d'utilització partidària, nosaltres demanàvem que passessin als ens locals. No hi ha hagut acord en aquest punt, i nosaltres mantindrem aquest punt i el portem a votació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes a aquesta Moció el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Per defensar les primeres, té la paraula la il·lustre diputada senyora Concepció Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la diputada que ha presentat la Moció i que m'ha precedit en l'ús de la paraula ja ha fet esment que s'ha arribat aquí a un acord i que s'han acceptat les esmenes que, per part del nostre Grup, de Convergència i Unió, s'han presentat a aquesta Moció. Però jo vull fer esment aquí de dues o tres puntualitzacions que em semblen importants, perquè quedin molt clares i s'entenguin per part de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

El primer punt que hem aprovat és el de garantir per a l'any en curs, el 2000, el finançament de les prestacions bàsiques socials en la mateixa proporció de l'aportació de l'Estat al Plan concertado. N'ha fet esment la senyora diputada i també en vull fer esment jo, recordant que, per part del Tribunal Suprem, es va dictar una sentència segons la qual no existia obligatorietat per a les comunitats autònomes de fer una aportació equivalent, de fer la mateixa aportació, però, a pesar de la sentència i que no hi ha aquesta obligatorietat, aquí hi ha voluntat de fer-ho i per part del Departament de Benestar Social s'ha aprovat i s'ha acceptat aquest punt de la Moció.

Els altres punts, tots i cada un d'ells –la senyora diputada ho ha anat explicant–, fan referència als ens locals, i ja en el punt cinquè de la nostra Moció vull, també, fer una especial referència quan parla de potenciar els acords entre el Departament de Benestar Social i les entitats municipalistes de Catalunya –la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis–, per tal de millorar els instruments de relació que hi ha entre el Departament de Benestar Social i els ens locals, en l'àmbit de la col·laboració tècnica, estudiant la possibilitat d'establir els convenis plurianuals d'actuació transversals en la política social. És un acord important, és un punt que ens sembla que també marca un gran avenç, i per això vull deixar constància d'aquest punt d'aquesta Moció.

Hi ha un altre punt de la Moció que no és de la nostra esmena, però que hi ha hagut una transacció, que també m'agradaria comentar, que és afegir un punt que va ser per part d'Iniciativa per Catalunya, al qual nosaltres donarem suport, que és el de garantir, també, la participació dels ens locals en l'elaboració de la redacció del nou Pla d'actuació social.

Jo vull aprofitar, també, aquests moments, en què estic aquí a la tribuna i tinc ús de la paraula, per fer esment, també, d'unes declaracions que avui surten a la premsa, del candidat a la primera secretaria del PSC, el senyor Montilla, on diu que la política de benestar social de CiU és autista. Jo crec que aquí, a part que crec que el terme aquest, el terme «autista», és un terme que em mereix molt, molt –massa– de respecte perquè sigui utilitzat en un pla despectiu i utilitzat a la política, vull deixar constància, aquí, que crec que aquests acords als quals hem arribat aquest matí –i que espero que seguidament aprovarem, i que aprovarem la major part dels punts per unanimitat– pugui..., sigui la resposta a aquestes declaracions.

Hi ha un punt, és clar, en què, probablement, no hi haurà acord a la cambra. Hi ha un punt que ja –aquest també– és històric i que, segons la política d'uns grups –legítima per la seva part–, creuen que s'haurien de traspasar, també, als ens locals les oficines de Benestar Social. El nostre Grup no ho considerem així, primer, primer –i un punt molt important–, perquè, per a nosaltres –i, de fet, les oficines de Benestar Social són unes unitats desconcentrades del mateix Departament–, són com una secció d'un servei. És com si, a la Conselleria o a un servei determinat, li traguéssim la secció administrativa o una secció apartada i la volguéssim traspasar, aquella secció, als ajuntaments.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquest traspàs, i, a més, creiem que aquestes oficines de Benestar Social estan fent un gran paper al territori. I un exemple, podem dir, és la gran quantitat... Aquests dies estan donant moltíssima informació i tramitació, també, de papers a molts estrangers que estan sol·licitant la informació necessària per tramitar els seus expedients o bé fer part d'aquesta tramitació a través d'aquestes oficines. Vull esmentar que estan prop de les quatre mil consultes en aquests moments i, a més, també en aquestes oficines s'està tramitant tot el que és referent als ajuts a les famílies. Per tant, en aquest punt, molt legítimament tenen el seu punt de vista, nosaltres tenim aquest altre punt de vista. Aquest és l'únic punt en què no podem arribar avui a un acord en aquesta cambra.

Pel que fa a la resta, esperem que aquests acords puguin ser recolzats per tots els grups i que puguem continuar avançant a poc a poc amb aquesta política i amb aquest tarannà, com ja va expressar la Consellera fa pocs dies, molt pocs dies, en la seva compareixença davant de Política Social, d'anar descentralitzant els recursos i els serveis del Departament de Benestar Social.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres considerem que la Moció presentada per la il·lustre diputada Marina Geli és oportuna. Estem substancialment d'acord en el fons i en la major part de la forma, i les esmenes que hem introduït intenten ser una aportació en el sentit d'insistir en la mateixa filosofia que ella planteja, que és, en definitiva, el fet de millorar la relació que hi ha entre el Departament de Benestar Social i els ajuntaments, i, en general, els ens locals, en el sentit que hi hagi una millor coordinació en la mesura que hi ha responsabilitats compartides, però, sobretot, per destacar la importància que tenen els ajuntaments en la gestió dels serveis socials per allò que el criteri de proximitat, en aquest cas com també en molts altres, és molt important a l'hora de poder treballar en necessitats socials, i més, precisament, les que tenen a veure amb benestar social.

Per tant, des del punt de vista de filosofia, hi estem absolutament d'acord i considerem que la Moció és oportuna –i ho va ser la interpellació–, perquè alguna disfunció hi havia en les relacions entre el Departament de Benestar Social i el que nosaltres hem caracteritzat algunes vegades com un cert menysteniment dels ens locals, que ens alegrarem, si això es va corregint i es van incorporant els ens locals amb una..., o es van establint compromisos entre els ens locals i el Departament de Benestar Social en serveis socials.

Clar, i un dels elements importantíssims és el tema del finançament, tant pel que fa referència a la despesa corrent com a les inversions que es requereixen en serveis socials, perquè, segons les lleis, els ajuntaments tenen competències i obligacions en serveis socials, però les mateixes lleis no estableixen d'on vindrà el finançament per complir-les. I, en aquest sentit, considerem positiu que avui acordem que hi hagi un compromís per poder arribar a acords en el sentit de quines són les parts que porta cadascú.

Al nostre entendre, el Departament de Benestar Social hauria de sufragar tot allò en què té competències exclusives, com és l'atenció especialitzada, com són els serveis d'infantesa, les persones amb disminució, gent gran, toxicòmans. I hauria de tenir una gran participació –nosaltres entenem que un mínim de dos terços– en aquelles competències que són compartides, com és l'atenció primària, equips bàsics, etcètera. Però, en tot cas, que s'estableixi a partir dels acords, i també entendríem que caldria acabar amb el que passa en aquests moments, que, com que no hi ha aquesta coordinació global, el que hi ha és un tracte diferencial amb els ajuntaments, i es paga de manera diferent pels mateixos serveis, i això no pot ser, eh?, això no pot ser, i, per tant, esperem que, a partir dels acords que sembla que avui hi haurà en aprovar aquesta Moció, això pugui millorar-se.

Nosaltres entenem també –i això va ser el sentit d'una de les esmenes que sembla que tirarà endavant– que en el nou Pla d'actuació social, que implicarà una nova planificació dels serveis socials, intervinguessin els ens locals en la mateixa redacció d'aquest Pla. I, per tant, doncs, ens alegrem si això pot tirar endavant.

I, finalment, hi ha un aspecte que sembla que aquí sí que hi ha divergències polítiques. Nosaltres donem suport al punt final en què queda la moció transaccional, on es diu que «es transfereixin als ens locals tots els serveis que depenien d'Acció Cívica». Nosaltres entenem la filosofia del perquè això es demana, la compartim; es van crear, a partir que la Conselleria de Benestar Social era «detentada» pel senyor Comas, tota una sèrie de serveis paral·lels que suposaven una mena d'interferència –jo diria, fins i tot, deslleialtat– cap als ajuntaments, que es va practicar molt sovint la política del talonari, la qual cosa suposava una inversió, jo diria, fins i tot perversió, del que hauria de ser una veritable política d'acció cívica, i, per tant, aquests serveis que en aquests moments estan a Acció Cívica, nosaltres entenem que haurien de passar efectivament als ens locals. I, per tant, donarem suport, també, a aquesta part concreta de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar posicionament, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, com vostè va manifestar en la seva compareixença, fa dues setmanes, a la Comissió de Política Social, la voluntat del seu Departament de revisar a fons l'actual model de cooperació amb l'Administració local és un fet que ens alegra. Ens alegra perquè creiem que, per fi, és necessària aquesta col·laboració, i, com molt bé ha dit la diputada, la senyora Comas, hi ha una desconexió total, moltes vegades, entre les prestacions que es tenen des dels ens locals i des dels ajuntaments, i el Departament de Benestar Social. I fins i tot jo diria que, moltes vegades, hi ha un tracte fins i tot vexatori per part del Departament, amb discriminació flagrant davant d'altres organismes i d'altres institucions que depenen del Departament.

En el darrer Ple va manifestar vostè que ja s'havien fet algunes passes en aquest tema. Així, doncs, ara és el moment de poder començar a posar ordre a un cert caos administratiu que provoca la falta de finançament de serveis socials que depenen dels ajuntaments i la manca de claredat en l'establiment de competències.

Justament en un moment de canvi en el Departament de Benestar Social és bo poder posar les bases per acabar amb els buits i mancances derivats d'ambdues problemàtiques. Les dues entitats municipalistes, l'Associació i la Federació, han reclamat al Departament una millora en el sistema del finançament de la Generalitat vers els ens locals. L'Associació reclama un increment del 5% en els convenis davant del 2% ofert pel Departament, i

un 5% més de recursos per a les despeses de gestió, que actualment corren a càrrec, gairebé, de forma total dels ajuntaments.

La Federació, a més, demana que els diners del Pla concertat per a les prestacions bàsiques de corporacions locals es dediquin íntegrament a aquest concepte i es compleixi la distribució en terços del finançament necessari: un terç procedent del Pla concertat, un terç de la delegació de Benestar Social i un terç dels ens locals.

Ambdues entitats han reclamat, a més, una major coordinació en el treball i la redefinició del marc normatiu i l'establiment de competències.

Ens trobem, doncs, a punt de canviar i de respondre a les demandes dels ens locals. Des dels municipis s'està cobrint actualment la totalitat dels serveis d'atenció primària sense que el Govern cobreixi la part que li pertoca. El 5% d'increment de les partides pressupostàries dels anys 98 i 99 no responia a les necessitats de finançament dels serveis. A més, els serveis especialitzats, assumits pels municipis, haurien d'estar finançats al 100% pel Govern, i no contemplar-se en l'increment dels convenis, donat que, segons el Decret 17/94, és una competència no municipal que ha d'assumir la comarca quan el Govern els la traspassi.

Per altra banda, els convenis resten flexibilitat a l'actuació dels serveis socials, donat que no els permeten adequar-se a les noves necessitats amb rapidesa. El fet que siguin convenis anuals encara ho fa tot molt més rígid, i frena l'actuació transversal en molts casos. Dels municipis depenen molts serveis socials d'atenció a la infància, a l'adolescència, atenció psicopedagògica, serveis d'atenció domiciliària, gran part de l'atenció a la gent gran, i molts municipis no poden fer-se'n càrrec de forma absoluta, sense una aportació econòmica més gran, si tenim en compte que, a més, han d'assumir tots aquests serveis que no els són coberts.

La millora del finançament, la coordinació i la redefinició de competències entre la Generalitat i els ens locals ajudarà, sens dubte, a una millora en l'atenció social. Des d'aquest Parlament, en diverses ocasions, hem anat posant pedaçs als buits normatius i al desplegament insuficient de la descentralització. I un exemple important és en tot allò que fa referència als serveis d'atenció a la gent gran: centres de dia i residències.

Però és hora d'abordar el tema en profunditat i aprofitar l'obertura d'una nova etapa a Benestar Social. Per tant, jo crec que és important, també, aquesta reclamació que feia la diputada senyora Geli i la senyora Comas, d'aquest principi de subsidiarietat; vull dir, des dels ajuntaments, des dels ens locals és d'on més es coneix els problemes de l'atenció a la gent. I, per tant –ho torno a dir–, estem esperançats amb aquesta Moció, hi estem molt esperançats, perquè creiem que cal un redreçament de la política d'aquest Departament; estem esperançats i confiats que vostè ho podrà fer, això, creiem que és un bon símptoma que arribem a acords amb mocions com aquesta, però també creiem que és urgent que hi hagi un tracte diferent als ens locals en molts temes.

I en els temes importants, com els temes dels geriàtrics municipals, no entenem per què els ajuntaments, a les residències geriàtriques municipals, han de ser centres col·laboradors; col·laboradors de què, si són places públiques? Hem de tenir el mateix tracte que les residències sociosanitàries.

Jo li voldria recordar que, a final de la legislatura passada, es va aprovar una proposició no de llei on s'instava el Govern a donar el mateix tracte a les residències geriàtriques municipals que a les sociosanitàries; al mateix temps, que es fes un pla d'inversions plurianuals perquè això s'anés redreçant i anéssim podent tenir els mateixos graus i nivells de competència, diguem-ne, professional que tenen les residències de la Generalitat. I, per tant, el que li demanàrem és que, urgentment, es posés ja en marxa aquest Pla que es va aprovar amb aquesta Proposició no de Llei i que, d'una vegada per totes, es complimentés amb els ajuntaments de la manera més raonable possible.

Per tant, jo, el que sí que li diria és que des de l'optimisme, des de l'optimisme del nostre Grup en la seva tasca, perquè creiem sincerament que hi haurà un redreçament, esperem que aquesta Moció sigui l'inici d'un camí fructífer de col·laboració entre el seu Departament i els ens locals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, també ens felicitem, avui, de la presentació d'aquesta Moció, arran de la interpellació feta pel Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I ho varem comentar a la compareixença que va realitzar la consellera la setmana passada a la Comissió de Política Social.

En aquesta compareixença, el Grup Parlamentari Popular va adreçar al Consell Executiu i a la consellera la precisió sobre tot un seguit de plantejaments que en alguns moments varem considerar generalistes. Tant és així que havíem de reconèixer el diàleg i l'actuació de la consellera dient que, en el marc del nou Pla d'acció social, del quart PAS, principis com el de la descentralització i la cooperació amb els ens locals eren prioritzats per a la Conselleria de Benestar Social. Ens varem felicitar d'aquest fet i varem considerar que anàvem pel bon camí.

Per això creiem que, avui, una interpellació i la subsegüent Moció com la presentada pel Partit Socialista ha aplegat que aquests principis generalistes es puguin concretar. I es puguin concretar en relació amb el que, com molt bé ha dit l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana, constitueix un nou marc d'actuació, de coope-

ració i de conveni de la Conselleria de Benestar Social amb els ens locals.

Avui, aquí crec que aprovem, amb l'acord de totes les forces polítiques, excepte en algun punt, principis importants, principis de coresponsabilització, principis de cofinançament i, sobretot, programacions plurianuals en temes tan importants com són els serveis especialitzats que afecten gran part de grans conselleries, és a dir que tenen un tractament transversal.

Dit això, que crec que resumeix en gran mesura el que la proponent d'aquesta interpellació i de la subsegüent Moció, la il·lustre diputada senyora Marina Geli, ha exposat excel·lentment –aquests tres acords, és a dir, coresponsabilització financera d'aquests serveis que són competència i són duts a terme pels ens locals, consells comarcals i ajuntaments, com molt bé la consellera va contestar a la interpellació al Decret legislatiu 17/94, és a dir, atenció primària als ajuntaments de més de vint mil habitants, consells comarcals, serveis especialitzats..., els consells comarcals que no assumiren els municipis i els municipis de més de cinquanta mil habitants, com molt bé va estar explicat–, crec que aquest acord ens beneficia tots.

I, sobretot, un punt molt important, que és el de la participació en la negociació d'aquest quart PAS, aquest quart Pla d'acció social –col·loquialment anomenat PAS–, de les associacions i de les federacions.

Sabem, consellera, que no va ser així en la tramitació del darrer PAS, i sabem que el redreçament, per part del Consell Executiu i de la nova Conselleria, es durà a terme amb l'acord de totes les forces polítiques d'aquest punt que establim avui i aprovem totes les forces aquí representades.

Voldria fer, simplement, ja que s'ha dit per totes les parts, l'acord a què hem arribat, anar una mica punt per punt d'aquesta Moció i veure quin és el posicionament del Grup Parlamentari Popular. Envers el primer punt, que considerem d'una importància cabdal i que celebrem que la Conselleria hagi acceptat, és garantir per a l'any 2000 el finançament de les prestacions socials bàsiques en la mateixa proporció que l'Estat està realitzant el Pla concertat.

Hem de dir –i en això li hem de dir a la il·lustre diputada Marina Geli que, tot i que els governs socialistes, en matèria de política social varen estar realitzant un augment considerable dels plans concertats–, li hauria de recordar a la il·lustre diputada que va ser el Grup Parlamentari Popular qui va donar una importància cabdal a l'augment pressupostari de les polítiques socials, amb gairebé un 44% en aquesta darrera legislatura.

Per a aquest any, una de les partides pressupostàries més importants per a l'Estat ha estat l'augment del pressupost d'inversió i de despesa corrent per a la col·laboració amb les comunitats autònomes, amb gairebé 28.000 milions de pessetes. I, en aquest punt, té una part important, bàsica, el Pla concertat, amb gairebé 14.000 milions de pessetes.

Nosaltres, que la Conselleria ja hagi fet el compromís de garantir, amb la mateixa proporció, la participació i el cofinançament igualment com està fent el Pla con-

certat a la resta de l'Estat, ens beneficia i diem que ens ha semblat un aspecte molt encertat, i la felicitem per la concreció del que suposa després de la seva complicitat.

Creiem que també és important garantir la partida pressupostària per a les inversions de serveis socials de titularitat local. I, sobretot, sobretot, en el que estem molt d'acord és que s'estableixin acords, d'acord amb la negociació per a l'any 2000, per establir i garantir –pensi en la importància d'això– la coresponsabilització del Departament, dels serveis d'atenció local, els serveis transferits de l'ICASS, amb els ens locals i amb els serveis municipalistes.

Nosaltres, com molt bé ha dit la diputada de Convergència i Unió, arribarem a un acord amb tots i cadascun dels punts, des del primer fins al cinquè, sobretot fent esment de la importància que considerem de les programacions plurianuals. Creiem que les polítiques de serveis d'atenció primària i serveis especialitzats han de tenir un tractament plurianual, i en això estariem d'acord en l'aprovació d'aquest punt.

En el que no podem estar d'acord amb la diputada proponent de la iniciativa –que ja li diem que felicitem per l'oportunitat política i per la presentació d'aquesta– és en el darrer punt, en el setè punt. No podem estar d'acord amb la transferència de les oficines de la Conselleria de Benestar o dels casals d'avis als locals. Creiem que això hauria d'estar dintre d'un estudi conjunt per part de totes les forces parlamentàries aquí establertes, perquè tampoc es tracta d'anar transferint aquelles parts que la Conselleria, els departaments de la Conselleria estan realitzant la gestió d'aquesta. És a dir, les oficines de Benestar Social realitzen gestió de la Conselleria al territori, i creiem que la descentralització, la desconcentració i, sobretot, la territorialització de serveis i de polítiques socials s'ha de realitzar amb un altre caràcter que no pas amb el traspàs de les agències o de les oficines de Benestar Social.

Això és el posicionament del Grup Parlamentari Popular, reiterant la felicitació que la Conselleria duem a terme per part de l'especificació i de l'accés que s'ha donat a concretar i a aprovar aquests punts que, com diem, ens donen una coresponsabilització en matèria de serveis socials i estableixen un nou marc de col·laboració i de cooperació amb els ens locals, consells comarcals i entitats municipalistes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Marina Geli, per posicionar-se respecte a les esmenes.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, de fet, ja m'he posicionat i ja he fet arribar al senyor lletrat l'acord a què hem arribat amb tots els grups polítics excepte en un punt, que nosaltres mantenim, que és que pensem que hauríem de transferir els casals d'avis, les oficines de Benestar Social, hotels d'entitats i ludoteques, que ara depenen d'Acció Cívica, als ens locals.

Però pujo a la tribuna perquè la senyora Concepció Tarruella, la portaveu en aquesta Moció, ha fet esment del company senyor Montilla. El senyor Montilla, vostès saben que és alcalde de Cornellà, secretari d'organització i candidat a primer secretari, però no surto aquí per defensar les declaracions sinó perquè quedi clar que l'ús de la paraula «autisme», que avui en declaracions de premsa, doncs, estan enregistrades, de cap manera ha de donar per suposat que el Grup Socialista, o qualsevol persona socialista, fa un ús pejoratiu de la paraula perquè nosaltres som absolutament respectuosos. «Autisme» en termes polítics, senyora Concepció Tarruella, autisme de govern, autisme voluntari i res més que això.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Si no ho he entès malament, senyora diputada, demanaria una votació separada del punt setè d'aquest acord, i després votariem conjuntament els altres sis primers punts...

La Sra. Geli i Fàbrega

La votació separada, la deuen demanar els grups que no deuen voler votar. Nosaltres posem a votació tot el que hem pactat, inclòs el punt setè, que fa referència al traspass. Gràcies.

El president

Molt bé. Passem, per tant, al text que coneixen els portaveus dels grups... Sí? Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, gràcies, senyor president. Tot i que em sembla que ha estat llegit, perquè quedi clar que el punt 5 s'entén fins a «d'actuació transversal en política social». A partir d'aquí, s'entén que no se sotmet a votació.

El president

Aquest és un punt que, en tot cas, m'ho hauria de confirmar la senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

No tinc constància d'això, senyora Dolors Nadal. Les negociacions que hem tingut amb Convergència també fan referència a la resta del punt que parla de les bases per a la revisió, a nivell d'Estat, del finançament dels ens locals.

La Sra. Nadal i Aymerich

Doncs, aleshores, senyor president, en tot cas, que es pronuncii el Grup de Convergència i Unió, però el Grup Popular demanaria, en aquest supòsit, que es votés fins a «transversal en política social», per una banda, i, en qualsevol cas, per una altra banda, la resta del text.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé, gràcies. Em sembla que l'únic que passa és que vostè em demana votació separada d'aquesta última frase, cosa que ara farem immediatament. Després posarem, també, a votació el punt número setè, i després la resta del text.

Posem a votació l'última frase del punt cinquè, que és el següent: «i les bases per a la revisió, a nivell d'Estat, del finançament dels ens locals».

Comença la votació.

Aquesta frase ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació l'apartat número setè d'aquesta Moció, amb el text consensuat.

Comença la votació.

Aquest punt setè ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació la resta de tot el text de la Moció.

Comença la votació.

El text de la Moció ha estat votat per la unanimitat dels presents amb 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya (tram. 302-00026/06)

A continuació tractem el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és el de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya. La presenta, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca. (*Remor de veus.*)

Un segon... Si els senyors i les senyores diputades ens permeten, podríem començar aquesta Moció, però els prego silenci, si us plau. Gràcies. Pot començar.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Intentaré no esgotar el temps, seguint, doncs, ja la tònica que hem començat el nostre Grup, tota vegada que varem explicar sobrerament el dia de la interpellació quin era el nostre posicionament sobre la política museística.

Avui, precisament, presentem aquestes mocions de política general i creiem que, periòdicament, se n'ha de parlar, perquè, la Llei de 1990, cal anar-la adaptant a les noves circumstàncies —el món ha canviat molt des d'aleshores.

Com que és un marc, del que hem parlat, de política general, convé arribar a acords. I per això avui, en discutir aquest marc, amb satisfacció puc dir que hi ha hagut un esforç molt gran per part dels cinc grups parlamentaris per arribar a una entesa.

Els ho agraeixo a tots, i em satisfà, doncs, poder presentar un text transaccional que, a partir d'una proposta inicial, ha recollit esmenes de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa - Verds, i ha generat transaccions, si bé desitjaria veure més ànim, més coratge, més ganes de governar amb objectius de volada per part de Convergència i Unió, que, tot i que estava d'acord amb la majoria de punts nostres, ens han fet modificar molt les formes, el redactat. El resultat de les nostres negociacions és el següent: tindrem un decret, que és l'últim que ens falta, que fa referència a les condicions professionals del personal directiu i tècnic dels museus de Catalunya. També hi haurà la creació del Museu Nacional d'Etnologia i del Museu Nacional d'Història Natural, que són els dos darrers museus nacionals que falten per completar els cinc previstos.

Hi haurà el desenvolupament dels museus, seccions de museus nacionals per tot el territori. Un altre dels punts a què hem arribat a acord és elaborar, abans d'acabar l'any 2001 i amb la participació de les administracions i de professionals del sector, un document molt interessant perquè ha d'establir els criteris adients per a la planificació de l'oferta museística, l'ordenació, les prioritats territorials i pressupostàries, la recerca, etcètera.

Un altre dels punts interessants és potenciar les activitats del manteniment del registre de museus de Catalunya, que ha de permetre, també, el coneixement profund i actualitzat dels museus catalans. Un següent punt fa referència al Museu d'Història de Catalunya, que pensem que se'n pot treure molt més suc, també en els aspectes de recerca i potenciant una xarxa de museus locals que tinguin un museu mare amb qui connectar.

Un punt que fa referència al Servei d'Atenció de Museus, tot i que l'hem deixat en ambigüitat. Tenim l'esperança que en una propera proposició no de llei que hi ha pendent per discutir en comissió, es puguin desenvolupar els punts més concrets. També hi ha el compromís, per part de tothom, que, abans d'acabar aquesta legislatura estiguin ben definits quins són els museus d'interès nacional. Un punt tracta de la restauració de béns mobles; en aquest cas, fem igual que amb el Servei d'Atenció als Museus: ho discutirem, també, en comissió amb molt més detall. Finalment, el darrer punt fa referència als ajuts econòmics als museus inscrits en el Registre de Museus de Catalunya mitjançant les corresponents convocatòries de subvenció.

Aquests són els punts a què hem arribat a acord i que, precisament, avui, fa vuit dies que celebràvem, com cada 18 de maig, el Dia Internacional dels Museus. Penso que l'acord a què hem arribat és el millor regal a cadascun d'aquests tres-cents museus que tenim a Catalunya actualment; un bon regal, també, a la ciutadania, que gaudirà més dels nostres museus. Si aconseguim fer realitat el que avui aprovem, farem uns museus millors, i, si arribem a tenir tres-cents bons museus, estic convençut que arribarem a canviar el país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Per defensar les

primeres, la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, essencialment, nosaltres estem molt d'acord amb la interpellació i el que allà es va defensar i també en els termes en què s'ha presentat aquesta Moció sobre la política museística, que, a més, ens alegrem que s'hagi presentat, perquè els museus són un instrument molt important en el manteniment del patrimoni i en la difusió d'aquest patrimoni en les seves diferents vessants. I, a més a més, també cal dir que la manera en què el senyor Joan Surroca ha treballat aquesta Moció, l'entusiasme que hi posa a darrere, també és un aspecte que, sens dubte, ha contribuït no només a fer-nos implicar tots els grups en fer les propostes i discutir-les i arribar a aquest text final, cosa que considerem important perquè sempre és millor arribar a uns acords que facin possible anar avançant en la política de museus.

Nosaltres entenem que hi ha alguns aspectes, al marge del que l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca ha destacat, que considerem essencials, i és el fet, per exemple, que el que ell inclou en el primer punt i que ara, amb la transacció, s'ha posat d'una altra manera, però que les condicions professionals del personal dels museus acabin ja de fer-se efectives des del punt de vista d'aquest Decret que les ha de regular, perquè cada museu hauria de tenir, com a mínim, un tècnic superior, cosa que ara no té o no s'assegura; n'hi ha que els tenen, n'hi ha que no, però cal que aquells museus que no estiguin prou «professionalitzats» –entre cometes– puguin ser-ho per garantir justament la qualitat del treball museístic. Ens sembla important, molt important, també, que s'acabi de dibuixar aquesta planificació dels museus de Catalunya, cosa que ell proposava com un mapa de museus. Nosaltres estàvem d'acord en això; ara, amb la transacció, s'ha dit d'una altra manera, però que, com a mínim, hi hagi tots aquests criteris per poder planificar l'oferta museística, poder acabar de constituir els museus nacionals que encara no s'han acabat de fer realitat, també ho considerem molt important.

Nosaltres hi afegíem, en aquest sentit –i ens alegra que s'hagi recollit–, que els museus, els museus nacionals, en concret, tinguin, també, entre les seves competències reconegudes com a activitats la recerca en matèria de patrimoni, no perquè només ho hagin de fer els museus, no només perquè ho hagin de fer els museus, però sí que ho han de fer els museus, en aquest sentit, i també tot el que seria salvaguardar com s'incrementa el patrimoni i com es gestionen les col·leccions, perquè fixem-nos que el patrimoni és un bé escàs que cal controlar i cal gestionar correctament, perquè, si no, com a bé escàs que és, es malmet i, per tant, és molt important que es pugui garantir que els museus tinguin instruments per fer-ho.

Per altra banda, hi ha un altre aspecte que nosaltres hi hem fet insistència i també s'ha recollit, i és que hi hagi el que nosaltres dèiem un pacte institucional entre les diferents administracions que intervenen en la política

museística, perquè no passi el que ara succeeix i és molt comú, que cada localitat vol crear el seu museu; és molt legítim però, al mateix temps, això que és molt legítim i que, a més a més, moltes vegades, respon a un entusiasme, és un element de mobilització en les mateixes poblacions locals, es pugui inscriure en el marc d'aquesta planificació del conjunt dels museus i, per tant, que hi hagi una coordinació entre el que fa la Generalitat i els ens locals i puguin constituir-se uns millors instruments per a una millor forma de coordinació per part dels museus.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta proposta, que és transaccional i, per tant, hem participat en el mateix contingut que ara es presenta a votació. I, dit això, res més. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana també va presentar esmenes a aquesta Moció sobre la política museística amb la voluntat de perfilar alguns aspectes concrets o aportar-hi alguna visió que, si bé havia aparegut en la interpellació, en aquesta Moció que ja era de per si extensa, trobàvem que potser valia la pena, i el Grup d'Esquerra Republicana es mostra satisfet d'haver pogut participar en aquesta transacció amb quatre grups de la cambra que ha acabat donant una moció que, segurament, fil per randa no era la que volia el diputat proponent, el senyor Surroca, però em sembla que a tots els grups signants de la transacció, d'una manera o altra, ens satisfà, perquè significa clarificar aspectes de la política museística i donar passos endavant en qüestions com l'esmentat Decret, en qüestions com aquest mapa que no es diu mapa, però que es diu «Document que estableix criteris per a la planificació», i, en principi, un document que estableix criteris per a la planificació, si no és un mapa, és un premapa a partir del qual hi haurem d'arribar igual, i també fixa altres aspectes, com el Servei d'Atenció als Museus o com el Servei de Restauració de Béns Mobles, que a partir d'aquesta Moció tindran un impuls.

En tot cas, com que tots els grups parlaran del mateix i és l'hora que és, voldria només parlar d'un aspecte concret que, potser, a la interpellació no va sortir de manera prou referenciada perquè el temps és el que és, i el nostre Grup és on volia emmarcar, també, les seves esmenes. Ens trobem, per un cantó, a l'any 2000 i, per tant, la perspectiva de què són els museus, i especialment de com han de ser els museus que fem de nou, és molt diferent, molt distinta a la perspectiva de deu, quinze, vint, trenta anys enrere. I, en segon lloc, ens trobem també en un territori molt divers, que en molts aspectes té una gran riquesa patrimonial i que, si dècades i dècades enrere, es va optar per la política de treure el patrimoni del territori per centralitzar-lo, per qüestions molt diverses, entre les quals la impossibilitat d'assegurar-ne el manteniment i, segurament, també la im-

possibilitat de la mobilitat de la gent i, per tant, d'oferir que aquell patrimoni fos conegut, en l'actualitat, tant una cosa com l'altra, ja no existeixen i, per tant, en l'actualitat, segurament, la política d'extreure el patrimoni del territori per centralitzar-lo ja no és la política adequada.

Tenim un exemple, i és només l'exemple de què parlaré. És el futur Museu Nacional d'Etnologia de Catalunya. Amb el futur Museu Nacional d'Etnologia de Catalunya podem fer dues coses: encomanar a un arquitecte de prestigi que faci obres públiques, que a Catalunya n'hi ha pocs, un magne edifici que pot tenir una semblança a un aeroport, a un teatre, i posar allí tot el que podem considerar com a patrimoni nacional etnològic més important de Catalunya. O podem fer una segona cosa: crear una seu virtual, i aquesta seu virtual, que tingui un lloc físic concret, tingui sales i seccions escampades arreu del territori, i que tingui el Museu de la Sal a Gerri de Sal, el Museu Etnològic de l'Ebre al delta de l'Ebre, el Museu Casteller a Valls, el Museu Tèxtil a Terrassa... Estic parlant de museus que ja existeixen o existiran molt aviat, i no tindria cap raó de ser que deixessin d'existir o passessin a ser un museu que tingués menys importància que la sala del mateix tema d'un museu centralitzat.

Segurament que, en un cas com el del Museu Etnològic, hem d'optar per la imbricació en el territori i fer això, fer una seu virtual i tenir tot el territori com a museu etnològic. Aquesta és, en tot cas, la que volíem introduir en la Moció, és a dir, la consciència que avui en dia la tecnologia i la mobilitat ens permeten de fer els museus diferents segons la seva temàtica, segons el que volem fer de cada museu. El cas del Museu Etnològic és el cas més evident que centralitzar-ho tot seria el més anti-etnològic possible. Aquest era l'esperit central de les nostres tres esmenes, aquest és un esperit que s'ha recollit; sabem, també –perquè en converses concretes sobre alguns dels museus que els he esmentat, al Departament hi ha hagut coincidències–, que també és la voluntat del Departament; celebrem que sigui la voluntat de tots els grups i esperem, per tant, que a partir d'avui hi hagi una nova política museística molt més ordenada, amb un impuls pressupostari més important, amb, també, aquesta concepció que el país és molt divers i la realitat museística també.

De fet, al que hauríem d'acabar com a conclusió és que potser no val la pena tant posar l'epítet «nacional» darrere el museu com fer política nacional de museus. Aquí estem, de vegades, massa obsessionats per posar la paraula «nacional» a tot arreu i no fem visions nacionals d'aquestes polítiques que ens ho diuen; per tant, si em perdonen l'anècdota, potser no val la pena dir-li «nacional» al Museu d'Etnologia de Catalunya; ara, cal tenir un museu d'etnologia que estigui estès a tota la nació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Senyor president, senyores i senyors diputats, diuen que la fe mou les muntanyes, encara que jo no ho hagi vist mai. El diputat Surroca, però, amic de molts anys, autor d'aquesta Moció, és un home que té tota la fe en els museus, com hauran notat. Un apassionat «a carta cabal», que, sense ficar-se mai de peus a la galleda, aconsegueix, moltes vegades, portar l'aigua al seu molí.

I aquesta qüestió dels museus ha tingut sempre mala premsa. Quan parlem d'un museu, la gent s'imagina un munt de prestatges plens de pols i teranyines i un vellet resclosit rere un taulell corcat. En fi, una mica com aquella sala de les nines que Llorenç Villalonga va idear per a Don Toni, senyor de Bearn. I aquesta visió negativa ha estat nefasta per a la popularització dels museus. Ja ho sabem –ens ho han dit moltes vegades–, que els museus han de ser oberts, àgils, participatius, que cal obrir portes i finestres. Els museus tenen vida, una vida canviant, diversa, com la vida real de portes enfora.

Narcís Jordi Aragó, que el diputat Surroca coneix bé, deia, del Museu d'Art de Girona, que el diputat Surroca coneix encara més bé: «La torre de la presó és plena d'obertures; això fa que els llenços de paret siguin ocupats alternativament per un quadre i una finestra. Hi abunden les visions de Girona de pintors de començament de segle –Rusiñol, Bertrana. Entre pintura i pintura, el bastiment d'una finestra és com el marc d'un altre quadre que retalla, també, paisatges gironins –el campanar de la Seu, els jardins amagats, els teulats propers. És impossible ser lladre en aquest museu, no sols pels sistemes de seguretat instal·lats, sinó perquè, a l'hora de triar el millor quadre, sempre acabaries per voler robar una finestra.»

Bé, el diputat Surroca va presentar una moció d'onze punts, sense deixar-se res al tinter, que volien ordenar tot el que pertoca a política museística a Catalunya. El nostre Grup hi va presentar unes esmenes concretades en vuit punts; també n'hi van presentar, com s'ha dit, els grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Després de llargues, feixugues i minucioses sessions de negociació hem arribat –com ha anunciat l'autor de la Moció– a un text final; un text concretat en deu punts que, per sobre de la base de la Moció presentada i de les nostres esmenes, contempla aportacions diverses. Penso que és una proposta acceptable, una proposta no del tot engrescadora –però avui dia ja és molt–, una proposta amb renúncies puntuals per totes les parts, com sol passar en casos semblants.

La votarem a favor –només faltaria, amb el que ens ha costat! Els diversos punts toquen temes, com ara la tramitació del decret sobre condicions professionals del personal, sobre els museus nacionals d'Etnologia i d'Història Natural, sobre el procés d'articulació dels museus territorials com a seccions d'un museu nacional, sobre l'elaboració d'un document sobre criteris de planificació museística, sobre les activitats del registre de museus, etcètera, etcètera. Ha costat Déu i ajut arribar fins aquí –els ho asseguro–, però la paciència és una pasta que qui més en té més en gasta. En fi, tot sigui pel bé dels museus a Catalunya.

El diputat Surroca, la tenacitat del qual podria figurar al Guinness, és un apassionat dels museus, sens dubte; a la resta de mortals –això no sé si és bo o dolent, hi ha opinions– ens apassionen, també, altres coses, potser amb menys vehemència –tot sigui dit. El diputat Surroca ens explicava l'altre dia, a la interpellació, que hi havia àngels volant pels museus. No dubtaré mai de la seva paraula. Sembla que els veig ara (*rialles*): uns àngels blaus, galta-plens, del més pur estil naïf.

Moltes gràcies.

El president

Estan en plena figura orsiana, sobre els àngels. (*Rialles*.) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell, pel Grup Popular.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu, perquè, davant d'una esmena transaccional pactada per tots els grups i també davant dels arguments que fins ara ja s'han dit, crec que no cal, no val la pena afegir-hi massa coses.

Només hi ha dues coses que sí que voldria dir. La primera: senyor Surroca, jo penso que el punt quatre, el punt on ha desaparegut el mapa i que hem acordat els criteris, és un aspecte molt més important del que ens pensem en aquest text que aprovarem, perquè, en el fons, en parlar d'establir els criteris de l'ordenació museística a futur, estem parlant de repassar, de refer, si és necessari, la Llei del 90; estem parlant de poder aplicar l'exemple tan encertat que fa uns moments l'il·lustre diputat senyor Bargalló exposava en aquesta cambra.

Per tant, jo no veuria el text transaccional amb el pessimisme que, segons com, en algun moment, aquí s'ha volgut fer veure de dir: «Tots hi hem cedit». Jo crec, curiosament, que és un intent de fer un text amb grans objectius de volada, contràriament al que vostè deia. A mi, que em fa por anar amb avió –i, com que em fa por anar amb avió, n'he tingut d'aprendre molt–, m'han explicat que això funciona amb dos sistemes: l'aerodinàmica de l'avió –crec que era el seu text inicial– i els motors perquè l'avió, un cop està a dalt, s'aguanti. Crec que els motors és el que hem posat entre tots en fer aquest text transaccional: ara l'avió s'aguantarà i podrem aconseguir els objectius que ens proposàvem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A veure, ha arribat aquí, a la Presidència, un text no signat, el qual crec que deu tenir el vistiplau dels diversos membres –és de suposar–, que conté deu punts que suposo que tots els portaveus deuen conèixer, en aquesta línia de suposicions. És aquest el que sotmetríem a votació, però, si em permeten, donarem temps a trucar els timbres, perquè les últimes intervencions han donat poc marge per poder-ho fer.

(Pausa llarga.)

Molt bé, anem a procedir a la votació, pregant als diversos portaveus d'aquesta Moció que, abans de marxar, signin, si us plau, el text aquest; els ho agrairé.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, que són 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya (tram. 302-00027/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya. La presenta el Grup Popular i, per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor Fernández Díaz. (*Pausa.*) Pot començar, si us plau.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. El passat dia 26 de març, el Grup Parlamentari Popular varem presentar una interpellació al conseller d'Indústria relativa a les activitats firals de Catalunya i, molt en particular, sobre la necessitat de potenciar el protagonisme, el paper i també l'acord institucional entre les diverses administracions al voltant de la Fira de Barcelona, atesa la seva importància per a la ciutat i el seu impacte econòmic al conjunt de tot Catalunya.

L'objectiu d'aquella interpellació no era altre –i ho continua sent– que aconseguir entre tots passar de la fira dels despropòsits, que era en aquell moment la Fira de Barcelona, a una fira compromís de tots, la Fira de Barcelona, que jo crec que estem en aquests moments ja perfectament ben encaminats. D'aquell objectiu de la interpellació, el Grup Popular ha presentat la Moció subsegüent que persegueix els punts resumits en els cinc apartats que els portaveus i tots els diputats i diputades coneixen perfectament, i que persegueix cinc objectius molt concrets.

Primer, constatar la necessitat de potenciar la Fira de Barcelona com a eina fonamental de l'activitat econòmica de Catalunya i, evidentment, aprovar i impulsar la promoció de l'ampliació de les seves activitats i possibilitats firals. Un segon objectiu, que, evidentment, era inajornable, que era el compromís de finançament i de participació política per part del Govern de la Generalitat en els òrgans rectors de la Fira de Barcelona. En tercer lloc, un plantejament llargament reivindicat des de la ciutat de Barcelona, que era el perllongament de la xarxa metropolitana, és a dir, l'ampliació del transport públic, que faci realitat la seva arribada a la Fira de Barcelona, a Pedrosa, a Montjuïc 2. I, en quart lloc, demanàvem i demanem, evidentment, que, en tant que no es materialitzin aquests acords institucionals, que, com abans comentava, van, estan en la bona direcció, evidentment, hi hagués uns grups de treball amb participació de totes les administracions per començar

ja a redactar els documents base del que haurà de ser el futur pla estratègic de la Fira. Si, a això, hi afegim un darrer objectiu, que era el reforçament dels òrgans gestors de la Fira des d'un perfil marcadament professional i empresarial, doncs, evidentment, estàvem arrodonint el que des del Grup Parlamentari Popular –i joestic ben segur que des de tots les grups parlamentaris d'aquesta cambra i també des del conjunt de les institucions i administracions– entenem que havia d'avançar el futur de la Fira de Barcelona.

Jo els he de reconèixer que, per no entorpir –no entorpir– l'avançament i el bon final, el bon resultat dels acords que s'estan, en aquests moments, a punt de materialitzar entre les diverses administracions, aquest Grup Popular ha deixat sobre la taula un plantejament, que vaig explicar i que vull reiterar, perquè jo crec que aniríem en la bona direcció, com és que l'alcalde de Barcelona, com alcalde que és de la ciutat, de la capital de Catalunya, hauria de presidir els òrgans rectors de la Fira. Però, en qualsevol cas –hi insisteixo–, per no entorpir aquest consens i atesa la bona marxa de les negociacions entre les administracions, entre elles l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, hem preferit deixar aquesta petició, aquest posicionament del Grup Popular sobre la taula, des de la confiança i també des de la convicció que també, quan finalitzin aquestes converses, l'alcalde de Barcelona pugui ser el president d'aquests òrgans rectors de la Fira de Barcelona.

També –i ho dic sincerament i des d'aquesta voluntat positiva que el Grup Popular vol donar a aquesta intervenció i a aquesta proposta– creiem que els acords que es podran signar les properes hores o els propers dies entre les diverses administracions no han de ser els únics acords, ni han de ser uns acords formals o de mínims, ni tampoc han de ser els únics acords. I des del Grup Parlamentari Popular reivindicuem que, d'aquests acords inicials, n'hi hagin altres que siguin, també, ambiciosos i que siguin, també, executius en benefici de la Fira de Barcelona, que és com dir que siguin beneficiosos per al conjunt de la ciutat de Barcelona, però també per al conjunt de l'activitat econòmica de tot Catalunya.

I per això, jo crec que caldrà aprofundir en altres i nous acords. Entre ells, la participació de l'Estat, sense veu i sense vot; perdó: amb veu però sense vot –amb veu però sense vot. I això no és cap disbarat ni molt menys és cap controvèrsia en clau nacionalista. No ho pensi; perquè creiem, sincerament, que l'Estat pot aportar coses, ateses les seves competències en matèria de promoció exterior, o, com s'ha vist recentment, pot impulsar que, a la ciutat de Barcelona, hi hagi nous salons, com han demostrat des d'una Administració de l'Estat a la ciutat de Barcelona al llarg dels últims quatre anys. Però, en qualsevol cas, com que es tracta d'iniciar el diàleg, i també la campanya d'acords entre les administracions, que no havia existit, malauradament, des de fa més de deu anys, deixem sobre la taula plantejaments relatius a la presidència de la Fira, que –hi insisteixo– jo crec que ha de ser de l'alcalde de Barcelona.

Són acords a votar amb la participació de l'Estat, al marge de qualsevol controvèrsia institucional, i des de

la voluntat d'aportar i d'afegir esforços, i, evidentment, hem de continuar treballant en altres línies d'acords com, per exemple, que hem de ser conscients que entre tots hem de fer realitat la construcció d'un gran centre de convencions a la ciutat de Barcelona que sigui complementari –i, per això, hem de valorar en els seus estrictes termes l'esforç que està fent, ja, la iniciativa privada en el palau de congressos a la Diagonal. Però això no ens ha de fer oblidar que aquests esforços privats, ara per ara, són insuficients i que calen esforços de totes les administracions i, molt en particular, ser capaçs de fer realitat, també, el gran centre de convencions per arrodonir aquesta capacitat, aquesta empena que té la ciutat de Barcelona, aquesta empena que simbolitza la Fira i, evidentment, aquest nou esperit de treball de totes les administracions –totes plegades.

I, per tant, aquest era el sentit que el Grup Popular hem volgut donar a aquesta interpellació en el seu moment, a aquesta Moció que hem presentat i, per tant, tant de bo que aquesta pugui tenir el màxim de recolzament possible perquè, evidentment, del que es tracta és que la nostra Fira de Barcelona –i dic «la nostra» perquè és de tots, insisteixo, d'institucions i de tots els ciutadans– tingui el suport de tots, deixi de ser aquella fira dels despropòsits, deixi de ser aquella fira de la confrontació que ha sigut, malauradament al llarg quasi de les últimes dues dècades i que amb el suport de tots sigui novament, com tots desitgem, no tan sols la fira capdavantera de tot Espanya, sinó que també sigui una veritable fira capdavantera a Europa i, molt en particular, la fira capdavantera de la Mediterrània, perquè nosaltres hem de tenir els nostres referents no pas en una confrontació amb altres fires, com la de València o com la de Madrid, que ells estan fent el que havien de fer i nosaltres ens hem de centrar i ens hem d'ocupar en el que correspon, i és la nostra responsabilitat, que és configurar la Fira de Barcelona des de la seva capacitat i, com deia abans, des de la seva empena, que, evidentment, sigui veritablement una de les més immillorables eines de potenciació de l'activitat econòmica de tot Catalunya i de la seva capital.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana. Per defensar les primeres, les d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, ha fet bé el Grup Popular mantenint aquesta Moció malgrat l'acord, el preacord assolit entre l'Ajuntament de Barcelona, la Cambra de Comerç i el Govern de Catalunya. Dic que ha fet bé perquè, amb independència del que s'ha acordat, resten algunes coses importants, unes que estan a la Moció, a la Moció que comentem, que votarem afirmativament, i d'altres que es situen en les esmenes que han presentat els diversos grups.

Pensava que el senyor Fernández Díaz faria esment de la transaccional que hem fet després. Ho dic per ostentar una originalitat, en el meu cas, i és que jo, que sóc un contractualista de tota la vida, he perdut la meua virginitat amb l'únic subjecte amb què no havia negociat mai, que era el Partit Popular. De manera que, a partir d'ara, només em falta pujar en globus i una altra cosa fisiològica que no diré –i que no faré, espero. En qualsevol cas, vull felicitar-me perquè s'ha donat un pas endavant. A partir d'ara, la Fira pot tenir més recursos, que és –és clar que sí– una condició necessària, encara que no suficient, perquè jugui un rol més important. Ara no importa tan clamorós retard en l'assumpció d'aquest acord i les picabaralles que tots hem conegut: importa que estem davant d'un fet nou que pot beneficiar la ciutat de Barcelona i també el conjunt de Catalunya, un fet nou, però que no indica punt i final, perquè resten algunes coses a debatre i –ho espero– a posar en marxa. En principi, aquestes coses serien, essencialment, el model de fira de direcció i gestió d'un cantó i les infraestructures d'un altre.

L'entrada del Govern a la Fira no pot significar un model que no sigui, sempre al nostre parer, el de terços –Ajuntament, Generalitat i Cambra–, de manera que no cal inventar res, perquè les experiències d'algunes ciutats europees –alemanyes, per exemple– abunden i cal anar en la mateixa direcció. Dic això –i no sense motius– per les al·lusions del conseller Subirà l'altre dia, que si el pont de comandament d'aquest vaixell, que si el grumet, que si la carta de navegar, que vostès van sentir en la seva rèplica –poc afortunada, crec jo– a l'interpellant senyor Fernández Díaz. Les ciutats europees ho tenen des de fa molt de temps ja resolt. Per a nosaltres, la nova composició indicaria, indica que la presidència ha de recaure sobre l'alcalde de la ciutat de Barcelona. I aquesta no és una batalla de pes polític ni d'una institució contra l'altra: és el reconeixement de la Fira i del paper de les ciutats. I això, òbviament, sense cap demèrit per al Consell Executiu –en absolut.

Més sobre el model de direcció i gestió. Mai em cansaré de dir prou vegades que s'ha d'evitar la utilització partidista de la Fira –sembla que hi estem tots d'acord–, de la nova Fira, la utilització partidista en el repartiment de les presidències dels diferents salons. Suposo que va en aquesta direcció el punt cinquè i em felicito realment d'això, de la Moció del Partit Popular. Nosaltres ho explicitem de manera clara dient que cal evitar que això es transformi en allò que els italians anomenen la *lottizzazione*, ja sia entre diverses institucions entre si, entre aquestes i sectors empresarials o d'una consociació entre tots; evitar això de repartir-se l'assumpte o d'establir quotes politicistes.

I, ara, les infraestructures. Cal un màxim d'aprofitament dels recursos que representen els recintes de Fira 1 i Fira 2. El creixement de la Fira 2 permetrà diversificar i simultaniejar salons, ubicar adequadament cadascun d'ells, grans salons que requereixen ocupacions extenses o petits salons de gran especialització que demanen altre tipus de serveis. Senyores diputades i senyors diputats, les infraestructures de transport públic són essencials per a la Fira. Montjuïc 1 està al mig d'un entorn urbà densificat, molt densificat. El funcionament

del recinte de Pedrosa, per evitar inconvenients als barris veïns, la Marina i Zona Franca, i el col·lapse a causa del transport privat necessita l'arribada del metro per a aquesta fira real, que no és virtual, com va dir l'altre dia no recordo qui. Primer, per als serveis dels veïns d'aquests barris amb la nova línia 9 que planteja el Pla director d'infraestructures, que també donarà servei a la Fira, la futura sortida del metro davant del portal d'accés, també per la possible prolongació de la línia 2, i, segon, perquè el transport públic és fonamental, a més a més, per a la seva connexió amb l'aeroport o les estacions d'arribada del ferrocarril de llarg recorregut; connexió amb l'aeroport que demana la nostra esmena, que jo diria que és el tema estrella de la nostra esmena.

Així, doncs, acabo: són raons poderoses, de pes, que no tenen res a veure amb certes ocurrències amb relació a una hipotètica fira virtual d'ara, que és possible que arribarà però que, de moment, la fira que tenim és la fira que tenim, que és real, de persones de carn i ossos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem encarat les esmenes d'aquesta Moció, que votarem favorablement, sobretot després dels acords que s'han produït, amb un esperit filosòfic i amb una navalla a la mà, una navalla que no talla, una navalla filosòfica, la navalla de Guillem d'Occam, que diu que els ens no s'han de multiplicar més enllà de les necessitats, i, per això, havíem fet algunes esmenes de supressió en aquests punts, perquè, com han explicat molt bé el senyor Fernández Díaz i el senyor López Bulla, l'acord està aconseguit, el paper impulsor, en el seu moment, del Parlament ja estava encarrilat i algunes de les propostes que es fan podríem dir que cauen en la capacitat autoorganitzativa de la Fira, d'aquesta nova Fira amb la presència de l'Ajuntament, de la Cambra i del Consell Executiu.

Però, per raó del consens, hem preferit..., i anuncio, senyor president, que retirem les nostres dues esmenes, la número 2 i la número 3 del nostre Grup Parlamentari; no així la del número 1, que crec que serà acceptada pel detentor de la Moció, pel Grup proponent, i que no fa més que intentar acoblar el mandat del Parlament de Catalunya a la necessària dignitat del Govern de la Generalitat; és a dir, no és tant un mandat imperatiu que entri de la manera que sigui, fins i tot si el posen de conserge, sinó que, previ acord amb les altres institucions, entri al Consell General de la Fira, cosa que ja sabem que s'ha produït i de la qual ens alegrem i, per tant, no vull consumir més temps en coses que ja han dit molt bé –ho repeteixo– tant el senyor Fernández Díaz com el senyor López Bulla. La nostra esmena, si és acceptada, donarà aquest to més respectuós i institucional a aquesta participació del Govern de Catalunya en la Fira.

I, com que he esmentat la navalla d'en Guillem d'Occam, jo també me l'aplicaré i seré curt, no abans sense dir que votarem una moció amb algunes esmenes transaccionals que després explicarà el senyor Fernández Díaz amb molt de gust, i sobretot subratllant una cosa: subratllant que avui, amb aquest tipus de moció, estem fent autèntic catalanisme polític, no nacionalisme tronat, com ens va fer el senyor Subirà i més o menys ocurrent i «xistós», com ens té acostumats, sinó autèntic catalanisme polític, tan catalanisme i tan polític que hi podem ser tots –també el Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, estem amb la Fira de Mostres; la Fira de Mostres és un element consubstancial amb Barcelona, des de sempre; fins i tot diríem d'abans que existís en el lloc on és ara, ja n'hi havien, de fires de mostres; hi havia hagut la Fira del Moble i la Fira de l'Electricitat, o sigui que hi havia salons, i, per tant, no és pas una cosa de la ciutat de Barcelona, perquè té una irradiació a tot el rerepaís. I això és molt important, perquè sempre hi ha unes interaccions. Hi ha l'expositor, però hi ha el visitant, i aquí, amb l'expositor i el visitant, hi ha un punt, una complicitat, que és molt important. En aquest moment que vivim ara, que se'ns acaba un cicle històric i en comença un altre de nou, on el valor de les coses ja es mesura per les innovacions i per les noves tecnologies, precisament aquestes fires són vitals per a la nostra població i per als nostres industrials i per als nostres comerciants. O sigui que és d'un interès no de la ciutat de Barcelona, sinó per a tota la irradiació.

I el que fem avui és un acte litúrgic; al meu entendre, és que fem litúrgia avui: donem estatus parlamentari a un fet que, pràcticament, ja està fet. Està fet, ha sortit la foto a la premsa dels tres poders que es donen les mans; només cal signar. Per tant, jo diria que hi estem d'acord: nosaltres ajudem. Però és que hi ha una altra litúrgia, i aquesta és –i no puc deixar-ho de dir– que en les disposicions addicionals de la Llei dels pressupostos tota aquesta banda de l'hemicicle va votar a favor que a la Fira es promogués un acord amb totes les administracions implicades amb millores en el finançament i ampliar-la i participar en aquest acord. Per tant, això està aprovat: és l'addicional seixantena de les disposicions de la Llei de pressupostos. Igual que la del metro: la del metro també és una disposició addicional aprovada per aquest Parlament. Per tant, és una certa reiteració; per coses importants, ja es poden reiterar les coses.

Per tant, aquí, nosaltres hem fet una esmena, i hem fet una esmena que considerem molt important, atès que la Fira de Barcelona és de les poques que hi ha en el món que és centrada, que ha quedat centrada; la ciutat s'ha

estès i s'ha agrupat; ha fet una conurbació, i gairebé al centre de la ciutat tenim una fira.

Hi ha poques ciutats que la tinguin, una fira d'aquestes dimensions; aleshores aprofitem-nos-en. És clar, és la superfície. Fixeu-vos que el problema que té la Fira de Mostres, avui, a Barcelona és que té una superfície bruta amb la qual, amb aquesta superfície, és la tercera fira del món, i, en canvi, en la superfície edificable i que pot facturar, que en factura, és la que ocupa el tretzè lloc del rànquing. Per tant, aquí hi ha una disfunció entre la superfície que disposa, bruta, i la que té per poder facturar. Heus aquí el problema, heus ací el dilema, heus aquí la manca d'eficiència de la Fira: té molta superfície i poca que pugui facturar.

Per tant, nosaltres dèiem..., si aquí s'ha fet un estudi, que ho ha fet l'equip L-35, que és un equip d'urbanistes i d'arquitectes, els quals varen dir que, possiblement, derruint algun edifici dels actuals que hi ha, fent-hi subterranis o fent el subsòl, aprofitant el subsòl, i, possiblement, incrementant una planta, els edificis, incrementàvem d'una manera terrible la superfície facturable. Per tant, nosaltres considerem que això..., ja estem d'acord que hi ha el Montjuïc 2, que se n'ha anat a l'Hospitalet de Llobregat, sabem que hi ha d'anar el metro; en tot això, hi estem d'acord, no hi votarem pas en contra, però sí que volem recordar que això es va fer l'any 1929, no es va fer pensant en això, i, possiblement, amb la centralitat que tenim, explotar-ho i que la superfície facturada s'acosti més a la superfície bruta.

I, sobre el model de gestió, a nosaltres tant ens fa que hi hagi una entitat com una altra, no tenim gelosia de cap tipus. El que exigim és que els que manin, els que governen en sàpiguen. I, si els funcionaris..., la Constitució diu que els funcionaris només poden accedir a la funció pública a través del mèrit i de la capacitat; nosaltres també exigim que aquests senyors que gestionen també ho siguin. I no citaré en Guillem d'Occam, però això també ho va dir les lleis de Parkinson, que diuen que, tota persona que li donen un càrrec, el que fa és incrementar la plantilla per ell tenir un càrrec més rellevant (*rialles*) –aquesta llei no és tant com la d'Occam–; això també ho hem de vigilar, hem de vigilar que tots aquests que els donen un càrrec, per tenir un càrrec més prestigiós, no incrementin la plantilla d'una manera desordenada.

Mercès per haver-me escoltat. Nosaltres votarem a favor de les esmenes transaccionals.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Amb el seu permís, continuarem oficialment la litúrgia. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor Fernández Díaz, jo m'ajustaré –i penso que hi sortirem guanyant– a la Moció que vostè presenta, perquè ho ha fet legítimament –hi té tot el dret–: farcir la seva intervenció avui d'uns elements de reflexió que em semblen legítims, però vostè m'admetrà que s'allunyen de la Moció que avui venim a discutir. (*Veus de*

fons.) Exacte. Però no només, senyora diputada, perquè és la base, sinó perquè introdueix elements de reflexió que vostè em concedirà que, en el cas que jo entrés en aquest debat, corriem el risc de reobrir-lo, si més no. I, com que jo no tinc la voluntat, degut a l'hora que és, ni tampoc la intenció de reobrir aquest debat, perquè penso que està ben endegat, em centraré exclusivament en la seva Moció. I, com vostè també suggeria molt elegantment, deixarem per a una altra ocasió algunes de les implicacions de les seves afirmacions, amb les quals li avanço que no necessàriament he d'estar en desacord, però que són un altre debat.

Jo li avanço, senyoria, el suport parlamentari del nostre Grup respecte al conjunt de les mocions que vostè planteja avui aquí. Ens semblen formalment correctes, hi coincidim en la lletra i en l'esperit, perquè penso que resumeixen –i això, per nosaltres, senyores i senyors diputats, és molt i molt important– l'esperit del debat que varem tenir aquí. Aquest és un mèrit del senyor diputat que presenta la Moció i del senyor conseller que en el seu moment va donar resposta a les seves inquietuds. Com que entenc que aquestes mocions representen aquest debat i d'una manera ben clara ajusten allò que vostè va dir i allò que el conseller va contestar, permeti'm que expressi el meu suport als cinc punts de la seva Moció. Afegiré que, independentment d'alguna de les interpretacions més o menys litúrgiques fetes per alguns dels diputats, hi ha esmenes –hem parlat amb vostè també, senyoria– que ens permetran enriquir el text. No és el torn perquè jo em posicioni respecte a les esmenes, però li avanço que algunes de les esmenes presentades per l'oposició resulten d'interès, i em plau molt poder dir que votarem favorablement a l'admissió per part del senyor Fernández Díaz d'aquest conjunt d'esmenes. Tenim un text tancat que jo crec que té el valor de ser una bona resolució, avui, per aquest Parlament.

Un mot, només un mot, de valoració política, que és el caràcter dinàmic de l'acció política. El diputat Ferrer parlava de litúrgia; tant de bo, senyor diputat, que, quan nosaltres discutíssim mocions, en aquest Parlament, producte d'una interpellació, tinguessin sempre un caràcter litúrgic. Voldria dir que tenim un govern –i jo penso que el tenim– que és capaç d'escoltar el Parlament i de portar a la pràctica allò que ha estat al debat al Parlament. Per tant, tant de bo que aquí tinguem sempre debats litúrgics quan els grups parlamentaris proposin les mocions subsegüents al debat. Jo crec que la dinàmica política –i això m'ho han de concedir tots– ha portat, respecte a aquest tema en concret, un conjunt d'accions que ens fa estar satisfets del debat que en el seu dia varem tenir.

Què ha succeït, aquí? Doncs, ha succeït que allò que tots reclamàvem d'interlocució i d'acord entre les parts ha estat un èxit, i, avui per avui, la col·laboració institucional per tal de reforçar el caràcter competitiu de la Fira ha estat un èxit, al mateix temps que la creació del comitè executiu d'empresaris i l'arribada del metro al recinte firal. Dit d'una altra manera, senyores i senyors diputats, la dinàmica parlamentària, avui, sortosament corre darrere del que han estat l'acció del Govern i els

acords entre els diversos interlocutors. Per tota aquesta raó, votarem a favor de la Moció aquí presentada.

En un altre ordre de coses, senyor diputat, agraïm, també, el to i l'estil constructiu de la seva intervenció. I l'hi he dit abans i l'hi repeteixo ara: aquest és el to i l'estil que preferiríem sempre tenir, senyor Fernández Díaz, allunyat d'alguns dels exabruptes que en la darrera setmana vàrem haver de suportar, i que crec que, si en podem prescindir, senyor Fernández Díaz, farem una molt bona feina al servei d'aquest catalanisme polític que el senyor Espasa reclamava, votant propostes d'aquestes característiques en conjunt.

El que hem de dir aquí, senyor Fernández Díaz, i caldria que ho admetéssim, és que estem davant d'una mena de refundació en l'àmbit del que la Fira significa, i tant de bo que el vot que avui tenim aquí permeti aquesta mena de refundació. No és una nova etapa de la Fira perquè, finalment, ens hem posat d'acord, no?; ens hem posat d'acord perquè tenim una nova refundació del que la Fira significa. I això té a veure —u— amb un projecte ambiciós, en la línia que aquí hem apuntat, per tant, estem en marxa; dos, amb el caràcter internacional d'aquesta Fira i la importància que té, és a dir, nosaltres apostem per una Fira internacional d'abast per tot l'Estat espanyol, per tot Espanya, i aquesta ha de ser la Fira internacional de tot l'Estat espanyol, d'Espanya —és aquesta l'aposta, és aquest el projecte ambiciós—, i, en darrer terme, que serveixi, lògicament, per potenciar el caràcter competitiu de la nostra economia i el caràcter exportador de les nostres empreses.

Finalment, una paraula molt breu respecte a una qüestió que vostè va apuntar a la seva intervenció inicial, que avui no n'ha fet referència, i que a mi em ve preocupant una mica i penso que podríem arribar al consens per deixar d'utilitzar aquesta maleïda associació d'idees. Jo avui preguntava al president Pujol respecte al paper de l'economia catalana i aquesta suposada davallada de l'economia. Ens ha contestat el president aquest matí, i ho ha fet magníficament. Vostè, l'altre dia, en la intervenció... (*Remor de veus.*) Ho ha fet magníficament. (*Remor de veus.*) I crec que el president, a més, admetrà que ho ha fet magníficament bé, i vostès ho han de fer, també. (*Rialles i remor de veus.*)

Senyor Fernández Díaz, vostè insistia en una comparació permanent entre el que era la Fira de Madrid i el que era la Fira de Barcelona, i jo crec que, d'aquesta dinàmica, si en som capaços, n'hem de fugir tantes vegades com sigui possible; sincerament, ens interessa políticament, però és que ens interessa molt des del punt de vista de la Fira. Si nosaltres hem arribat a un punt que, en el debat polític i el debat parlamentari, quan parlem en aquesta cambra, la relació Catalunya - Madrid o Barcelona - Madrid és indiscutible, penso, jo, que fem un flac servei a les nostres pròpies institucions i a la nostra pròpia activitat. Si evitem parlar d'aquestes característiques —Madrid fa la seva feina, Barcelona fa la seva feina, la Fira de Madrid és la fira de Madrid i la Fira de Barcelona és la fira de Barcelona—, senyoria, crec que hauré fet una passa endavant molt significativa.

Per acabar, donar-los les gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció; dir-li, refermar-li que votarem en el sentit —perquè el coneixem—, que vostè acceptarà, de les esmenes de l'oposició, i res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Fernández Díaz, per pronunciar-se sobre les esmenes...

El Sr. Fernández Díaz

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Bé, molt breument, simplement per agrair les esmenes enriquidores que han presentat els grups de l'oposició —Iniciativa, Esquerra Republicana i el Grup socialista—, que han millorat el text, però també agrair aquesta esmena tàcita que ha presentat Convergència i Unió a l'hora de no presentar cap esmena i que, en certa manera, recolzen el text i que ratifiquen l'actitud oberta que en tot moment ha mantingut, al voltant, al seu moment, de la interpellació d'aquest Grup Parlamentari Popular i, després, del redactat d'aquesta Moció per part del conseller Subirà.

Però, en qualsevol cas, senyor Fernández i Teixidó, permeti'm que li recordi que el to del Partit Popular sempre és un to coherent; podrà ser més o menys contundent, però sempre és un to coherent, en els escons d'aquesta cambra catalana i en la nostra actuació des d'un govern d'Espanya. N'hi ha d'altres que, potser, des dels seus escons, no mantenen la mateixa coherència que hauria de tenir un govern de la Generalitat de Catalunya, però, en qualsevol cas, no és moment ni motiu per incórrer en noves contradiccions o confrontació.

I, en segon terme, tampoc ha entès la meva referència; no ara, sinó en l'altra intervenció meua. La Fira de Madrid —la Fira de Madrid— no ha de ser mai un referent per a la Fira de Barcelona; el referent de la Fira de Barcelona ha de ser la nostra capacitat d'empenta, i també hem de ser conscients que el nostre referent de futur no és la competència amb Madrid o amb València, perquè elles estan fent el que han de fer, sinó el que nosaltres som capaços de fer des de les nostres possibilitats i, sobretot, tenint un gran referent que es diu Europa i, sobretot, la Mediterrània.

En qualsevol cas, les esmenes presentades aporten una major sensibilitat i una major complementació al text en qüestions, fins i tot, de temes que jo havia referit amb motiu de la meua interpellació. I, per això, des del Grup Popular, acceptem les dues esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya: la relativa a l'ampliació del transport públic fins a l'aeroport des del polígon Pedrosa, perquè entenem que és imprescindible, també, aquest vessant a l'hora d'ampliar la nostra xarxa de transport públic. També hem de dir que aquest fet últim que vostès proposen haurà de requerir un nou i molt important consens entre tots.

I, en segon terme, dintre d'aquesta política de despoli-titzar la Fira de Barcelona i donar-hi un perfil marcadament professional i empresarial, doncs, evidentment,

acceptem la seva esmena relativa al fet que totes aquelles qüestions de la professionalitat dels òrgans gestors de la Fira s'ampliïn, també, a les presidències dels salons de la Fira. I tant de bo que aquest primer acord que..., vostè ha dit que li faltaven dues coses a la seva vida: pactar amb el PP i pujar en globus; tant de bo que aquest primer acord que ha arribat amb el PP no sigui l'únic i que, en certa manera, no necessiti pujar en globus per tocar el cel, perquè potser pactant amb el PP també ho ha aconseguit.

En segon terme, agrair, també, el to i l'actitud que ha defensat el Grup socialista; agrair-los que retirin dues de les seves esmenes de supressió que presentaven al text, i, molt en particular, el Grup Popular accepta l'esmena que presenten al text, que jo crec que va absolutament en la línia del text inicial que defensava el Grup Parlamentari Popular, que requeria i que volia avançar en un compromís de millora del finançament i de participació en els òrgans rectors de la Fira per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. I si, a sobre, constatem que aquesta és l'actitud i aquesta és la línia que totes les administracions, també des de la Generalitat de Catalunya, volen mantenir, doncs, evidentment, ens afegim a la seva clarificació del text i, per tant, acceptem íntegrament la seva proposta.

I, per últim, i en relació amb les esmenes presentades per Esquerra Republicana, agrair, també, que retirin dues de les tres esmenes presentades, de supressió, i, evidentment, recolzar la transacció que ha proposat el Grup d'Esquerra Republicana, perquè nosaltres entenem que no podem oblidar, quan parlem de la Fira de Barcelona, la centralitat de l'actual recinte firal, molt en concret, de Montjuïc 1, que, a més, dona a Barcelona l'especificitat de tenir el millor recinte firal del món, el millor recinte urbà firal del món, i, evidentment, aquest és un patrimoni i aquesta és una senya, també, d'identitat de la Fira de Barcelona, que, evidentment, no podem defugir.

I, per tant, simplement agrair totes aquestes aportacions, totes les esmenes presentades, el to de totes les intervencions, i tant de bo –tant de bo– que aquest acord que ara prendrem des d'aquest Parlament de Catalunya serveixi, d'una banda, perquè no sigui el primer acord de la Fira, sinó que hi hagi més acords –no tots tan formals i, a vegades, no tan executius com tots desitjaríem–, que hi hagi més acords, que es complementin en la línia dels acords que jo he apuntat i que algun dia haurem de portar, probablement, també a aquesta cambra parlamentària, i que també, tant de bo, com deia abans, que aquest acord que afecta, i molt, la capital de Catalunya, la ciutat de Barcelona, no sigui tampoc un acord puntual que afecti la nostra ciutat, sinó que sigui també el preàmbul de nous acords que signifiquin un nou marc de relacions entre la ciutat de Barcelona i el Govern de Catalunya, entre l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat de Catalunya, ja no tan sols al voltant de la Fira sinó també al voltant de qüestions cabdals per a la ciutat de Barcelona com el desenvolupament de la Carta Municipal o la construcció d'equipaments en matèria social.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Fernández Díaz. Només, a efectes de precisió, crec que és el text de la Moció més tres esmenes transaccionals, és a dir, no és el text de les esmenes originals d'Iniciativa per Catalunya - Verds, sinó les dues transaccionals –és així?– més la transaccional, també, d'Esquerra Republicana...

El Sr. Fernández Díaz

Tres transaccionals, que són dues d'Iniciativa per Catalunya –té..., li hem fet arribar un paper...

El president

Sí, exactament.

El Sr. Fernández Díaz

...dues d'Iniciativa per Catalunya, una d'Esquerra Republicana i l'esmena del Grup Socialistes a l'apartat segon...

El president

Molt bé.

El Sr. Fernández Díaz

...que és acceptada íntegrament.

El president

Molt bé. Queda precisat el que posem a votació.

Comença la votació.

Aquesta Moció, amb les esmenes incorporades, ha estat votada per la unanimitat dels presents amb 131 vots, cap en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 302-00028/06)

El vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. L'ha presentada el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té, per a la seva

defensa, la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció toca bàsicament dos grans temes: per una banda, el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya; per una altra banda, tota la problemàtica d'abocaments.

Abans d'iniciar la defensa i l'explicació d'aquesta Moció, volia –perquè tots estiguem situats del que estem parlant– explicar que hem arribat a una transacció amb l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de manera que quedaria el punt 1 tal com recull l'esmena d'Iniciativa, el punt 2 tal com recull l'esmena d'Iniciativa però amb una transacció que manté els 10.000 milions en lloc dels 20.000 milions, i el punt 3 tal com queda l'esmena d'Iniciativa. Per tant, recolliríem les tres esmenes d'Iniciativa amb aquesta transacció de 10.000 milions per 20.000 milions.

I, dit això, per saber tots de què estem parlant, passarem a parlar d'aquests dos temes.

Per una banda, el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. Jo em pregunto que si serveix d'alguna cosa anar fent programes, si després no els podem tirar endavant. Ja hem dit aquest matí que tenim algunes lleis interessants, algunes lleis que, ben aplicades, poden donar els seus fruits en política mediambiental. Pensem que no només la Llei 6/93, de gestió de residus, sinó també el Programa, són bones eines, però, si no tenim els recursos suficients, aquestes lleis, aquests programes no s'acompleixen, i, per tant, no ens serveix de res dotar-nos de textos legals, si després no tenim els mitjans per aplicar-los.

En el primer punt de la nostra Moció, diem –i ho lleigeixo ja amb la incorporació de l'esmena d'Iniciativa–: «dotar la Junta de Residus de les partides necessàries per tal d'impulsar la recollida selectiva de residus municipals, en el sentit d'assolir els objectius marcats en el Programa de gestió de residus municipals», «impulsar la recollida selectiva i la reducció de residus» amb l'esmena d'Iniciativa. Jo no crec que sigui un element ni que estigui en discussió, en cap àmbit, ni que el Govern no hagi d'assumir, perquè, si no assumeix que s'ha de dotar de recursos la Junta de Residus per poder tirar endavant aquell programa de què el Parlament, de què el mateix Govern s'ha dotat per gestionar, aleshores per què ens dotem d'aquests elements, si no tenim els recursos per tirar endavant aquelles eines legals de les quals ens hem dotat?

El segon punt fa referència al cànon de residus. A veure, no ens ho hem inventat nosaltres: la Llei 6/93, en el seu article 50, estableix que s'ha de crear aquest cànon. Tots els diputats i diputades que estem treballant en la problemàtica dels residus som conscients que la solució és cara, que no és una solució senzilla ni econòmica, però si realment parlem de sostenibilitat –i aquest matí, doncs, també en feia esment quan parlàvem dels transvasaments–..., tots sabem què vol dir sostenibilitat. O aparcem aquest discurs, o, si el fem i ens el creiem, ens dotem dels recursos per tirar-lo endavant. L'article

50, deia, d'aquesta Llei estableix que es dotarà el fons a partir de sancions, a partir de recursos dels municipis, de recursos de la Generalitat i de recursos de l'Estat.

Jo no sé si aquestes reunions que estem fent per parlar de residus i d'aigua són per canviar les lleis a la baixa i per reconèixer que no hi ha..., no sé si capacitat per obtenir els recursos, si capacitat de gestió, si voluntat política per part del Govern per complir aquelles lleis aprovades per aquest Parlament; en el cas de la de residus, diria, no sé si per unanimitat, però en tot cas d'una forma molt majoritària, i ara no ens veiem disposats o capacitats per complir-ho? Si aquestes reunions han de servir per revisar aquesta Llei a la baixa, també digui'ns-ho de seguida i podrem posicionar-nos clarament tots plegats.

Com deia, millorar la gestió dels residus, resoldre la problemàtica de residus sense caure en allò més senzill que ja sabem tots que acaba amb l'abocament i la incineració costa diners, i, per tant, ens hi hem de mullar tots plegats. I nosaltres estem disposats a defensar-ho davant dels municipis, davant de la Generalitat, davant de l'Estat, allà on calgui; però si la Llei estableix això ho hem de reclamar, i hem de reclamar que tothom actuï en conseqüència, i hem de fer que tothom actuï en conseqüència, allà on governem.

Per tant, entenc que la viabilitat d'aquesta Llei passa també per la creació d'aquest cànon. Per tant, no estem plantejant re nou: senzillament estem demanant que es compleixi allò que varem establir tots plegats.

Pel que fa als abocaments, en la interpellació substantiada fa quinze dies per aquest diputat al conseller, el conseller es preguntava com resoldre l'animadversió ciutadana, com es podia fer perquè, quan diguéssim que anem a instal·lar unes infraestructures per al tractament de residus en un territori determinat, no hi hagués una actitud d'animadversió. Bé, jo li deia i li posava els exemples de Can Mata i de Montcada i Reixac. Quan aquest diputat d'Esquerra Republicana s'entrevista amb alcaldes, amb grups de ciutadans, per parlar justament de la implantació de noves infraestructures, aquests grups de ciutadans, aquests alcaldes ens diuen: «I què hem de fer? Aquesta vegada, funcionarà això?» Home, hi ha una realitat, que és que fins avui jo no conec cap abocador de residus municipals que no hagi llençat llixiviats al subsòl i no hagi provocat contaminació dels aqüífers. Per tant, és clar, se'm fa difícil posar la mà al foc que aquesta vegada sí, que aquesta vegada «tranquils, que ho farem ben fet; tranquils, que el Govern farà les instal·lacions adequades perquè això no passi». Ja m'agradaria, però és que la realitat és la que és.

I és per això, per acabar amb aquesta animadversió, perquè estem convençuts que cal que ens els diferents municipis la gent estigui convençuda i tranquil·la, quan hi anem a instal·lar infraestructures mediambientals, que no tindrà unes conseqüències negatives, que presentem el dos següents punts d'aquesta Moció. Presentem aquests dos punts per demanar, també, que es compleixi la Llei; demanem que es faci justícia social; demanem que a Montcada, d'allò que s'hi està abocant sense cap coneixement per part de l'Ajuntament, se n'informi, es facin els tractaments previs i es facin de

forma adequada. I estem demanant..., i parlin vostès amb els diferents alcaldes i regidors de la comarca de l'Anoia, i expliquin-los que això de Can Mata, tranquils, que un dia o altre ho resoldrem. Jo ja ho vaig dir quan vam fer la interpellació: vostès han estat a Can Mata?, vostès han estat a la zona de Masquefa?, vostès han estat a Can Rial, a Esparreguera? No estem parlant de cap broma: estem parlant d'una pudor insuportable, dia i nit. Estem demanant que es resolgui això, no demanem la lluna.

Creiem que són unes propostes absolutament racionals, que, en tot cas, com ja he dit, hem assumit la proposta d'Iniciativa i, justament perquè no puguin dir que demanem la lluna, hem fixat en 10.000 milions de pessetes la dotació del fons de residus, que creiem que és possible, que és viable i que és allò que caldria per anar, poc a poc, resolent la problemàtica dels residus al nostre país.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no ho he entès malament, hi ha una transaccional de 10 a 20.000 milions, o de 20.000 a 10, diguem-ne... Els agrairia que m'ho fessin per escrit i signat. Gràcies.

Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora diputada Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres, quan vam veure la Moció presentada per Esquerra Republicana, d'entrada vam pensar que d'idees noves no en sortien; són idees que –com ja deia en Xavier Vendrell– es van repetint però que, com que encara tenim molt camí per recórrer, doncs, potser no està malament d'anar-hi insistint. El que ens va semblar era de fer-hi aportacions en el sentit de millorar-les cap on a nosaltres ens semblava que també s'havia de tendir en el tema de la gestió dels residus. I precisament amb aquest esperit de millora vàrem pensar que en aquesta Moció es reflectien o s'haurien de reflectir quatre eixos clau o quatre idees clau pel que fa a la gestió dels residus.

D'una banda, ha de quedar molt clar que aquí del que es tracta és d'impulsar no només la recollida selectiva, que és el que es deia en la Moció, sinó també la reducció, perquè estem davant d'una situació en què les dades, quan se'ns diu com anem pel que fa a la recollida selectiva, poden semblar positives o són positives, perquè es va incrementant, però alhora ens adonem que, com que fem més residus, a l'hora de la veritat als abocadors o a les incineradores hi van a parar tantes o més tones d'escombraries que temps enrere. Per tant, és important insistir molt en la reducció, i un dels nostres eixos, una de les nostres propostes, anava per aquí, per posar també el tema de la reducció en aquesta Moció.

Una altre tema on s'ha d'incidir és en la gestió correcta. En la Moció es parla del tema dels abocadors, de clausurar els que estan a prop de nuclis urbans, i també es parla dels abocaments dels fangs de depuradora. Nosaltres, quan vàrem fer la interpellació sobre el tema

dels purins, ja vàrem insistir-hi, en això, perquè el cert és que hi ha determinades comarques que reben no només els purins, sinó també fangs de depuradora, i plantejàvem que es fes un pla, una normativa, on es regulés l'aplicació a la terra d'adobs químics i orgànics, i dins d'aquests adobs orgànics era on posàvem també els fangs de depuradora. Per tant, nosaltres hi estem d'acord, amb aquesta proposta, perquè pot passar això: que resolguem un problema per un cantó, però que l'estiguem traslladant a un altre.

El tercer eix clau per nosaltres era la part econòmica. Aquí es parla d'un fons de gestió, es parla d'un cànon..., el cert és que tampoc és clar exactament com ha de ser aquest cànon; s'ha debatut ja diverses vegades, i em sembla que podríem dir que ningú de nosaltres té la fórmula màgica de com ha de ser, de com s'ha d'aplicar, perquè, evidentment, això s'ha d'haver de negociar amb totes les parts. Creiem que és una feina que s'ha de fer, i, a més a més, aquí, si analitzéssim la qüestió econòmica al voltant del tema dels residus, hauríem de parlar també de la valoració de com està anant el conveni amb Ecoembalatges i dir: «Estem fent una recollida selectiva, tenim uns punts verds que identifiquen quins residus s'han de poder valoritzar, quins diners retornen als ajuntaments, quins diners retornen per poder promoure encara més la recollida selectiva. Tot això està molt verd i, per tant, hem de posar fil a l'agulla. Nosaltres recolzem aquest punt de la Moció, però, d'altra banda, pensem que és un tema a debatre, que no podem oblidar i que hem de tractar-lo molt més globalment.

Amb això de l'economia nosaltres també pensem que ha de quedar molt clar el perquè volem aquests diners quan es creï el fons de gestió, perquè ha de quedar clar que hem d'anar cap a la minimització i la reducció dels residus i cap a un tipus de disposició o de tractament que sigui el que nosaltres en diem «ecològic», és a dir: metanització o compostatge; mai incineració.

I, després, un quart punt, que creiem que també era important que sortís en aquesta Moció i que, com que no hi era, vàrem fer una proposta d'addició, que era el tema de la participació, és a dir: qui intervé en tot aquest procés? Tenim uns aspectes de tendir a o de promoure la minimització i la valorització, uns temes econòmics, uns temes de bona gestió..., però, tot això, qui ho fa? Doncs, ho fan no només els agents locals, sinó també les empreses que són gestores de residus, també les empreses que produeixen aquests residus i també els ciutadans i les ciutadanes, que són els que han de participar en aquesta recollida selectiva.

Per tant, nosaltres proposem que hi hauria d'haver un gran pacte social que permetés elaborar o anar revisant aquest Programa de residus a Catalunya amb uns criteris, com diem aquí, de «coherència, eficàcia i sostenibilitat». I és precisament amb aquest esperit de millora o de ser constructius que hem presentat les nostres esmenes i que agraïm al Grup d'Esquerra Republicana que les hagi acceptat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament, el Grup Popular té la paraula, a través del senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ho hem anunciat al posicionament que jo mateix, en nom del Grup Popular, aquest matí he fet sobre una moció, també, de política mediambiental, però referida a aspectes sobre l'aigua: ens sorprenia que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds i, ara, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya facin mocions quan ells mateixos..., i un llegint i escoltant les paraules de l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell en la interpellació al conseller de Medi Ambient deia: «Nosaltres, a proposta nostra, s'ha format una comissió de treball de tots els grups parlamentaris per analitzar el tema del residus.» Molt bé; doncs, treballem a la comissió de treball. Ara no; ara farem mocions, interpellacions –molt legítimament–, cada ple, paral·leles a la mateixa Comissió sobre l'aigua i a la mateixa Comissió sobre els residus.

I la veritat, des del Grup Popular, els ho diem molt clarament: o ens definim a anar a la Comissió o continuem tots plegats –també el Grup Popular– fent interpellacions i fent mocions sobre l'aigua i sobre els residus. Perquè, si intentem cercar un consens en aspectes tan importants com és la gestió de l'aigua a Catalunya, com és el dèficit hídric que té Barcelona i la seva àrea metropolitana, com que és un Pla de gestió de residus municipals que s'ha dit clarament aquí –i, a més, el Govern, per boca del conseller de Medi Ambient, ho ha reconegut– que no està a l'altura del que s'havia programat en el seu moment, si intentem cercar un consens tots plegats –a més, a proposta de vostè mateix, en nom del seu Grup Parlamentari–, de fer una comissió de treball, o fem una cosa o fem una altra, però, en tot cas, creiem que hem de ser coherents amb el que es proposa i amb el que, alguna vegada, no solament es proposa, quant a Comissió, sinó també es proposa quant a textos en les diferents mocions i en les diferents proposicions no de llei.

Des del Grup Popular, insistim que esperarem que aquest sigui un tema que agafi una altra línia, per dir-ho d'alguna manera, que agafi una altra via. En tot cas, avui no els donarem suport a aquesta Moció, i no els donarem suport sent coherents amb dos o tres aspectes a què ara faré referència.

Primer; diu: «dotar la Junta de Residus de les partides necessàries». I quines són les partides necessàries de la Junta de Residus? O és que no té pressupost, la Junta de Residus? O és que no hem aprovat, fa poques setmanes, aquí mateix, en aquest Parlament, un pressupost per a la Junta de Residus? I, després, diem, per a fer què? Diu: «per a la recollida selectiva dels residus municipals». No hem quedat que, el Pla de gestió de residus municipals, s'ha de modificar? En funció de què dotem d'aquests recursos la Junta de Residus? Del pla antic?, del pla a què suposem que arribarem tots plegats?, del pla que creuen vostès que s'hauria de tirar endavant?,

del pla que, a la vegada, s'ha d'adjuntar al Pla de residus municipal, que tirarà endavant, algun dia o altre, l'Àrea Metropolitana? De quin pla parlem? Perquè, en funció de tots aquests aspectes, podrem dotar-lo d'una manera o podrem dotar-lo d'una altra. I és per això que creiem que és poc coherent parlar de les partides necessàries, molt més quan acabem d'aprovar un pressupost on hi ha un pressupost de la mateixa Junta de Residus.

Han parlat, en el segon punt, d'un fons de 10.000 milions de pessetes –provinent, entre d'altres, d'un cànon de residus– per al fons de residus de Catalunya. Després, Iniciativa ha fet una esmena i ha dit: «No, 10.000 no, 20.000.» Això és una cursa. Algú podria haver dit 60.000 –cap problema. És a dir, com més diners hi haurà, molt millor tractarem i molt millor podrem tirar endavant els residus. Vostè mateix deia en la seva interpellació fa pocs dies: «Si fem la comparació amb el Govern balear, hauríem de tindre un pressupost de 100.000 milions de pessetes més pel que fa a aspectes de política mediambiental.» Home, hi ha una diferència, que és que la política mediambiental del Govern balear té, entre altres, també, tot el tema d'aigües, però té tot el seu territori amb diferents illes i rodejat d'aigua. I és molt diferent la política que cal fer aquí en aspectes mediambientals que la política que ha de fer el Govern balear i les dotacions que ha de destinar el Govern balear.

I parlem de 10.000 milions de pessetes per a un fons de residus. Ni la mateixa Llei, que va intentar i que, finalment, va decaure, no va tirar endavant el Govern de la Generalitat, quan parlava d'un cànon de residus –proposada per Convergència i Unió–, no es va atrevir mai a parlar d'aquests xifres. És a dir, quan es parlava, es parlava d'unes xifres que anaven entre els 2 i 3.000 milions de pessetes, però mai els 10.000 milions de pessetes.

Quan vostès plantegen 10.000 milions de pessetes, suposo que també han de recordar perfectament que aquest any, per primer vegada, s'ha dotat aquest fons amb 1.200 milions de pessetes. Que cal anar molt més enllà, hi estem d'acord, i que cal fer acords, també, amb d'altres administracions. I nosaltres, pel que fa referència als punts tercer i quart... És clar, vostès volen clausurar alguns abocadors, parlen d'un abocador en concret, parlen de suspensió immediata –en el punt quart– d'abocaments incontrolats de fangs, de depuradores, i vostè aquí va fer una sèrie de denúncies del que vostè mateix havia observat –avui ens ho ha tornat a recordar– i del que estava passant en alguns abocadors de Catalunya. És important denunciar al Parlament de Catalunya les actuacions que s'estiguin fent en diferents abocadors.

Però nosaltres els animem també perquè, si el Grup Popular té constància d'això, li ben asseguro que ho farà, i quan s'observen irregularitats en algun abocador o quan s'observen irregularitats en alguns tractaments, el que s'ha de fer és denunciar-los, no solament per la via parlamentària, sinó per les vies administratives i penals corresponents. No val a dir, senyor diputat, que, com que jo ho he vist, ara farem una moció perquè es clausuri aquell abocador o es clausuri l'altre. Creiem que hi ha d'altres vies –no solament la parlamentària–

per poder actuar, encara que, la via parlamentària, legítimament, vostès la tenen, com tota la resta de grups, per a poder-ho fer. En tot cas, nosaltres, el que hem de fer, creiem, com tota la resta de grups –i com vostès mateixos i vostè mateix ha dit en la creació d'aquella comissió de treball–, és donar un marge de voluntat i un marge de confiança al Govern perquè en aquesta comissió de treball puguem analitzar tots aquells aspectes de la problemàtica dels residus municipals a Catalunya.

No entrarem en aquesta cursa de diferents grups parlamentaris, mentre estem analitzant en una comissió, tant de residus com de l'aigua, fer propostes des del Grup Popular pel que faci referència a aspectes de residus i de l'aigua. Creiem que, en tot cas, amb aquesta voluntat de poder cercar el consens i el diàleg, hem d'apostar en aquest moment..., i, en tot cas, serà després –si no és així– quan farem les nostres propostes unilaterals des del nostre Grup.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president, per donar-me l'ús de la paraula. Senyores i senyors diputats i diputades, els diputats i les diputades que tractem habitualment els temes de medi ambient –i això, amb altres paraules, ho he dit algunes vegades– sempre tenim la sensació que aquest és un tema al qual no es dona la importància necessària, i sempre ens sembla que acostuma a anar al final de les ordres del dia, quan tothom ja està molt cansat i amb ganes de plegar, i a vegades s'acostumen, doncs, a utilitzar frases fàcils, que sonen molt bé però que, després, no arriben enlloc. I m'agradaria, si el temps m'ho permet, doncs, fer una reflexió a l'entorn d'això.

Sí, nosaltres, en aquesta Moció concreta, presentada per Esquerra Republicana i pel diputat que correspon a aquest Grup Parlamentari, el senyor Xavier Vendrell, ens abstindrem, i vull explicar per què aquesta posició de l'abstenció. Que no s'interpreti pas que amb això volem dir que donem suport i que coincidim amb les polítiques que el Govern de la coalició nacionalista i conservadora Convergència i Unió està fent des de l'àmbit de medi ambient, perquè no és així, perquè fa temps que les critiquem, perquè fa temps que diem –si vol, l'hi discuteixo en un altre moment en què no em vagin restant el temps...

El president

Estalviïn-se el diàleg interpersonal i converteixin-lo en col·lectiu, si us plau. Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Doncs, d'aquell Govern que sovint creu que, posant-li el color verd a les coses o

posant-li la frase «de medi ambient», o fins i tot creant determinades comissions però després no dotant-les del contingut necessari, o fent dotacions pressupostàries enganyoses –que això ha succeït en aquest debat pressupostari– a l'hora de parlar del Fons de gestió de residus, que se'n ha dit: «Sí, s'ha dotat econòmicament», i després, quan hem mirat de què s'havia dotat i com s'havia dotat, resulta que era en detriment d'altres partides de transferència de capital a les corporacions locals i, per tant, era, francament, un dotació, diguem-ne, enganyosa del Fons de gestió de residus.

Per tant, no és pas que, en el que fa referència a l'àmbit de medi ambient, en el seu conjunt –perquè aquesta Moció té un títol certament important, «sobre la política mediambiental»–, donem suport a les polítiques que està fent en aquests moments el Govern de la Generalitat de Catalunya, ans al contrari: en som molt crítics i mirem de ser-ne crítics, de totes maneres, amb proposta alternativa i amb contingut, però també diem que estem en contra del discurs fàcil, que a vegades es fa amb un cert to imperatiu, i probablement és que el diputat senyor Vendrell té aquest to habitual a l'hora d'expressar-se, però, després –entenc jo–, amb poca profunditat a l'hora de plantejar alternatives. I això, en la temàtica ambiental, és fonamental, i crec que des de les formacions progressistes i des de l'esquerra hem de fer l'esforç, precisament, si volem que el tema de medi ambient s'interpreti com la política fonamental, cabdal, transversal i que impregna tota l'acció de govern, hem de ser més rigorosos del que ens planteja aquesta Moció.

I per què dic això? Dic això perquè la Moció replanteja que discutim de nou un pressupost amb el qual, certament, no estem gens d'acord, però que, en aquests moments, això de «dotar la Junta de Residus de les partides necessàries», sense especificar quines –quan fa quinze dies, precisament, que hem estat discutint propostes alternatives al pressupost, i, pel que fa al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hem presentat, clarament, una proposta alternativa a aquest pressupost–, no és una proposta seriosa a què nosaltres volem donar suport.

Segona qüestió. Plantejar la implantació d'un cànon de residus, tot i que ho prevegi la Llei, i plantejar-la en una moció subsegüent a una interpellació, un tema d'aquest abast i d'aquesta profunditat, quan, en tot cas, això requeriria un important debat de com traslladem càrrega tributària des del treball cap a la contaminació o cap al tema ambiental i, per tant, no incrementant la pressió fiscal del conjunt de la ciutadania catalana, com es poden imaginar, a través d'una moció d'aquestes característiques, pel que fa a aquell Grup que aspira a ser alternativa i a governar, doncs, crec que s'ha de fer de manera molt més seriosa.

Diem que, certament, gestionar bé els recursos és car, i requereix més dotacions econòmiques de les que fins ara el Govern de la Generalitat hi ha posat, però no és a través d'una moció i sense el debat previ del que significa això d'increment de càrrega fiscal i de possibilitat de traslladar càrrega fiscal de l'àmbit de la promoció de l'ocupació, o del treball –o diguin-n'hi com vulguin–, a la contaminació..., que és allà on a nosaltres ens tro-

baran, i estem disposats a debatre un tema, per altra banda, apassionant i interessant.

O, per exemple, la Moció també ens planteja clausurar determinades instal·lacions de dipòsit o d'abocament d'escombraries, i, en això, en les zones que les tenen a prop, i més si són pudents, com en aquest cas, tothom hi estaria d'acord i s'hi sumaria, però el que falta aquí, en aquest punt número 3, perquè hi donem suport, és l'alternativa a què farem amb les tones que actualment s'aboquen als Hostalets de Pierola, perquè, si no hi ha alternativa en forma de moció, jo crec que no és correcte que se li doni suport. I nosaltres creiem que hi han abocadors que, certament, no compleixen –i n'hi ha bastants– la normativa, i no depuren els seus llixiviats i no tenen impermeabilitzades les capes que han de tenir impermeabilitzades perquè no es filtrin, i, per tant, s'ha de denunciar aquest fet, però no pas a través d'una moció que ens planteja el tancament d'un abocador que avui presta servei i que acull escombraries de moltes poblacions, sense plantejar alternativa de què farem amb aquestes tones que avui s'hi aboquen.

I finalment..., i jo ho he intentat, he intentat no dir: «Ens abstindrem en tots els punts», he pensat: «Algun n'hi deu haver que sigui salvable.» I, aleshores, hi havia un quart punt, que tot i que no es corresponia, diguem, amb la importància del títol de la Moció sobre política mediambiental a Catalunya, parlava d'uns abocaments de fangs de depuradora al pla de Reixac, situat al municipi de Montcada i Reixac, aquí al costat. I jo he trucat al municipi de Montcada i Reixac aquest matí. I aleshores és cert que en aquest pla de Reixac s'hi han estat abocant, durant més de dos anys –i sí, amb coneixement de l'Ajuntament, i en això el rectifico–, fangs procedents de depuradores. I és veritat que en aquest darrer any, almenys pel que m'expliquen aquest matí els responsables municipals actuals, des de les darreres eleccions municipals, s'han fet accions continuades amb el Departament de Medi Ambient, i fa poques setmanes, certament, s'han deixat de produir aquests abocaments. Per tant, tampoc en aquest tema, que és un tema proper, que ens afecta de manera molt directa, tot i que no tenia res a veure amb aquesta grandiloquència del títol... Dèiem: «Bé, mira, almenys podrem donar suport a la Moció d'Esquerra Republicana pel que fa a aquest tema de Montcada i Reixac.» Aquests abocaments s'han deixat de produir.

És ben cert que hem de denunciar tot això que està succeint en abocaments incontrolats i que creiem que el Departament de Medi Ambient no hi fa prou per evitar-ho. És veritat que ens hem de replantejar el que està succeint amb els fons de les cimenteres, i amb tota una sèrie de coses que, des del meu punt de vista, perverteixen, a vegades, aquell esquema que ens havíem fet de la prelació de sistemes de gestió o de tractament de residus. És veritat que hi ha moltes coses en què ens mostrem clarament disconformes, i que som molt crítics amb l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya, però li dic, senyor Xavier Vendrell, en aquests tipus de mocions, en aquests tipus de plantejaments no podem estar-hi d'acord, perquè si hi estiguéssim d'acord i donéssim suport a aquests tipus de lectura, el dia que fem la proposta que veritablement es correspon

a una política de desenvolupament sostenible –que és una paraula que jo miro d'utilitzar molt poc– seriosa i rigorosa i que només és possible fer des de l'esquerra i des de les forces de progrés, perquè és la política de solidaritat intergeneracional més important que s'ha descrit en els darrers temps, aquell dia no tindrem credibilitat. I, per tant, el que jo li prego...

Per altra banda, dies enrere varen fer retirar de la Comissió de Política Territorial una moció al mateix Grup Parlamentari que sustenta el Govern, dient-li: «Si s'estan discutint en una comissió els temes de residus, no ens feu aprovar» una proposta que ens feien sobre deixalleries, i la van retirar. Si s'està, i encara avui estem en aquesta Comissió, tret que diguem públicament que ja no serveix per a res i que demanem la seva suspensió o eliminació, si s'està en aquesta Comissió, entenc jo que o bé les propostes tenen calat suficient i tenen profunditat suficient, o aleshores el que succeirà és que la nostra posició, alternativa a aquesta acció inadequada i de no-govern i de no bona gestió i de no-aplicació de les lleis ambientals a Catalunya que té avui Convergència i Unió al front de la Generalitat de Catalunya, no tindrà credibilitat. Per aquesta raó, ens abstindrem.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que he «disfrutat» i he de celebrar el discurs de la senyora Montserrat Duch, que, indubtablement, discrepa d'algunes actuacions del Govern, i és lògic i comprensible que des de l'oposició es tingui aquesta idea, però ha demostrat un ànim de col·laboració en aquesta comissió que recentment s'ha creat, un ànim positiu, democràtic; li ho agraeixo molt.

Senyor Vendrell, solament tinc deu minuts per parlar de medi ambient. No podria ara dir tot el que hem fet el Departament de Medi Ambient des de la seva creació. Però sí que li he de contestar a una afirmació que ha fet vostè, gravíssima, i que jo li pregaria que la retirés. Ha dit que cap abocador..., «no conec cap abocador de Catalunya que no hagi contaminat i que no hagi vessat llixiviats al subsòl». Això, primer, és una afirmació que vostè no pot demostrar, primer perquè no els ha vist tots, no ho pot demostrar, i si no es pot demostrar no es pot dir. I, segon, perquè no és veritat –no és veritat.

Aquesta és una afirmació que sovint es fa en els temes de medi ambient, que serveix per crear un munt de problemes, en aquella creació de necessàries infraestructures en els diferents àmbits, que creen un malestar, una situació d'inseguretat en la ciutadania, i vostè sap que la sensació d'inseguretat és pitjor que la inseguretat. Jo li demano que no continuem per aquesta línia. Jo, en el meu discurs escrit –perquè no tinc la facilitat de paraula que tenen molts de vostès–, ja havia ficat, suaument, sense referir-me ni a cap grup ni a partidismes..., d'aquest llenguatge, d'aquest discurs que es fa sovint

quan es vol implantar una instal·lació mediambiental en alguna comarca, en alguna zona, en alguna localitat. De seguida es diu, sense cap estudi tècnic, mèdic, científic: «crea càncer», «contaminarà la collita», «no podrem vendre la fruita»... A les nostres comarques de Lleida tenim dos casos clars en aquests moments. Jo..., crea, realment, una imatge d'inseguretat que no entenc des d'una responsabilitat política d'un partit polític seriós com és Esquerra Republicana de Catalunya, i per això li demano que la retiri.

Per una altra part, jo diria que si fos, tot això que s'ha dit aquí, veritat, jo li diria a la senyora Bet Font que va fracassar, això, en tota la seva campanya contractada, vostè, a nivell particular, amb un grup, contractada pel Departament de Medi Ambient, amb l'AmbiBús –jo l'he acompanyada moltíssimes vegades com a delegat de Medi Ambient–, va fracassar en una funció que era aquella funció de l'AmbiBús, que era sensibilitzar els ciutadans sobre els temes de residus, sobre la recuperació..., sobre les tres erres, que es «matxacava» en aquella època; va fracassar –va fracassar. La realitat és que no va fracassar, la realitat és que tot el que s'ha fet en tots aquests temps s'ha estat fent i s'està fent bé. L'impuls de la recollida selectiva –i ara sí que em referiré al discurs que tenia previst– ha estat un dels eixos prioritaris en què s'ha actuat en el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya.

A l'horitzó de l'any 93 les infraestructures per a la recollida selectiva, contenidors i deixalleries, tenien una presència baixa en el territori amb poc més de 5.000 contenidors de vidre, 2.000 de paper i 2 deixalleries. Al final del 99 la realitat s'ha capgirat, els instruments de recollida selectiva ja suposen més de 15.000 contenidors de vidre, prop de 15.000 de paper, més de 10.000 d'envasos lleugers i 122 deixalleries en servei. I això ha suposat una inversió de més de 8.000 milions de pessetes, en què la Junta de Residus ha cooperat amb prop de 6.000 milions de pessetes.

El desplegament d'aquestes actuacions s'ha acompanyat amb les campanyes de sensibilització, en cooperació amb els ens locals de Catalunya, que ha comportat una despesa de quasi 1.500 milions de pessetes. Completant el desplegament de la infraestructura a partir de l'any 98, un nou instrument econòmic adreçat a finançar el sobrecost de la recollida selectiva també ha implicat una dotació pressupostària a la Junta de Residus: es tracta de les aportacions dels sistemes integrats de gestió de residus d'envasos, creats per les normatives d'envasos.

En el moment actual, el Programa de gestió de residus municipals a Catalunya està a punt d'assolir l'horitzó temporal per al qual es va establir.

Quant al segon punt, quant a la segona proposta del Grup d'Esquerra Republicana, hem de dir que dins de les propostes que hi ha en estudi per al desenvolupament de l'actualització del Programa, s'estan estudiant situacions en d'altres països pel que fa a les polítiques fiscals que s'apliquen, de variable continuïtat. Per cert, avui mateix, la senyora Bet Font ha dit que ningú té la fórmula màgica i que s'ha d'estudiar, i per això hi ha la comissió de treball.

Pel que fa a la dotació de recursos al fons de gestió, que en parla també aquesta segona esmena, tal com s'ha esmentat en aquests moments, cal entendre les previsions econòmiques que es proposin en l'actualització del programa i que marcaran les necessitats i formes de finançament del nou període. Amb tot això, és aviat per fer consideracions econòmiques d'aquest tipus, i cal esperar les propostes finals que es derivin de l'actualització del programa, que posaran de manifest els recursos que procediran tant de la Generalitat de Catalunya, del Govern de l'Estat, de la Unió Europea i...

El president

Senyor diputat, esperi's un moment, esperi's un segon, esperi's. *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Veig, senyor president, que la situació dels residus a Catalunya no ha de ser tan caòtica, perquè l'explicació del que s'ha fet i del que es pretén fer sembla ser que no té la majoria de l'atenció dels diputats de l'oposició. Jo, lògicament, ho reduiré, perquè penso que tenen interès de sortir aviat.

Es plantegen problemes de fangs de depuradora –senyor Vendrell, hi ha problemes de fangs de depuradora perquè tenim depuradores, coses que a la majoria de l'Estat espanyol no hi són. Aquests fangs de depuradora, que alguns pot ser que sigui veritat que vagin a un lloc on no ha d'anar, abans anaven tots al riu, i això és una cosa perfectament demostrable.

Vostè, senyor Vendrell, va parlar en la seva interpellació de manca de transparència en molts aspectes de la gestió de residus. Malgrat això, malgrat que, com ja he dit al començament, lamento –tenia això, ho tenia escrit abans, però ha passat avui aquí, a la sala de plens– que a vegades hi hagi, en aquests temes mediambientals, activitats interessades que creen, mitjançant informacions incorrectes –i la d'avui és palpable–, sensacions d'inseguretat en el ciutadà, malgrat tot això, li repetiré les mateixes paraules que va dir el conseller en la interpellació: «Des de la Generalitat, des del Departament de Medi Ambient, es vol impulsar un diàleg» –són paraules seves– «d'àmplia base per revisar el programa de gestió de residus municipals.» Hauria sigut més fàcil fer una revisió des del Govern, però es vol assolir un consens per a la millora de la gestió dels residus municipals.

Vostè sap, senyor Vendrell, perquè hi participa, que aquest grup de treball ja s'ha constituït i que ja ha mantingut dues reunions preparatives. I sap vostè que el dimarts de la setmana que ve tenim una nova reunió en què hi ha quatre temes triats, que penso que són importants perquè entre tots en parlem: mesures eficaces per a la disminució de la quantitat total de residus municipals, noves tècniques o nous sistemes per a la valoració de fraccions de residus municipals, tècniques innovadores que siguin opcions vàlides per a la disposició del rebuig, tractament econòmic i fiscal de la gestió dels residus municipals. I tot això amb representació de tots els grups polítics d'aquesta cambra, la Federació de Municipis, l'Entitat Metropolitana, la Federació Cata-

lana de Municipis, i tècnics, i totes aquelles persones que demanem els membres d'aquesta comissió.

Penso que era en aquest camí, és en aquest àmbit on crec que s'haurien de definir les bases del futur, i no crec que la solució –com ja s'ha dit també aquí– siguin els punts d'aquesta Moció. (*Veus de fons.*) No hi és –no hi és. Per què, per exemple, han de ser 10.000 milions de pessetes a aportar al fons de residus, com ha dit, els que s'han d'aportar, com diu la Moció d'Esquerra Republicana, o són 20.000, o són 20.000 com, en la seva esmena, menciona Iniciativa per Catalunya - Verds? Bé, o quan es diu per part del senyor Vendrell que..., se'ns ha dit a nosaltres, se'ns ha acusat que aquesta comissió serà una comissió per fer rebaixes en les aportacions als temes de medi ambient. No és una rebaixa que, en vint-i-quatre hores, el Grup d'Iniciativa hagi pactat una rebaixa del 50%?

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Senyor Vendrell, jo li pregaré..., li he de dir que, en la comissió aquesta, penso que alguna cosa hi tenen a dir tota la gent que hi està convocada. Jo li demanaria que, en un acte de fe no en el Govern, en un acte de fe en la Federació de Municipis, en l'Associació de Municipis, en els tècnics, en l'Entitat Metropolitana, retirés aquesta Moció. Si no, lògicament, nosaltres no tindrem més remei que votar-hi en contra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Amb el seu permís, senyor president, per pronunciar-me sobre les esmenes presentades i per contradiccions. (*Pausa.*) Molt breument, molt breument.

Per contradiccions perquè es demana que els ciutadans no poden tenir, des del Grup Socialista, una major pressió fiscal per resoldre el problema dels residus. Tots sabem que, el problema dels residus, resoldre'l és car, i això només es pot resoldre o pagant els ciutadans o amb aquells diners que surten de Catalunya i no tornen a Catalunya, i que, per tant, impedeixen tenir els recursos suficients per resoldre aquest problema, i no tinc la sensació que sigui des del Grup Socialista que s'hagi defensat.

Pel que fa a la petició del diputat de Convergència i Unió perquè retiri aquesta Moció, en tot cas retirarem el punt quart, clarificant que, en el moment en què es va fer la interpellació, sap el conseller, saben els diputats que porten el tema que hi havia la proposta presentada, la queixa presentada i formulada a la Conselleria, per part de l'Ajuntament de Montcada i Reixac, i és això el

que recollim. Si des de llavors fins ara s'ha resolt, evidentment retirem aquest quart punt.

Mantenim la resta perquè el que proposem és que es tirin endavant aquelles lleis aprovades per aquest Parlament, que es compleixin, que es doti de recursos suficients per complir aquelles lleis, i ens sembla que el control i el seguiment de la tasca del Govern és la tasca parlamentària, i una comissió de treball no ha d'impedir que es desenvolupi aquesta tasca parlamentària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, sotmetem a votació el text, excloent-ne el punt número quatre..., senyor diputat, excloent-ne el punt número quatre, acceptant les esmenes 1 i 3 d'Iniciativa per Catalunya tal com estan, i la segona amb una transaccional que, per comptes de dir «20.000», diu «10.000 milions». És així? (*Pausa.*)

Per tant, ara es posa a votació el text de la Moció amb aquestes esmenes incorporades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 68 en contra i 46 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 302-00029/06)

El punt vint-i-novè de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en nom d'ell, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

(*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat. Pot començar.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, podríem dir allò del *last but not least* –*last but not least*–, perquè jo crec que aquest és un tema, estic convençut que tothom sap que és un tema molt important per a Catalunya, per a la seva economia, per a la seva activitat econòmica.

Aquesta Moció és una obvietat, i aleshores no hi ha res més cansat que haver de parlar d'obvietats. I és una obvietat que aquest Parlament no pot restar al marge, no pot restar impassible mentre el Govern de l'Estat planeja i només fa que passos i declaracions per vendre's l'aeroport de Barcelona.

L'objectiu, doncs, d'aquesta Moció és comprometre, és involucrar aquest Parlament en una qüestió tan fonamental com aquesta; involucrar-lo en la lluita per l'au-

togovern, perquè Catalunya, les institucions catalanes puguin gestionar el seu sistema aeroportuari. L'objectiu, doncs, és que aquest Parlament, com a representant del poble català, tingui una opinió, tingui un pla d'actuació, tingui un model de gestió i, sobretot, faci saltar les alarmes a la societat civil i a totes les institucions.

El Govern del PP es vol vendre aquest aeroport dintre d'un paquet general. Això ja és una idea que l'antic ministre Arias-Salgado, doncs, va repetir; hi ha declaracions molt clares en aquest sentit amb l'argument que, en fi, vendre's tot AENA com un paquet, doncs, produiria una gran societat espanyola que podria competir en l'àmbit internacional.

També afirmava que l'empresa que ho comprés, si fos una empresa intel·ligent, ja descentralitzaria la gestió. Algú podrà dir: bé, aquesta era la posició de l'antic ministre, però és que, al Senat, el grup català Entesa Catalana de Progrés va fer una pregunta al nou ministre, senyor Álvarez-Cascos, i la seva resposta va ser absolutament igual. S'ho volen vendre tot com un paquet i, a més a més, diuen que, després, si de cas, l'empresa que ho compri ja ho descentralitzarà, si és intel·ligent.

Nosaltres veiem que aquí hi ha una trampa molt clara; hi ha una trampa molt clara perquè hi ha un argument cabdal i fonamental. Durant anys i panys les inversions del Govern de Madrid que ha fet a Barajas i al Prat, doncs, han estat d'una desproporció, podria dir, inqualificable. La proporció d'inversions que s'ha emportat Barajas en detriment del Prat ha estat vergonyosa. Però no només les que hi ha hagut fins ara, sinó les que hi ha previstes. L'altre dia l'alcalde Clos es queixava que hi ha previstes unes inversions a l'aeroport de Barajas de 400.000 milions de pessetes i només 100.000 milions al Prat.

Reblava la queixa afirmant, en un titular de diari, una cosa tan contundent com aquesta, deia: «El Gobierno amplía Barajas con el dinero que gana en el Prat.» I això és el que està passant. Efectivament, aquesta argumentació que amb una empresa serà millor –privatitzar-ho– perquè ens donarà més guanys a tots i que aleshores aquesta empresa que agafarà tot el paquet ja ho descentralitzarà, doncs, és un argument trampós, perquè aquesta empresa rebrà un paquet en el qual hi haurà un gran aeroport, l'aeroport capçalera, i hi haurà un aeroport menor, un aeroport satèl·lit, que serà l'aeroport de Barcelona.

L'altre dia em van vindre a veure uns membres de la UGT, concretament el president de la Federació de Serveis Públics, i un treballador d'AENA, i em deien, durant tots aquests anys, la quantitat de coses que s'han deixat de fer, la quantitat d'oportunitats que ha perdut l'aeroport de Barcelona, precisament perquè hi ha una gestió centralitzada, una gestió que imposen uns directors que l'únic que volen és fer punts, no empenyar gaire, per poder tornar ràpidament a Madrid. En aquest sentit, aquest argument que les coses depenen de nosaltres mateixos..., efectivament, depenen de nosaltres mateixos en la qüestió de la fira, però hi ha també unes coses estructurals que no les podem deixar de banda.

La Moció, el sentit podria dir que és molt clar i té tres parts molt clares. Primerament, hi ha un sentit de posicionar tot el Parlament davant d'aquest tema tan estratègic. La qüestió és: si no ho fa el Parlament, qui ho ha de fer? Com se vol tenir força davant Madrid, si no és amb tot el Parlament? És que són d'aquests mals que no volen soroll? O és que Convergència té l'atreviment del torero que pensa banderillejar, picar, estocar i descabellar el senyor Álvarez-Cascos? O bé senzillament... (*veus de fons*), o bé senzillament pensa fer el *Don Tancredo* –pensa fer el *Don Tancredo*. Jo crec que vostès, Grup de Convergència i Unió, haurien de tenir clar que necessiten aquest Parlament, perquè és l'única manera de tenir força en un tema tan cabdal. Amb política aquesta de *secretitos* no se'n sortiran; no se'n van sortir quan els seus vots es necessitaven a Madrid, i no se'n sortiran ara, a menys que ho canviïn per altres coses molt menors i sempre molt incertes.

També a la Moció hi ha una voluntat que, el model, el construeixin les institucions que, en definitiva, han de ser, en bona lògica, les que s'han d'encarregar de l'aeroport. La Generalitat, sí, però sobretot els ajuntaments involucrats: l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, l'Ajuntament de Reus, l'Ajuntament de Tarragona, l'Ajuntament de Girona, l'Ajuntament de Sabadell, l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, tots aquests ajuntaments més societats civils, cambres, caixes, tots aquests han de fer com un *pool*, s'han de comprometre, s'han de conjurar per tal de construir un model.

Es tracta de tenir un model ràpid, perquè, com que això vés a saber si pot arribar al Tribunal Constitucional, que no ens passi com tantes sentències, que ens donen la raó, però diuen que no es pot aplicar, perquè ja afectarien situacions consolidades. Es tracta de tenir un model molt clar, molt assumit per tots els agents econòmics, en definitiva, per la societat civil.

Aquí crec que la Generalitat hauria de ser generosa i donar el màxim de protagonisme als ajuntaments, singularment a l'Ajuntament de Barcelona; no han de tenir fred de peus, en això, la Generalitat i el conseller de Política Territorial, que l'alcalde de Barcelona, i també els altres alcaldes i les federacions de municipis i l'Associació de Municipis, doncs, tinguin un protagonisme important, perquè és la manera de gestionar que hi ha a Europa, a base de les entitats locals.

I bé, finalment, també la Moció posa les bases amb les quals es faria aquest estudi, aquest model. Són unes bases, doncs, molt raonables, unes bases molt clares, de més o menys el que es fa, unes bases per exemple, també, amb les quals poder aconseguir el traspàs per la via del 150.2..., també es parla que si AENA, finalment, es ven i es privatitza, potser arribar al Tribunal Constitucional...

El president

Senyor diputat, hem de començar a aterrar. (*Rialles.*)

El Sr. Bonet i Revés

Acabo, senyor president; espero un aterratge suau. Bé...

El president

El que correspongui pel temps que té.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, doncs, aquesta és la Moció en síntesi, en la qual, doncs, finalment, voldria dir que també hi ha unes qüestions de quin és el model. Bé, el model, doncs, sembla ser que ha de ser d'una gestió descentralitzada, donant marge per a una certa competència entre el sistema aeroportuari català, però, efectivament, també ajudant els aeroports que ho tenen més difícil, donat que l'aeroport del Prat, doncs, té beneficis, com hem dit, perquè és el causant de les ampliacions de Barajas.

Finalment, es parla també de l'entrada de capital privat, i aquí vull dir, si em deixa el senyor president un minut..., perquè hi ha models –per exemple de la Cambra de Comerç de Barcelona– que són models, en fi, una mica massa espavilats, són models que volen assumir els guanys, i després volen externalitzar les inversions i les pèrdues. Jo crec que aquí l'entrada de capital privat en la gestió dels aeroports hauria d'anar vinculada al compromís, com es fa en altres models privatitzats, al compromís de finançament d'operacions inversores específiques en la instal·lació.

Per tot això, doncs, reclamo que es doni suport a aquesta Moció, perquè, en definitiva, és una gran manifestació del catalanisme polític.

Res més. Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialista, que ha presentat esmenes en aquesta Moció, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, pel Grup Socialista, la interpellació i la Moció del Grup d'Esquerra Republicana és un tema important, perquè fa referència a la competitivitat de l'economia catalana, fa referència al necessari equilibri territorial de Catalunya.

A vegades he utilitzat el símil que Catalunya és com un gran cos humà i que, podríem dir, la regió metropolitana de Barcelona és el cor, el cor que fa funcionar aquest territori, i si volen podríem dir que els Pirineus són el sistema respiratori que ens permet respirar, o les terres de Lleida i de Girona són el gran graner del sistema digestiu, que té la gran producció agroalimentària de Catalunya. I això fa que tot Catalunya funcioni, però si el cor no funciona, el país no funciona. I aquests dies estem amb una polèmica al voltant de les llistes d'espera en els hospitals de Catalunya per als temes del cor; el cor de Catalunya té llistes d'espera.

Estem esperant l'arribada del tren d'alta velocitat, que esperem que es compleixin els terminis del 2004, estem esperant tenir un aeroport competitiu que sigui el *hub* d'aquest sud d'Europa, i el president Pujol avui ens deia, sorprenentment, que hi ha moltes més coses en llista d'espera, algunes de Barcelona, d'altres en els

altres territoris de Catalunya. Ens explicava la Nacional II, ens explicava el desviament del Llobregat, ens explicava el desviament del Francolí... Oh, sorpresa!, el president Pujol també creu que a Catalunya hi ha llistes d'espera de temes molt importants que el Partit Popular ja, en quatre anys de govern, no pot acusar només el Govern socialista que no s'hagin fet, sinó que alguna responsabilitat en quatre anys també deu tenir perquè no s'hagin realitzat.

Per tant, estem parlant d'un tema que afecta el cor de Catalunya, la competitivitat internacional de la nostra economia, necessitem un aeroport potent, i un aeroport que pugui ser aquest *hub* del sud d'Europa, i per això és essencial que l'aeroport de Barcelona i la resta d'aeroports catalans puguin competir entre ells, i entre tots els aeroports espanyols i europeus.

És imprescindible introduir la competència aeroportuària, i això no és possible mentre hi hagi un sistema unificat de gestió dels aeroports espanyols. Hem de trencar aquest model, i en aquest sentit nosaltres pensem que el Govern de la Generalitat està actuant amb una certa intel·ligència en aquest tema, ha buscat aliats, ha buscat aliats en nou comunitats autònomes, que s'han reunit primer, unes poques, aquí a Barcelona, i ara, aquest cap de setmana, unes quantes més a les Canàries. Nou comunitats autònomes que pensen que és necessària aquesta competència entre els diversos aeroports de l'Estat espanyol. I nosaltres saludem que el Govern de la Generalitat busqui aliats, però també els pot trobar aquí, en aquest Parlament, i lamentem que avui sembla que el Govern de la Generalitat votarà en contra de la Moció d'Esquerra Republicana i en contra de les esmenes del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, que el que volen fer, la Moció i les esmenes del Grup Socialista, és reforçar la posició del Govern de la Generalitat per reivindicar la gestió, la transferència de la gestió dels aeroports catalans aquí a Catalunya.

En aquest sentit, el Grup Socialista presenta una primera esmena que l'únic que fa és adreçar-se a un document que el Govern de la Generalitat ja va presentar en el seu moment a la Comissió Mixta de Transferències, i en aquest document de la Comissió Mixta de Transferències, el Govern de la Generalitat feia apel·lació a l'article 11.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, article que diu que en el cas que els aeroports d'interès general de l'Estat –Barcelona, Reus i Girona– no siguin gestionats directament per l'Estat, el Govern de la Generalitat pot assumir la titularitat de la gestió. I aquest document va ser enviat l'any 97 pel Govern de la Generalitat a la Comissió Mixta de Transferències. Si no hi ha gestió directa, pot haver-hi gestió autònoma, la titularitat passa a l'autonomia. A nosaltres ens sembla que aquest és l'element que cal reivindicar, allò que el Govern de la Generalitat pot demanar perquè l'Estatut li diu que ho pot fer. Per tant, remetem-nos a l'article 11.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i demanem que com que sembla que l'Estat ja no vol gestionar els aeroports, sinó que els vol privatitzar, doncs que puguem assumir-ne la titularitat aquí a Catalunya, i decidim aquí a Catalunya quin model aeroportuari volem.

En aquest sentit, el Grup Socialista creu que podem parlar de sistema aeroportuari català, com fa el Govern

de Convergència i Unió, en podem parlar, però podem matisar quina és la nostra posició, i per això fem una segona esmena.

Nosaltres pensem que també a Catalunya hi ha d'haver competència entre els aeroports, que l'autoritat política, el Govern de la Generalitat, pot planificar, pot programar, pot ser una autoritat política del sistema aeroportuari, però que la gestió de cada aeroport ha de ser independent, han de competir els aeroports catalans. No volem canviar una AENA espanyola per una AENA catalana: l'aeroport de Girona ha de competir amb el de Barcelona, i ha de competir amb el de Reus, amb una autoritat política que gestioni, que dirigeixi els aeroports catalans, però la gestió econòmica, la gestió del trànsit, el que han de ser aquests aeroports ha de ser de cada autoritat. I per això demanem que es creïn autoritats independents de cada aeroport d'interès general de Catalunya.

També fem una tercera esmena, que anuncio que retirem perquè demana la presentació d'una llei d'aeroports a Catalunya, i d'aeròdroms, que el Govern de la Generalitat ha presentat en aquest Parlament fa molt poc; per tant, aquest punt l'hem de retirar perquè el Govern de la Generalitat ja ho ha fet, ha presentat una llei. Com també retirem les esmenes als punts 4 i 5 de la Moció d'Esquerra Republicana, perquè voldríem coincidir en la votació amb la majoria de grups d'aquesta cambra.

Per tant, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi creu que el Govern de la Generalitat, a més de buscar aliats en el conjunt d'Espanya per definir un nou model aeroportuari, també podria buscar aliats en aquesta cambra, i ens sorprèn que avui, malgrat coincidir en l'objectiu de voler la transferència dels aeroports aquí a Catalunya i voler potenciar, veritablement, que aquests aeroports siguin veritablement competitius a nivell internacional, avui votarem en contra, no sabem..., votaran en contra vostès, no sabem per quines raons.

No entenem que un tema que ha sigut tan punyent, tan de debat diari en els mitjans de comunicació, ara, avui que tenen l'oportunitat de reforçar la seva posició, no ho facin, ens sorprèn. O potser és que estan canviant de posició i ja no demanen la gestió dels aeroports de Catalunya per poder crear les autoritats de cada un d'aquests aeroports, sinó que volen participar en un model de sistema aeroportuari espanyol?, que sembla que podria ser una nova posició que vostès prenen.

Amb això no aconseguirem res. Si continuem amb un model aeroportuari centralitzat que no fa possible la competència entre aeroports, no hi guanyarem res; per tant, participar des del Govern de la Generalitat en un sistema de gestió espanyol no ens afavorirà, no aconseguirem el que volem, que és que l'aeroport de Barcelona pugui desenvolupar-se i sigui un factor de desenvolupament econòmic d'aquest territori. Perquè l'aeroport de Barcelona –i ho deia el senyor Bonet– només amb els ingressos que genera podria fer les obres necessàries per anar millorant la infraestructura que tots volem, només amb els ingressos que genera; és a dir que tenim recursos que generem en els nostres aeroports per millorar substancialment aquests, altra cosa és

que ara se'n vagi una part substancial cap al model aeroportuari espanyol.

Per tant, caldria trencar aquest concepte de gestió centralitzada d'aeroports, que ens sembla que és possible i és bo, i que entre tots ho podríem aconseguir, si avui aquí, en aquesta cambra, en comptes de votar en funció de criteris que desconexem, votéssim en funció del criteri de l'interès d'aquest país, de la ciutat de Barcelona, del seu entorn.

I el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, un cop hàgim aconseguit la gestió, per part de la Generalitat, dels aeroports, demanarem que es creïn autoritats aeroportuàries a cadascun d'ells, en les quals hi hagi participació de les entitats locals, de l'Ajuntament de Barcelona en el de Barcelona, de l'Ajuntament de Reus i Tarragona en el de Reus i Tarragona, dels ajuntaments de cada lloc on hi hagi els aeroports, de les cambres de comerç, dels sectors econòmics, però no descartem –com sí que feia el company d'Esquerra Republicana– que alguns serveis, i fins i tot algun aeroport, puguin ésser gestionats, també, des de la iniciativa privada, perquè pensem que hi ha a Europa, i als Estats Units i al Canadà, alguns models que ens demostren que també poden ser gestionats els aeroports privadament, mantenint la titularitat l'Administració pública, mantenint el control i la gestió política, l'autoritat pública. Al Canadà hi ha aeroports que tenen una terminal privada i una terminal pública, competeixen entre elles, i no passa res. Per tant, nosaltres volem la transferència de la titularitat, volem la creació d'una autoritat política a Catalunya d'aeroports, volem autoritats a cada un dels aeroports amb participació dels ens locals, de les cambres de comerç i del Govern de la Generalitat, i llavors, a cada un dels aeroports, els serveis poden ser gestionats, o conjuntament per una empresa, o diversos serveis per separat per diverses empreses.

Aquest és el model que nosaltres proposem en les nostres esmenes i que esperem que comptin amb el suport dels diversos grups.

El president

Moltes gràcies, senyor Nadal. Poden ara intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres som bàsicament favorables a aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i fins i tot també amb les aportacions que feia el senyor Nadal, últimament. Potser hauria estat millor una moció no tan desenvolupada, amb dos o tres punts clau, com els dos primers, que serien potser els elements que ens podrien donar que, a partir d'allà, poguéssim anar desenvolupant allò que és tan important i que el senyor Nadal també deia, que era aquest sistema aeroportuari català. Però, de totes maneres, jo crec que hi ha aquí una bona voluntat d'explicar quins serien els criteris bàsics per desenvolupar aquest sistema, i em sembla

molt important. El que potser em sembla molt important –i és una visió, potser, molt particular del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds– és el fet aquest que sigui des del Parlament que es pugui dissenyar, també, com hauria de ser una infraestructura tan important per al país com és el sistema aeroportuari català.

Jo crec que aquest, si es tirés endavant –em temo que no passarà així–, seria un element importantíssim, que per primera vegada –per primera vegada–, una infraestructura tan important pogués ser, amb participació de tots els grups parlamentaris, i –com deia el senyor Nadal– millor amb el suport de tots els grups parlamentaris, per tirar endavant aquesta proposta. Tant de bo que una altra infraestructura tan important per al país com és el transport ferroviari, el nou model de transport ferroviari, també hagués sortit d'aquí, d'aquest Parlament, hagués sortit també de les associacions, dels sectors econòmics, que poguéssim dissenyar quin hauria de ser el model, i no dissenyar d'una manera partidista, més obeint a interessos que ara no irem explicant, que no pas a les necessitats de tot el territori. Tant de bo; potser no tindríem ara el nyap que se'ns està dissenyant d'un transport ferroviari com és el TGV, i renúncies tan importants des de l'Estat francès, i algunes d'elles no encara ben manifestes, també de l'Estat espanyol. Ja avisàvem que hi hauria problemes en aquest sentit, i així està passant en aquests moments.

Per això és important i valorem d'una manera, doncs, molt clara, aquesta idea des del Parlament, que amb tot un seguit de criteris, conjuntament amb la resta dels sectors econòmics, del món municipal, etcètera, etcètera, amb aquest grup de treball es pogués anar creant, ajudant a crear com s'ordena, com es gestiona aquest sistema aeroportuari de Catalunya, però sembla ser que això no podrà tirar endavant, però creiem nosaltres que seria clau.

Per què hem de fer, de dissenyar aquest model? El senyor Bonet en parlava l'altre dia, en la interpel·lació; quin és el model? No varem acabar de sortir-nos-en de quin és el model. El senyor Nadal ara explicava una mica que pot ser aquell model que seria gestió pública i gestió de la Generalitat, podria ser ara una gestió compartida amb la resta d'autonomies, com es planteja en aquests moments. Encara no sabem quin és el model, i això és més greu, molt greu, perquè pensem que aquest model estigui molt més al servei d'interessos partidistes –ben legítims, però partidistes–, que no pas al servei d'interessos de tots els ciutadans. Un model que estigui més al servei de les «componendes» que pugui haver-hi al Govern de l'Estat, al Parlament, al Congrés o al Parlament de Catalunya, que no pas als interessos generals de Catalunya. I això és el que ens preocupa, sobretot quan estem parlant d'un sistema tan important com és el sistema aeroportuari.

I, sobretot, el que sí que rebutgem d'una manera contundent és la proposta del Govern del Partit Popular de la privatització, i, a més a més, com ens té acostumats el Govern del Partit Popular a com fa les privatitzacions, evidentment, encara, doncs, seria d'una manera molt negativa. Unes privatitzacions basades en el descontrol, la venda dirigida i la pèrdua a canvi de res

de patrimoni públic, això no ho voldríem en aquell que està molt relacionat amb el territori, com és el sistema aeroportuari català o els aeroports a Catalunya. I aquesta també és una qüestió que nosaltres volíem plantejar.

El model. Control públic, control públic dels aeroports de Catalunya amb participació privada: és possible, cap problema, però amb control públic per tal que no estigui exclusivament en la gestió privada. No oblidem que la gestió privada obeeix, únicament i exclusivament, a interessos econòmics, a interessos de benefici, ben legítims, per altra banda; en canvi, un element, una infraestructura tan important com és l'aeroportuària no pot estar sotmesa, únicament i exclusivament, a beneficis i interessos economicistes. No pas exclusivament –ho repeteixo–; vol dir que ha d'haver-hi un control públic i, a més a més, amb diversitat –comparteixo el que deia el senyor Nadal–, que sigui l'aeroport que pugui tenir el seu sistema, perquè irà en relació al seu *hinterland* econòmic, social, etcètera, etcètera, i pot portar, evidentment, diferents sistemes de gestió, com pot ser –no, segur que ben bé no serà el mateix en el de Girona - Costa Brava, amb un valor afegit com és el sector turístic– el del Prat, pot ser el de Reus, o, evidentment, quan hi sigui, el de la Seu d'Urgell.

Això em sembla que són elements que s'haurien de tenir en compte. I fins i tot perquè alguns d'ells poden ser gestionats des del punt de vista municipal. Això sí, en tots hi ha d'haver una forta participació pública –com he dit abans–, però també, sobretot, municipal, perquè aquest és un element també d'estratègia del territori, i qui dissenyi l'estratègia del territori on està inclòs un aeroport també ha de ser l'ajuntament; no pot perdre el control del territori, un ajuntament, perquè en aquell territori hi ha un aeroport. Hi ha d'haver una relació estreta, l'ajuntament també hi ha de tenir participació, o els diferents ajuntaments, doncs, que hi hagi en el territori d'aquell aeroport.

Aquests serien, a grans trets, els elements més importants, i jo crec, i penso –i acabo–, si no es dóna suport a aquesta Moció, jo crec que perdem una oportunitat... no direm «històrica», perquè són paraules ja molt grosses, però sí una gran oportunitat de poder fer un front comú, tots plegats, també el Partit Popular, un front comú per tal de fer una gestió del sistema aeroportuari català, per tal de demanar, exigir des de l'Estat espanyol aquests traspassos, que no sigui, únicament i exclusivament, que ho porti el Partit que dóna suport al Govern, sinó tota la cambra parlamentària, tots els grups polítics; poder, doncs, fer un front comú per tal de portar a terme, o exigir, demanar que hi hagi un sistema aeroportuari català. Aquest seria un element important. Si no tira endavant aquesta Moció per part del Grup majoritari, evidentment, serà per interessos exclusivament partidistes, i això, evidentment, ens dol, en una infraestructura tan important com és el sistema aeroportuari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular surto a la tribuna per posicionar-me davant de la Moció que ha presentat, després de la seva interpellació, en la qual vaig escoltar detingudament tant la intervenció del senyor Bonet com també de l'honorable conseller..., doncs, passarem a posicionar-nos sobre aquesta Moció.

Ara bé, abans, sí que voldria dir que el senyor Bonet ha fet un comentari que feia una defensa de la Moció en síntesi, evidentment que sí, perquè pràcticament ha esmerçat el 80% del seu temps, doncs, evidentment, llançant floretes cap al Govern de l'Estat, en aquest cas del Partit Popular, al qual el meu Grup Parlamentari, el Partit Popular, dóna suport. No és veritat que el Govern del PP es vulgui vendre aquest aeroport, com vostè deia –deia «aquest aeroport», i parlava d'un sol paquet–, vostè ha parlat de «trampa», això és inadmissible, no és cert, és evident, perquè el Govern de l'Estat no n'ha fet mai, de trampa, i menys en farà ara. Però sí que li voldria dir que quedo astorada, perquè quan sembla que a Catalunya hi han problemes, aquests problemes només queden concentrats en la capitalitat de Barcelona: les llistes d'espera, els problemes de cardiologia a Barcelona, quan hi ha problemes d'escoles, els zero-tres anys, Barcelona; quan parlem de llars per a persones grans, parlem de Barcelona, i ni vostè ni cap dels diputats que m'han precedit han parlat que dels quaranta-dos aeroports que hi ha a Espanya, tres són catalans. Vostè s'ha concentrat a parlar de Barcelona, però és evident que a Catalunya tenim tres aeroports: Barcelona, Tarragona i Girona. (*Remor de veus.*)

Perdoneu: i Reus. Un moment, si us plau. És evident que vostès ho han concentrat tot en l'aeroport de Barcelona, i ja que han concentrat una part sí que voldria afegir, després d'escoltar la intervenció i la defensa de les esmenes per part del diputat senyor Nadal, que és evident que si algú ha fet alguna cosa petita i fora de temps són vostès quan governaven i quan el senyor Borrell va dissenyar un aeroport, fins i tot per a les Olimpíades del 92, que l'any següent tothom hem pogut constatar que el varen fer petit. Per tant, si hi ha alguna qüestió a analitzar en profunditat, li recomano que primer revisin, doncs, les accions de governs anteriors.

Dit això, és evident que Esquerra Republicana, dimecres passat, a la Comissió de Política Territorial va retirar una proposició no de llei que també anava encaminada cap a la mateixa qüestió d'avui, però és evident que potser era una proposició no de llei més *light*, perquè instaven, doncs, a una negociació amb el Govern central per tal de demanar el traspàs dels aeroports de Catalunya. No parlaven de titularitat ni de gestió. En canvi, amb la Moció que avui ens ocupa, és evident que vostès traslladen una qüestió importantíssima, que ho és per a vostès i, evidentment, ho és per a tots els partits polítics i per als grups parlamentari d'aquesta cambra, i també del nostre. Vostès plantegen i demanen negociar amb el Govern de l'Estat la titularitat i també la gestió de tots els aeroports de Catalunya; doncs, bé, anem-hi.

Quin és el criteri del Govern de l'Estat, que els acabo de comentar que el nostre Partit hi dóna suport? Doncs, molt bé, en aquests moments inicials d'una nova legislatura, és el de prosseguir els estudis i analitzar detalladament les diferents alternatives possibles que permetin seleccionar, amb posterioritat, el model gestor de l'explotació de les infraestructures aeroportuàries d'interès general i els seus serveis, d'acord amb les necessitats futures que requerirà el transport aeri. Evidentment, des de la base de la conservació d'un sistema aeroportuari integrat i de titularitat estatal, tenint en compte aspectes tan importants com els constitucionals, legislatius i econòmicofinancers, i quan em refereixo als constitucionals també em refereixo als de l'Estatut de Catalunya, amb reials decrets, que vostè, evidentment, deu conèixer, els legislatius i econòmics, i li recordo que hi han algunes sentències del 84 i del 86, que l'error, quan el Govern de la Generalitat va requerir el traspàs, varen ser els errors de la sentència –les tinc aquí, les hi puc deixar, si vostè ho requereix–, doncs, en contra.

Per tant, totes aquestes qüestions, a l'hora de portar a terme nous estudis i noves negociacions, també s'han de tenir en compte per poder-ho tirar endavant, així com considerar els plantejaments de totes i cadascuna de les comunitats autònomes, s'haurà de trobar una solució, s'haurà de trobar la solució més satisfactòria davant les tendències del transport aeri a nivell mundial, i les necessitats d'una gestió molt més dinàmica que, evidentment, en un futur, que ja podem dir que ja és de forma immediata, requerirà l'explotació de les infraestructures aeroportuàries i els seus serveis.

Cal assenyalar que l'honorable conseller va fer esment, mitjançant l'informe a què va fer referència quan li responia a vostè, il·lustre diputat, d'aquest informe que s'anomena «Cap a una gestió eficaç aeroportuària», i el titulen, doncs, «Descentralització». És evident que semblen plantejar, i s'està estudiant –el Govern de la Generalitat ho sap sobradament–, que respon, potser a més gran escala, al que s'ha mantingut pràcticament a Espanya, i que ha servit de model en aquests moments, fins i tot, per a altres països del món. Gràcies a aquest sistema integrat es poden conservar un gran, elevat nombre d'aeroports espanyols. Perquè vostè parlava dels guanys de l'aeroport de Barcelona. Però vostè sap que els guanys no són per a tots els aeroports iguals, i mentre uns són deficitaris als altres hi ha molts guanys. Hi ha d'haver un reequilibri econòmic financer per poder mantenir aquest interès general, no solament dels quaranta-dos aeroports, sinó, principalment, dels nostres quatre aeroports a Catalunya. Si aquest sistema multiaeroportuari integrat i únic patís una disgregació en minisistemes multiaeroportuaris, les sinergies serien molt més petites, i es plantejaria el problema de subsistència de bastants aeroports, com li acabava de comentar.

D'altra banda, si aquests minisistemes es fan coincidir... (*remor de veus*), si es fan coincidir amb els àmbits territorials de les comunitats autònomes, en aquest cas, Catalunya, es donaria el cas, potser, de tenir sistemes uniportuaris, com podria ser el d'Extremadura, el d'Astúries o el de Cantàbria. Davant la panoràmica

existent a nivell mundial, en la qual es desenvoluparà tot el transport aeri en un futur i, com li deia, ja molt proper, què passarà? Doncs, que els aeroports tendiran a formar les seves pròpies aliances, entre aeroports d'un mateix país o, fins i tot, entre aeroport d'un i d'altre país.

Els plantejaments de les comunitats autònomes que estem veient ara i, fins i tot, doncs, la comunitat autònoma catalana, perquè el mateix conseller el dimarts d'aquesta setmana era, conjuntament amb d'altres consellers, a les Palmes de Gran Canària intentant buscar aquesta tendència, potser uniforme, per tal que no siguin diferenciades, perquè si no seria un garbell, doncs, és evident que hem de fer una mica de costat, una mica de confiança, quina serà aquesta negociació, aquest diàleg, amb l'ànim de cercar, doncs, un consens.

Davant les tendències que els acabava de referir es fa impossible atendre plantejaments diferents o, fins i tot, contraposats, però això no significa, evidentment, que no han de ser escoltats i analitzats tots els plantejaments per tal de tirar-ho endavant. Crec que hem de fer confiança al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat perquè trobin i cerquin l'encaix necessari que requereixen les infraestructures aeroportuàries. I tenim un clar exemple, i no gaire llunyà per a tots nosaltres, que ha estat la gestió dels ports de Catalunya, fins i tot la mateixa Llei estatal de ports, i els acords a què es va arribar en el seu moment per part dels dos governs.

Crec que qüestions tan importants com trobar els elements de gestió més idonis d'explotació de les infraestructures aeroportuàries a Catalunya incideix també, enormement, a Espanya, per allò dels quaranta-dos aeroports que li comentava. No pot ser motiu només d'una moció, sinó que requereix l'acció dels diferents governs, entre ells el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

I amb aquest criteri, el nostre vot, com vostè haurà pogut comprovar, serà contrari a la Moció que vostè ha presentat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Horaci Simó.

El Sr. Simó i Burgués

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bonet, veig que entén molt de toros –veig que entén molt de toros–, cosa que jo no puc seguir. Ara, el sant Pancredo o el Pancredo... (*veus de fons*), és igual, Tancredo, vostè ja m'entén el que li vull dir... (*Veus de fons*.) Escolti, preguntí als seus socis, als seus socis del Senat, que han estat durant dotze anys manant a Madrid, i no han set capaços mai de fer res. Per tant, Pancredo... (*veus de fons*), un altre. Molt bé.

Per tant, deixi'm dir-li que el nostre Grup, Convergència i Unió, no podem acceptar de cap manera la Moció que ens presenta, perquè creiem que aquest tema que en ella ens planteja vostè ha quedat sobradament explicat;

en primer lloc, amb la resposta que ens va donar el conseller la setmana passada a la interpellació de vostè i, en segon lloc, amb l'avantprojecte que nosaltres hem presentat, que la Generalitat ha presentat, que suposo que tots vostès ja coneixen.

Si em permeten, faré breument un repàs a la situació actual i, donada l'hora que som, miraré de ser el més breu possible. (*Remor de veus.*) Com ja va quedar de manifest, un tema fonamental del Govern de la Generalitat és aconseguir un nou model de gestió aeroportuària per al nostre país. L'any passat, com vostè també ja sap, vam presentar un model de gestió basat en l'exemple del model portuari, que, com sabrà, sorgí fruit del document de Llei de ports presentat per Convergència i Unió i aprovat conjuntament pel Partit Popular, Coalició Canària i Partit Nacionalista Basc. Aquest model de gestió aeroportuària ha set explicat per activa i per passiva, s'ha fet un gran esforç per difondre'l arreu i s'han rebut mostres de suport d'entitats i institucions de tot el país, de les quals podem destacar el Consejo General de Cambres de Comerç, on hi són representades les vuitanta-tres cambres espanyoles.

Senyor Bonet, vostè abans ha anomenat una cambra, que és la de Barcelona; no ho sé, el que..., si té algun estudi..., però sí que sé el que volem les cambres catalanes, sobretot les cambres catalanes, que és intervenir dins de la gestió dels aeroports. La situació actual és la de seguir treballant. Podem dir que no hem parat de mantenir contactes amb les diferents entitats i institucions relacionades amb el projecte per aconseguir complicitats dins i fora de Catalunya. El passat 25 de gener, com ja vam explicar a la cambra, els consellers de Política Territorial de les comunitats de Canàries, País Basc, Illes i Catalunya van signar una declaració conjunta, en la qual s'exposaven els problemes que es tenien, conseqüència de l'actual model de gestió aeroportuària, i manifestaven el dret a participar directament de la gestió dels respectius sistemes aeroportuaris. En aquest sentit s'expressava la voluntat de la Generalitat de Catalunya d'assumir les competències de gestió, ja que, com es constata en la declaració conjunta, la gestió aeroportuària ha de ser presidida pel concepte d'intermodalitat, que tan sols es pot garantir si és una mateixa administració la que assumeix la seva gestió i coordinació, havent estat demostrada aquesta capacitat amb la millora de la gestió portuària d'ençà la participació de les comunitats autònomes.

Sobre les possibles accions en el cas d'una venda en paquet per part de l'Estat, tal com es planteja en la proposta de privatització del Ministeri, el plantejament de la Generalitat de Catalunya seria –com ja li vam exposar anteriorment i va quedar patent en la declaració conjunta– emprendre les accions necessàries per tal de salvaguardar l'establert en el nostre Estatut, ja que, com tots bé coneixem, de les previsions estatutàries es desprèn que, respecte a la majoria de comunitats autònomes –inclosa Catalunya–, qualsevol procés de privatització que no preveïés la seva execució i control per part de les administracions de les comunitats autònomes resultaria contrari al repartiment competencial.

Com s'estableix en el cas concret de Catalunya, a l'article 11.8 de l'Estatut d'autonomia, la Generalitat té la

competència exclusiva en la gestió d'aeroports, inclosos els d'interès general, a excepció –com vostè sap– dels que l'Estat se'n reservi la gestió directa. (*Remor de veus.*) Així, en el cas que es produeixi qualsevol canvi en aquesta gestió, i aquesta ja no es faci...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, si us plau, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Simó i Burgués

Gràcies, senyor president. Així, en el cas que es produeixi qualsevol canvi en aquesta gestió i aquesta ja no es faci de forma directa per l'Estat, per AENA o per qualsevol entitat o empresa pública, s'obrirà un nou marc competencial, en què entrarien en joc les competències d'execució atribuïdes a les comunitats autònomes.

Així doncs, en el cas de seguir endavant amb el model dissenyat pel Ministeri de Foment, no es respectarien les competències de la Generalitat en aquest camp i, per tant, les vulneraria. Com ja he dit abans, per l'article 11.8 de l'Estatut d'autonomia, en aquest cas, la Generalitat podria acudir al Tribunal Constitucional per reivindicar les seves competències, mitjançant la formulació del corresponent recurs d'inconstitucionalitat o conflicte competencial.

Evidentment –evidentment–, no hem arribat a aquest extrem. Existeixen diferents possibilitats o fórmules que permetrien la participació de la Generalitat en la gestió dels aeroports. La primera de les opcions passaria per la mateixa aplicació de les previsions estatutàries, en el sentit que correspondria l'execució de la legislació estatal en el moment que l'Estat no se'n reservi la gestió directa, és a dir, en el moment de la privatització.

La segona via partiria del mecanisme d'atribució de competències estatals previstes en l'article 150.2 de la Constitució, a què vostè fa referència en la seva Moció, en el sentit que es procedís a la delegació de competències o de facultats de l'Estat a les comunitats autònomes en matèria de gestió aeroportuària.

Una tercera possibilitat seria la de preveure una major participació de la Generalitat de Catalunya en els òrgans encarregats del control de la gestió dels aeroports, com ha succeït en el cas de les autoritats portuàries.

Respecte al desenvolupament d'un model de gestió del sistema aeroportuari català, com haurà pogut llegir en l'avantprojecte de llei d'aeroports, hi ha previst un model de gestió descentralitzat i participatiu, eina indispensable per exercir les competències que tenim i les noves que podem aconseguir en un futur.

El model que proposem és un model que parteix del concepte d'intermodalitat del conjunt de transports, sols, sols assumible quan la gestió i coordinació parteix d'una mateixa administració. Per això es proposa la creació d'una autoritat aeroportuària catalana, de la qual dependrien els diferents aeroports de Catalunya, i que estaria regida per un consell d'administració nomenat per la Generalitat, al qual correspondria aprovar

l'estratègia, desenvolupar el Pla director d'aeroports de Catalunya i fixar els objectius. L'accionariat estaria format tant per representants d'entitats públiques com privades. Aquesta autoritat aeroportuària catalana seria la que determinaria la forma de gestió de cadascun dels aeroports i es podria preveure, en aquest sentit, la gestió privada d'aquests, mitjançant fórmules semblants a la concessional i, en tot cas, sota el control de l'autoritat aeroportuària.

Bé, com que veig que se m'ha acabat el temps... Espero que amb la meva intervenció hauré exposat clarament el perquè de la nostra negativa, de no aprovar la Moció presentada per Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) També haig de dir que tampoc acceptarem les esmenes que ha fet a la Moció el Partit..., el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, he de dir que accepto les dues esmenes primeres, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que les hauríem de considerar esmenes d'addició, les dues primeres –totes les altres estan retirades–, i que els serveis de la cambra, doncs, espero que les refonguin. (*Remor de veus.*) Agraeixo, doncs, al Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, al Grup Parlamentari, també al d'Iniciativa, el seu suport a la Moció.

He començat parlant d'obvietats, i em pensava que seria una obvietat que tota aquesta cambra es pronunciés de manera favorable a aquesta Moció, perquè, en definitiva, la Moció és una de les principals característiques del catalanisme polític, que és estar convençut –estar convençut– de la capacitat que té Catalunya per gestionar les pròpies infraestructures. Per tant, estic perplex que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, no li doni suport. I a més estic perplex d'aquesta belligerància de què ha fet gala el senyor Simó, no?, el senyor Simó, perquè, en fi, ha parlat del Senat... En fi, ha dit un exabrupte sobre que jo era membre d'un grup parlamentari al Senat, juntament amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i amb Iniciativa per Catalunya...

El president

Senyor diputat, és que tinc la sensació que se'n va molt de les esmenes que s'han presentat en aquest cas. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Bonet i Revés

Bé, però és que han estat els posicionaments, no?, han estat els posicionaments...

El president

No, no..., en el seu torn, fonamentalment, vostè faci tot l'enfocament que cregui que hagi de fer, però giri al voltant de les esmenes.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, m'havia fet... Jo ho deia perquè m'havia fet un retret la senyora Nadal, també amb una bel·ligerància sorprenent (*remor de veus*), la senyora Montserrat, perdó –perdó. Sí, sí..., que havíem retirat, el nostre Grup, una proposició no de llei que demanava el traspàs, per la via del 150.2, dels aeroports, no? Bé, si jo vaig retirar aquesta Proposició no de llei va ser per un compromís verbal del mateix senyor Simó al Senat conforme, doncs, hi hauria alguna transacció en aquesta Moció. En arribar aquí, doncs, bé, m'he trobat que no. No sé a qui ha enganyat, segurament a aquest diputat, però, en fi, s'enganyen ells mateixos, perquè, en definitiva, no poden enganyar Catalunya, no?

Jo em pregunto, per acabar, quina mena de catalanisme és aquest que mira a un altre lloc, eh?, que mira a un altre lloc quan ens volen vendre el nostre aeroport. (*Remor de veus.*) Quina mena de pactes els fan fer aquestes coses? Deuen ser pactes bords, no? Pactes eixorcs, eh?, «bastards», que en diuen ara, no? (*Forta remor de veus.*)

El PP català crec que té una bona oportunitat per ensenyar una punteta del seu «catalanisme», que diuen, no? (*Remor de veus.*) I aleshores demostrar-ho i estar en la línia dels molts escrits que fa el senyor Lacalle en el sentit que cal gestionar les infraestructures de Catalunya des de Catalunya.

Nosaltres tenim un sentit...

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar.

El Sr. Bonet i Revés

Sí..., i acabo. Bé, el model nostre, aeroportuari, per si algú, en fi, en té dubtes, està basat en un informe de

trenta-cinc fulls, que han fet els nostres sectorials, i dels quals els aviso que els enviarem a tots els agents que puguem, i els direm quina ha estat l'actitud d'un partit que es diu catalanista.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Posem, per tant, a votació... (*Remor de veus.*) Senyor Simó, fins ara hem portat un debat sense excessives turbulències. Espero que... (*Veus de fons.*) Molt bé.

El Sr. Simó i Burgués

Ja sé, senyor president, que no és adequat, però, bé, com que ha pronunciat o ha dit del meu catalanisme o del catalanisme del nostre partit, jo crec que el senyor Bonet no me n'ha d'ensenyar, de catalanisme. Fa molts anys que estic a la política i cap..., mai, m'han dit el que ha dit aquest senyor. Per tant, el que li pregaria és que ho retirés.

El president

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*)

Si us plau, passem ara a la votació de la Moció, que és el text original presentat per Esquerra Republicana, afegint-hi les dues esmenes d'addició, que són les esmenes primera i segona del Grup dels Socialistes.

Comença la votació. (*Persisteix la remor de veus.*)

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i dos minuts.